

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R. RAIN

Gecenin Kanatları

*Samantha Moon, öfkeli kanatlarıyla geri dönüyor.
Kim, bir vampirin kara listesine adını yazdırmak ister ki?*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gecenin Kanatları

J.R. RAIN

O Samantha Moon: Âşık bir vampir, özel dedektif, geceleri gizemli kanatlarıyla etrafına korku saçan bir cezalandırıcı. Güneşi hiç sevmeyen korkusuz ve güzel dedektifimiz, geceleri dev bir yarasaya dönüşüyor. Samantha Moon aynı zamanda zalim eski kocası tarafından çocuklarına yaklaşması yasaklanmış bir anne ve bu dünyadaki hiç kimse onu çocuklarından ayıramaz. O aynı zamanda altın kalpli bir kadın, aşkın heyecanlarını yeni yeni keşfeden bir acemi. Ama ona ve sevdiklerine zarar vermek isteyen herkesin karşısında kara listesini her gün güncelliyor ve kim bir vampirin kara listesine adını yazdırmak ister ki?

Gecenin Hâkimleri'yle başlayan macera *Gecenin Kanatları*'yla devam ediyor ve Samantha bu kez ailesi, çocukları ve ona sığınmış yalnız ve korkmuş bir kadınla ülkenin en büyük mafya liderine karşı savaşıyor. *Gecenin Hâkimleri*'nde tanıştığı kurt adamla yaşadığı nefes kesen ilişkisi sürerken, şimdiye kadar sadece netten yazıştığı gizemli adamla buluşacak ve kim olduğuna inanamayacak.

facebook.com/martiyayinlari

twitter.com/MARTI-YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

www.martiyayinlari.com

ISBN: 978-605-348-801-9

internetten sipariş : okuoku.com

Cep telefonum titreştiğinde kalın perde sıkıca çekilmişti ve TV’de Yargıç Judy’nin köhne binaları kiraya veren birini herkesin gözü önünde aşağılamasını izlerken, otel odamda yalnızdım. Cep telefonumu bulana dek komodininin üstündeki küçük peçete yığınınını deştim. Kısa bir süre çağırıcıyı cevaplamamayı düşündüm. Ne de olsa Yargıç Judy bu hıyarı neredeyse ağlatacaktı ve hıyarları gözyaşlarına boğduğunda ona bayılıyordum fakat iş için arayabileceklerini düşündüm ve bulabileceğim tüm işlere ihtiyacım vardı. Nihayetinde bu otel odası parasını kendi kendine ödemiyor.

Yargıç Judy’nin harikulade azarının sesiyle inleyen TV’yi kapadım ve cep telefonumu cevapladım.

“Moon Ajans.”

“Moon Ajans mı acaba?” diye sordu bir erkek sesi.

“Başka türlüğü çok farklı bir tesadüf olurdu.”

Uzun bir duraksama oldu. Hattın diğery ucunda arayan kişinin muhtemelen açık ağzından, derin bir şekilde nefes aldığını duyabiliyordum. Sesi derinden geliyordu. Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, ağladığını söyledim.

“Pardon, dedektif ya da onun gibi bir şey olabilir misiniz?”

“Onun gibi bir şeyim, evet,” dedim. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Tekrar duraksadı. Onu kaybetmek üzere olduğumu hissettirdim ve nedenini biliyordum. Telefona bir adamın çıkmasını bekliyordu. Ne yazık ki bu önyargıya alışkınım. Halbuki bana kalırsa çoğuy kadın, erkeklerden daha iyi dedektif olur. Bekledim.

“Bu işte iyi misiniz?”

“Şu an ağladığını bilecek kadar iyiyim,” dedim. Komedinin üstünde duran perişan haldeki kâğıt mendillere baktım. “Ve eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, yanında yarım düzine kullanılmış Keenix olduğunu söyledim.”

Hattın diğery ucundan neşey dolu bir ses duydum: “İyisin.”

“Bu yüzden çok para alıyorum. Eğer istersen, bir referans listem var.”

“Belki,” dedi. Biraz daha nefes alıp verme sesi... Hışır tılı bir ses duydum, şüphesiz burnunu siliyordu. “Bak, yalnızca yardıma ihtiyacım var. Başka kime başvurabilirim bilmiyorum.”

“Nasıl bir yardım?”

“Bunu telefonda konuşmasak daha iyi olur.”

“Orange County’de misin?” diye sordum.

“Evet, Irvine.”

“Bir saat sonra Orange’daki Block’da buluşalım. Dünyanın en büyük üçüncü Starbucks’ı orada.”

“Gerçekten mi?”

“Aslında, abartıyorum ama oldukça büyük.”

Hattın diğer ucunda neredeyse gülümsediğini işittim. “Tamam,” dedi. “Seninle dünyanın üçüncü büyük Starbucks’ının olduğu yerde buluşacağım.”

Arayan her kimse, ondan şimdiden hoşlanmıştı. Ona geniş siperli şapka takan esmer kızı bulmasını söyledim.

“Şapka?”

“Modaya uygun görünmeyi seviyorum. Amacım bir metre yakınımda duran herkesin güneşini engellemek.”

Kahkaha attı. Bunun içi boş bir kahkaha olduğunu fark ettim. Boş. İçinde büyük bir üzüntü vardı ve bunun kaybettiği biriyle alakası olmalıydı. Altıncı hissim gittikçe güçleniyordu, doğru, fakat bunu anlamak için psişik olmaya gerek yoktu.

“Hepimizin amaçlara ihtiyacı var,” dedi. “Kendi güneş tutulmasını yaratan, şapkası geniş siperli kızı arayacağım.”

Bu kez ben sırtıttım. “Aylar ve tutulmalar birbirini kovalar.”

Bana adını söyledi, Stuart ve dünyanın en büyük üçüncü Starbucks’ını ve Orange County’nin yarısını gölgeleyen dev şapkayı bulamazsa diye telefonunu kaydettim.

Evet, daha fazla abartabilirim.

Belli bir saat kararlaştırdık ve telefonu kapadık. Yargıç Judy adamı alenen parçalara ayırırken televizyonun sesini açtım. Hüküm: eski kiracısına tam depozito borcu var.

Küçük insanlar için, evet!

Yataktan dışarı çıkmak istemedim. Hatta hareket etmek bile istemiyordum. Akşamüstü benim için iyi bir zaman değildi. İşin doğrusu bu saatte derin uykuda olmam gerekirdi ama çok uzun zaman önce bu saatte uyanıp çocukları okuldan almaya alışmıştım.

Ancak artık çocukları okuldan almam eski kocam tarafından yasaklandı. Bu yasak iki hafta önce başladı. İçimdeki canavar muhtemelen günbatımına kadar uyumaktan memnundu fakat içimdeki annenin kalbi kırılmıştı.

Sonunda içimdeki anne kazandı.

Birkaç hafta öncesine kadar genellikle zamanında kalkmak için alarm kurardım; en yüksek sese ayarlanmış ve kuşağıma en yakın şekilde konulmuş bir alarm.

Artık kendi başıma saat 15:00'de kalkıyorum, her gün. Kurulmuş saat gibi saat 15:00'de uyanıyorum ve gidecek hiçbir yerim yok.

Genellikle bu sıralarda ağlamaya başlıyorum. Güne başlamak için iyi bir yol değil tabii, ya da benim durumumda geceye başlamak için.

Kendimi yataktan çıkıp banyoya gitmeye zorlayana kadar biraz daha kendi kendime acıyıp debelendim. Banyoda piyasadaki en güçlü güneş kreminden ellerime ve yüzüme

bol bol sürmeye başladım.

Sonra cüzdanımı, anahtarlarımı ve şapkamı alarak kapiya doğru yöneldim. Asansörü beklerken çocuklarımın neler yaptığını merak ediyordum. Ceptelefonumdan saate baktım. Her gün onlara göz kulak olan Danny'nin annesiyle şimdiye dek evde olmaları gerekirdi. Şüphesiz ev ödevlerini yapıyorlar ya da televizyon ve bilgisayar oyunu için kavga ediyorlardır. Ya da sebepsiz yere kavga ediyorlardır. Derin bir iç çektim. Kavgalarını bile özlemiştim.

Onları, her gece 19:00'da ararım, bu benim onlarla özel görüşme saatim. Onları sevdiğimi ve özlediğimi anlatırım. Onlar da bana aynı şeyi söyler. Bana günlerinin nasıl geçtiğini anlatırlar ve okulda ne yaptıklarını sorduğumda Anthony uzun soluklu başka bir hikâye anlatmaya başlar. Hattın diğer ucundan bizi dinleyen eski kocam Danny araya girer ve on dakikamın dolduğunu ve çocuklara hoşça kal demelerini söyler. "Hoşça kal," dedikten sonra Danny telefonu birdenbire kapatır.

Klik.

Ve bir 23 saat 50 dakika daha onlardan haber alamam. Eskiden onlarla konuşmak için yirmi dakikam vardı ve sonra on beş oldu ve şimdiye on dakikam var.

Artık daha fazla Kleenex'e ihtiyacım olacak.

Güneş yakındaki bir sinema kompleksinin parlayan kubbesinin ardından merhametle ve yavaşça batarken, ben yeşil, geniş bir tentenin altında mümkün olduğunca gölgenin iç kısmında oturarak Stuart'ı bekliyordum.

Orange'taki Block, zamanını kahkaha atmaktan yarılarak geçiren on beş yaşındaki kızlara hitap eden, revaçtaki bir açık hava alışveriş merkezi. Bu bana kendi kızımı anımsattı. Bu günlerde pek kahkaha atmıyorlar.

Dokuz yaş depresyon için çok erken.

Ansızın bir adamın kararlı bir şekilde yürüyerek köşeden geldiğini fark ettim. Yoğun Starbucks kalabalığını taradı, beni gördü ve ardından bana doğru yaklaştı. Parlak kubbe-lerden söz açılmışken, adam tamamen kel ve öyle görünüyor ki bundan gurur duyuyor. Yaklaştıkça pantolonunun ve tişör-

tünün kötü bir şekilde kırıışmış olduğunu fark ettim. İnce bir ter tabakası başının tepesini parlatıyordu. Doksanların sonundan fırlamış gibi görünen cep telefonunu, kalçasına takmıştı.

“Samantha Moon?” diye sordu.

“Ne şaşırtıcı bir tahmin,” dedim.

Şapkama baktı.

“Sandığınız kadar şaşırtıcı değil. Bu şeyi fark etmemek zor,” dedi.

Genellikle insanlarla tokalaşmaktan kaçınırım. İnsanlar soğuk tenime değdiklerinde geri çekilmeye meyilli oluyorlar. Fakat Stuart bana elini uzattı ve gönülsüzce tokalaştım. Hafifçe kaçıldıysa da bunu büyütmedi ve bunun için şükrettim. Tokalaşırken ayrıca ondan güçlü bir psişik elektrik aldım. Ona kötü bir şey olmuştu. Hayır. Ona yakın birine kötü bir şey olmuştu, üstelik yakın bir zaman önce. Diğer eline baktım, evlilik yüzüğü takıyordu.

Karısına kötü bir şey olmuştu.

“Bir kahve ister misin?” diye sordum. “Hazır dünyanın en büyük üçüncü Starbucks’ındayız ya.”

Etrafımıza baktı. Kel kafası güneşte parıldadı.

“Dalga geçmiyordun. Bu kadar büyük bir yerin kahvesi iyi olsa gerek.”

“Yalnızca iyi değil,” diye düzelttim. “Starbucks bu, kahveleri büyüdür.”

“Beş doları bir anda yok edebildiği kesin. Yanında ıvır zıvır da alırsan yedi dolar.”

“İvır zıvır?”

“Bilirsin, kremşanti, şurup ve java parçacıkları.”

“Ah, lezzetli ıvır zıvırlar.”

Gülümsedi ve karşıma oturdu. Ufak ve ince bir adamdı. Kel kafası tuhaf bir şekilde gözüme güzel görünüyordu. Kusursuz bir proporsiyonu vardı. Yüzünde derin kemerler ya da asimetrik oyuklar yoktu. Teni hafif ve eşit şekilde yanmıştı. Şu an dünyanın en kusursuz kel kafasına bakıyor olabilirim, diye düşündüm. Ona dokunmak istedim. Kötüydü.

Şapkamı işaret etti.

“Her zaman böyle büyük şapkalar takar mısınız?” diye sordu.

Genellikle kişisel soruları saptırırım, özellikle de... durumumla alakalı soruları.

“Telefonumun daha iyi çekmesine yardımcı oluyor,” dedim.

Bir ya da iki saniye boyunca bana boş boş baktı, ardından yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ah, bir uydu çanağına benziyor, anladım. Komik.”

Biraz büyüğü kahve ister mi diye sordum, artık kahve içmek için çok geç olduğunu söyleyerek teklifimi geri çevirdi. Ben de bunu bahane olarak kullanıyordum ancak benim için yalnızca gerçeğin yarısıydı. Altı yıl önce olsa, kahve içmek için çok geç olurdu fakat artık kahve yalnızca midemi bulandırıyor.

“O halde bana karından bahset,” dedim. “Burada olmanın sebebi o, değil mi?”

Geriye yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Göz-

leri kısıldı. Gözbebekleri küçüldü.

“Evet ama karımı nasıl bildiniz?”

“Kadın sezgisi diyelim.”

Beni biraz daha inceledi, ardından nihayet omuz silkti. Tekrar düz bir şekilde oturdu ve küçük ellerini önündeki masaya koydu.

“Karım yaklaşık bir ay kadar önce öldürüldü.”

“Üzüldüm.”

“Ben de öyle,” dedi.

Bana hikâyesini anlattı. Karısı dokuz kişiyle birlikte uçak kazasında ölmüş. Uçak buradan çok da uzak olmayan San Bernardino dağlarına çarpmış. Kurtulan olmamış. Bunu internette okuduğumu anımsadım fakat hikâye haberlerde verilmemişti ve uçağın neden çakıldığına ya da araştırmacıların araştırmanın neresinde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu hızla haber olmaktan çıkan büyük bir hikâyeydi. Bir örtbas kokusu aldım.

Daha önce bir yakınını uçak kazasında kaybeden biriyle tanışmamıştım. Stuart’ın birkaç dakika önceki sözlerini anımsadım: *Öldürüldü. Hayır: Bir kaza geçirdi.*

“Üzgünüm,” dedim tekrar konuşmayı bitirdiğinde.

Beni başıyla onayladı. Karısının ölümüyle ilgili konuşmak onu hüzünlendirmişti. Onu biraz daha iyi tanısaydım uzanır ve elini tutardım. Ancak şu an sempatik bir sesle, üzgünüm demekten başka bir şey yapamıyorum. Bu da yetersiz görünüyor.

Birkaç saniye daha sessizce durduk, ardından uygun olduğunda, “Uçağın düşmesinin bir kaza olduğunu düşünmü-

yor musun?” diye sordum.

“Hayır.”

“Birinin onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Birinin onu öldürdüğünü *biliorum*. O bir cinayete kurban gitti o uçaktaki diğerleri gibi.”

O sırada yaşlı bir çift, çapraz bulmaca ve sudoku kitaplarıyla yanımıza oturdu. İkisi de sessizce uzun bardaklardan kahvelerini yudumladı. Starbucks dilinde uzun bardaklar elbette küçük demektir.

Stuart’ın ifadesini inceledim. Onun hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Altıncı hissim de onunla ne yapacağını bilmiyordu. Oldukça kederli olmasına rağmen yeterince akli başında görünüyordu. “Oldukça kederli” kısmı beni endişelendiren kısımdı. Keder her zaman akıl sağlığına galip gelir.

Yaşlı çiftin yakınımızda belirmesiyle Stuart ve ben otomatikman seslerimizi alçalttık ve biraz daha birbirimize yaklaştık.

“Niçin öldürüldüğünü düşünüyorsun?” diye sordum.

“Yolculuktan önce çok sayıda ölüm tehdidi aldı, o ve uçaktaki herkes.”

Tamam, akıl sağlığı yerinde gibi gözüküyordu. Fakat sorularım vardı. Ciddi sorular.

“Karının ve uçaktaki diğer yolcuların hayatı neden tehdit ediliyordu sence?”

“Karım ve beş altı şahit daha mahkemede tanıklık edeceklerdi.”

Stuart bilinçsizce orada olmayan bir şeye uzandı. Sanki parmakları havada kapandı. Alkollü ve güçlü bir içeceğe uzanmak istiyordu aslında. Ne yazık ki bir Starbucks'taydık ve bildiğim kadarıyla burada viski satmıyorlar. En azından henüz değil.

“Uçak kazası sırasında diğer şahitlerle mi birlikteydi?”

“Evet,” dedi. “Camp Pendleton’daki donanma üssünde bulunan güvenli bir eve uçuyorlardı. O sırada, elbette, devletin onu nereye uçurduğunu bilmiyordum. Şimdi biliyorum.”

“Kime karşı tanıklık edecekti?”

Stuart bana tereddütle baktı. Bu tereddüdünün kaynağını seziyordu. Beni son derece tehlikeli bir şeye dahil etmek üzereydi. Ben karşısında bir şehirli şapkasıyla oturan hoş bir bayandım ve beni tehlikeye atmak istemiyordu.

“Bana anlatabilirsin,” dedim. “Müthiş sır saklarım.”

Başını iki yana salladı.

“Belki de bu işin peşini bırakmalıyım,” dedi.

“Belki de,” dedim. “Ama ben büyük bir kıyım.”

“Bu insanlar son derece tehlikeli ve görebileceğin üzere her yere saldırabiliyorlar.”

“Büyük kız, dediğimi duydun değil mi?”

“Bu iş büyük bir kız olmaktan fazlasını gerektirecek Samantha. Bu iş için bir ordu gerekecek, korkarım.”

“Bana Sam de. Ayrıca çok az şeyden korkarım.”

Gözlerini kısarak beni inceledi ve bunu yaparken kusursuz kel kafası batmakta olan güneşi yansıttı. Her yerde güzellik var, diye düşündüm, kelliğe bile.

“Gerçekten korkmuyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Korkmalısın.”

“Birçok şeyden korkarım fakat büyük silahları olan adamlar buna dahil değil. Çocuklarımin matematik ödevi ise ayrı bir hikâye.”

Sırıttı.

“Peki,” dedi. “Ama seni uyarmadığımı söyleme.”

“Dikkate alınmıştır.”

Biraz daha bana baktı. Boştaki eliyle ne yapacağını bilemiyordu. Eli rastgele açılıyor ve kapanıyordu. Şüphesiz karısının elini tutmaya alıştı. Şimdi, karısının elinin kristal kadehiyle yer değiştirdiğinden şüpheleniyordum.

“Jerry Blum’a karşı tanıklık yapacaktı.”

Başım la onayladım. Bir zamanlar federal ajan olduğumdan bu ismi biliyordum. Jerry Blum tek başına Meksika’nın içinden Kanada’ya kadar uzanan devasa bir suç imparatorluğu kurmuştu ki o kadar şeyin arasında Kanadalı olması sürpriz değildi. Bu günlerde sokaklara ve Orange County okullarına uyuşturucu getirmek için sıkı çalışıyordu. Altı yıl önce benim uzmanlık alanım olan ev kredisi dolandırıcılığıyla amatörce uğraşmıştı. Yasadışı işlerle arasına mesafe koymak gibi esrarengiz bir yeteneğı ve yargılanmaktan kaçınmak için daha da gizemli bir hüneri vardı ki benim bölümüm bu yüzden onu hiç yakalamadı.

Son duyduğumda Jerry Blum, Seal Beach, Kaliforniya’daki bir gece kulübünün önünde öfkesine hâkim olamayıp

tabancayla birini vurduğu tuhaf bir suç için yargılanıyordu. Evet, her yerde şahitler vardı.

Stuart'a bunu sordum ve karısının bu şahitlerden biri olduğunu onayladı. Diğer beş kişinin yanı sıra o da tüm olayı görmüştü. Mahkemede ifade vermeyi kabul etmiş, böylece hayatını tehlikeye atmıştı.

Uzunca tırnağımla yeşil plastik masaya vurdum. Tırnak uçlarım bugünlerde sivrileşiyor fakat çoğu insan bunu görmemiş benziyor ve eğer görüyorlarsa da bir şey demiyorlar. Belki de bu sivri tırnaklı tuhaf kadından korkuyorlardır.

"Niçin Jerry Blum'un bu kazaya karıştığını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bugünden itibaren özgür biri o. Hiçbir tanık yok ve haliyle dava da. Nefsi müdaafa olduğuna karar verildi."

"Fakat bir *uçak kazasından* bahsediyoruz ve eğer uçak askeri üsse gidiyorsa muhtemelen askeri bir hava aracı söz konusu."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum fakat gerçeklere bak. Jerry Blum'un şahitleri susturduğu geçmişte de görülmüş. Bu dava da farklı değil. Yalnızca biraz daha aleni bir şekilde şahitler susturuldu ve Blum özgür bir adam."

Tırnaklarımı masaya vurmaya devam ettim. İnsanlar durup dururken askeri uçak düşürmezler, güçlü olsalar bile. Fakat kanıtlar ikna ediciydi.

Ups! Şimdi masaya daha sert vuruyor, üzerinde bir delik açıyordum. Vampirik bir ağaçkakanım.

"Peki, federal araştırmacılar kazanın sebebine dair ne dediler?" diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Stuart. “Araştırma devam ediyor. En başından beri tüm birimler konuyla ilgileniyor. Şahsen FBI, askeri araştırmacılar ve FAA tarafından görüşmeye çağrıldım.”

“Neden sen?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi tekrar. “Fakat bence cinayetten şüpheleniyorlar.”

Başım la onayladım, tırnağımla masaya vurmayı kestim.

Stuart ekledi: “Ama onu öldürdü, Sam. Bunu biliyorum ve bunu kanıtlamama yardımcı olmanı istiyorum. Peki, ne diyorsun?”

Düşündüm. Bir suç efendisinin peşinden gitmek büyük bir olaydı. Dikkatli olmam gerekirdi. Ailemi ya da Stuart’ı tehlikeye atmak istemiyordum. Kendim için çok endişelenmiyordum.

Başım la onu onayladım ve gülümsedi, rahatlamıştı. Hizmet ücretimi konuştuk. Aslında oldukça yüklü bir ücret konuştuk, zira bu iş benden oldukça fazla enerji ve zaman alacaktı. Gözünü kırpmaksızın rakamı kabul etti ve ona paramı yatıracağı Paypal adresimi verdim. Para hesabıma yatar yatmaz işe başlayacağımı söyledim. Anlayışla karşıladı.

Tekrar tokalaştık ve bu kez soğuk elimden irkilmedi. Batmakta olan güneş, kafasındaki ışıldayan kubbeyi yalayaarak uzaklaşırken tek yapmak istediğim parmaklarımı kusursuz kel kafasında gezdirmekt i.

Artık kendime bir iş bulmam gerekiyordu.

Yarım saat sonra McDonalds'ın park alanında oturmuş etrafı kolaçan etmek için saatin 19:00 olmasını bekliyordum.

Trafiğin çocuklarımı aramak için otele zamanında dönemeyecek kadar yoğun olduğunu çoktan anlamıştım, bu yüzden çevre yolunun hemen dışında, altın kemer manzarası ve yoğun patates kızartması kokularıyla birlikte burada beklemeye karar verdim.

Karnım guruldadı. Sanırım midem artık kokuya tepki vermiyordu. Patates kızartmaları artık mönümde yoktu.

Güneş batmak üzereydi. Bu benim için iyi bir şeydi. Gökyüzü alevden turuncular, kırmızılar ve sarılarla yanıyordu, güney Kaliforniya'daki hava kirliliği miktarının güzel bir anımsatıcısıydı bu.

Arabanın saatine baktım: 18:55

Kuralları kocam Danny koydu. Çocukları kimin ne zaman görebileceğine dair resmi bir anlaşmamız yoktu. Bu mahkemenin dışında kendisinin yaptığı bir ayarlamaydı çünkü bu davada yargıç, jüri ve savcı oydu. Yaklaşık bir ay kadar önce kanıt olduğunu iddia ederek beni gerçekte kim olduğumu ortaya çıkartmakla ve eğer ona karşı koyarsam çocuklarımı bana asla göstermemekle tehdit etti. Danny şimdiye kadar tahmin ettiğimden çok daha amansız olduğunu gösteriyordu. Tanıdığım o nazik koca gitmiş, yerine bir yaratık gelmişti. Yaşayan ölü tarzında bir canavar değil, yalnızca umursamaz bir canavardı o. Şimdilik çocuklarımı görmemek ne kadar zor olursa olsun onun kurallarına göre oynuyor, zamanımı bekliyordum.

Parmaklarımla direksiyonda ritim tuttum. Ufak bir esinti açık penceremden içeri girerek yanında pişmekte olan biftek kokusunu getirdi. Belki biraz da McNuggets kokusu. Tekrar kokladım: Patates kızartması, her zaman patates kızartması...

Saatime baktım. Üç dakika daha vardı. Erken ararsam Danny telefonu yanıtlamaz. Saat kaçta ararsam arayayım 19:10 telefonu kapatma zamanıydı ve eğer 19:10'dan sonra arasam telefonu açmaz. Bir kez bir müşteri görüşmesindeyken oldu bu. Bir daha olmayacağına ant içtim, müşterilere lanet olsun.

İki dakika daha var. Çocuklarımla olan her saniyeme çok değer veriyordum ve bana bunu yaptığı için Danny'den nefret ediyordum. Nasıl bana böyle düşman olabildi? *Kolay,*

diye düşündüm. *Senden korkuyor ve insanlar korktuğunda şeytani, incitici şeyler yapar.*

Bir dakika. Pencereyi kapadım. Çocuklarımı duyabilmek istiyordum. Lanet olası bir Harley'in gelip Anthony'nin komik tiz sesini ya da Tammy'nin günlük derslerini ciddiyetle sayışını boğmasını istemiyordum.

Otuz saniye. Danny'nin ev numarasını —*eski* evimin numarası— çoktan rehberden seçmiş, parmağımı cep telefonunun arama tuşunun üstünde, basmaya hazır hale getirmiştım.

On saniye. Dışarıda, yakındaki çevre yolunun kemerli üst geçitlerinden birinin ardında güneş batıyordu ve kendimi iyi hissetmeye başlıyordum. Çok iyi. Hatta dakikalar içinde hakkım olandan çok daha güçlü hissetmek üzereydim. Çocuklarımla konuşmak üzereydim. Gün boyunca hissetmediğim bir gülümseme dudaklarıma yerleşti.

Saat 19:00'a geldiğinde *arama* tuşuna bastım. Telefon bir kez çaldı ve Danny hemen cevapladı.

“Çocuklar burada değil,” dedi alışılmış monoton sesiyle.

“Ama...”

“Nancy’le birlikte dondurma alıyorlar.”

Nancy, elbette, yuva yıkan kişiydi. Danny’nin sekreter kaçamağı bir kaçamaktan fazlası olmuştu. Yalnızca o cadının ismi bile neredeyse beni psikoza sokuyordu.

“Birlikteler mi?”

“Evet. Ondan hoşlanıyorlar. Hepimiz hoşlanıyoruz.”

“Ne zaman geri dönecekler?”

“Bilmiyorum ve bu seni ilgilendirmez.”

“O halde ne zaman tekrar arayabilirim?”

“Yarın yedide arayabilirsin.”

“Bu saçmalık, Danny. Bu çocuklarla bana ait olan bir zaman...”

“Yarın,” dedi ve kapadı.

Bir saat sonra Fullerton şehir merkezindeki Jacky's adındaki küçük bir idman kulübünde boks yapıyordum. Jacky'nin kendisi beni eğitirdi ki bu, bugünlerde şerefti çünkü küçük İrlandalı yaşılanıyordu. Ya benden hoşlanıyordu ya da boks malzemelerini yok etmeye çalıştığım için benimle ne yapacağını bilmiyordu.

Güneş bir saat önce batmıştı ve gücümün zirvesindeydim. Ayrıca halen tarıfsız şekilde incinmiş haldeydim, Danny'ye son derece kızgındım ve şimdi de bunun acısını yaşlı İrlandalı çekiyordu.

Eğitmenlerin ellerini örtmek için kullandığı küçük koruyucu pedlerden yapılan yepyeni boks eldivenini takıyordu. Eldivenli ellerine yumruk ardına yumruk indiriyordum, bazen o kadar hızlı vuruyordum ki ellerim bana bulanık gö-

rünüyordu. Yalnızca yumruk atmıyordum, onlara sertçe vuruyordum; belki de fazla sert.

Jacky neredeyse altmışına gelmiş olmasına rağmen sert bir elemandı. İrlanda'da burun kırıklarından payına düşeni almış ve şüphesiz kendisi de birçok burun kırmış eski bir profesyonel boksördü. Onun acısını ya da zayıflık işareti gösterdiğini hiç görmemiştim. Bu yüzden her bir yumrukta yüzünü acıyla buruşturmaya başladığında zavallı adamın üstüne fazla gitmemem gerektiğini anlamıştım. Eldivenleri indirip mola istemek için fazlasıyla sert ve inatçıydı.

Elimi tam indirecekken durdum ve "Hadi mola verelim," dedim.

Jacky'nin rahatladığını söylemek yetersiz olurdu.

Yine de, "Elinden gelen bu mu küçük kız?" diyerek yüksek sesle sordu. Meraklı gözleri üzerime çektiğimden, Jacky'nin onu izleyenlere karşı koruması gereken bir sert adam imajı olduğunu düşündüm.

Elbette genellikle dikkatleri üstüme çekmekten kaçındığım için asla seyirci kalabalıklarını üzerime çekmek istemedim. Fakat geçen ayki denizci boksörü hastanelik ettiğim olaydan beri, çoğunluğu kadın olan bu boks kulübünde bir nevi kahraman olmuştum.

"Muhtemelen bir ya da iki raunt daha devam edebilirim," dedim hafifçe Jacky'ye.

"Bunu duymamış gibi yapacağım," dedi.

Jacky boks eldivenlerini çıkardı. Elleri İrlandalı benzinden daha kırmızı görünüyordu; parmakları tombul ve şişkindi.

“Üzgünüm,” dedim. “Kötü bir gece geçirdim.”

“Kötü tarafına denk gelmek istemezdim.”

“Bu eski kocamı endişelendiriyormuş gibi görünmüyor.”

“O halde kafasının pek çalıştığını söyleyemem. Bir çekiç gibi yumruk atıyorsun.” Merak içinde başını iki yana salladı. Henüz beni çözememiş yaşlı boksörde sıklıkla bu tepkiye neden oluyordum.

“Yumrukların şimdiye kadar eğittiğim erkek ya da kadın herkesten daha sert.”

“Evet, hepimizin bir yeteneği var,” dedim. “Seninki, örneğin, saçlarının kızıl olması.”

“Bu bir yetenek.”

“Yeterince yakın.”

Başını salladı ve yeterince sıkı bakarsam muhtemelen zonkladıklarını görebileceğim kırmızı ellerini kaldırdı.

“Bunları buza sokmam gerekiyor,” dedi. “Ama eğer buza sokarsam buradaki kadınlar benim bir korkak olduğumu düşünecekler.”

İleriye doğru uzandım ve onu terleyen alnından öptüm. Alnından yayılan kızarıklık aniden, kel kafasından boynuna kadar yayıldı.

“Ama sen bir korkaksın,” dedim.

“Sen de doğanın bir ucubesisin, Sam.”

Jacky, elbette, ne kadar tuhaf bir ucube olduğumu anlamamıştı. Hatta ne kadar ucube olduğumu bilenleri tek elimle sayabilirdim.

“Bir dünya şampiyonu olabilirdin,” dedi. Şimdi büyük kum torbasına doğru gidiyorduk.

“Bir dünya şampiyonu olmak için çok yaşıyım,” dedim. Jacky her zaman beni profesyonel olarak dövüşmeye ikna etmeye çalışırdı.

Homurdandı. “Kaç yaşındasın, yirmi sekiz mi?”

“Otuz dört, teşekkür ederim.”

Ancak Jacky düşündüğünden daha yakındı. Elbette otuz dört takvim yaşıdaydım fakat bir yirmi sekizliğin vücudunda kalmıştım.

Saldırıya uğradığım yaşta.

Eğer bir kıza, ölümsüzleştirileceği yaşı seçmesi için izin verselerdi, yirmi sekiz muhtemelen listesinin başında olurdu.

Ya bundan on yıl sonra, kırk üç yaşında hâlâ yirmi sekiz gibi görüldüğünde ne olacak? Ya da kızın yirmi sekiz yaşında olduğunda ve sen halen yirmi sekiz yaşında görüldüğünde? Bilmiyordum, o köprüyü oraya vardığımda geçecektim.

Jacky kum torbasının arkasında pozisyon aldı. “Peki, seni sıkan şey ne, Sam?”

“Her şey,” dedim. Jacky’nin bana öğrettiği titiz vücut hareketlerini kullanarak sanki karşımda gerçek bir rakip varmış gibi etrafında dönüp torbayı yumruklamaya başladım. Eskiv antrenmanı yaparak ve bükülerek. Ani, delici yumruklar, kroşeler, sert düz vuruşlar, çeneleri, dişleri ve burunları kırabilecek yumruklar... Jacky dişlerini sıkarak torbanın diğer tarafında bir şampiyon gibi ya da bir zamanlar olduğu gibi gülümsedi. Nefes almak için kısa bir mola verdim. Jacky de öyle. Terler kaşlarımdan aktı.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Jacky, biraz nefes nefese ve

darbeleri sanki gerçekten kendi vücuduna almış gibi. “İşe yaramaz eski kocan yüzünden mi?”

“İyi tahmin.”

“Onun kışını buradan Dublin’e kadar tekmeleyebileceğinin farkında mı peki?”

“Farkında,” dedim. “Ama niçin Dublin’e kadar?”

“Ulusal gurur,” dedi. “Peki niçin gidip lanet kışını tekmelemiyorsun?”

“Çünkü kış tekmelemek her zaman çözüm olmuyor, Jacky.”

“Benim işime yarıyor,” dedi.

“Buna *Plan B* diyelim.”

“Benim için *Plan A*. İyi bir kış tekmeleme olayı her zaman havayı temizler.”

Kahkaha attım. “Bunu aklımda tutacağım.”

“Mola bitti. Elleri kaldır.”

Tekrar torbaya doğru eğildi ve bir diğer hiddet dolu hücum dalgasını serbest bıraktım. Torbanın eski kocam olduğunu düşünmek zihnimde harikalar yaratıyordu.

“Bir domuz gibi terliyorsun, Sam,” diye çığlık attı Jacky.

“Bu hoşuma gitti!”

“Domuz terinden mi hoşlanıyorsun?”

Yalnızca başını iki yana salladı ve yumruklarımı havada tutmamı söyleyerek bağırdı. Sırıttım ve torbayı sarsan, neredeyse küçük Jacky’yi havaya fırlatan bir yumruk yağmuru yağdırdım ve ucubeyi izlemek için toplaşan küçük bir kadın grubunun bakışlarını üzerime çektim.

Yumruk savururken, terlerken ve yumruklarımı havada tutarken Danny ile kavga etmenin çözüm olmadığını biliyordum. Neyse ki ona karşı gelmenin başka yolları da vardı.

Uzun bir düşün, federal hükümette çalışan bazı arkadaş-larımla yaptığım birkaç telefon görüşmesinin ardından El To-rito Bar'daydım ve burası Brea'daki otel odamdan birkaç adım uzaklıktaydı.

Kot pantolon ve balıkçı yaka bir süveter giyyordum. Dışarı çok soğuk olduğu için değil, balıkçı yaka süveterlerin içinde çok hoş görüldüğüm için. Karşı tarafımda oturan sert görünümlü adam da öyle düşünüyormuş gibi görünüyordu. FBI'ın baş araştırmacısı Özel Ajan Greg Lomax benimle flört ediyordu ve onun yoldan sapmamasını sağlamak için elimden gelen tek şey buydu. Belki de bu kadar tatlı görünmemeliydim.

Tatlılığıma lanet olsun.

El Torito gürültülü ve açık bir alan. Burası özel görüş-meler için oldukça iyiydi ki Greg muhtemelen bu yüzden bu-rayı seçmişti.

Şahsen gürültü seviyesini biraz bunaltıcı bulmuştum fakat aynı zamanda tatlı ve duyarlı bir kadındım.

Ya böyleydi ya da keskin kulaklarım kelimenin tam anlamıyla her bir tıngırdayan tabağı, çatalı ve söylemememin çok daha iyi olacağı, kaba sesleri duyuyordu. Elbette aralıksız konuşmaları ve mırıldanmalarını duyuyordum. Eğer isteseydim herhangi bir odadaki herhangi bir konuşmayı anlayabilirdim. Özel bir dedektif için oldukça kullanışlı bir özellik, bana güvenin. Var sayalım ki duvarların ardını değil sadece çoğu insanın duyabildiği şeyleri duyuyorum, onları yine de çok daha iyi duyabilirdim.

“HUD’daki bir sürü insan senin hakkında oldukça iyi konuşuyor,” dedi.

“Onlara hayatımın en güzel üç yılını verdim,” dedim.

“Ve ardından az rastlanır bir deri hastalığı filan gibi bir şey yüzünden çöktün?”

“Onun gibi bir şey,” dedim.

“Şimdi özel çalışıyorsun?”

“Evet, özel dedektifim.”

“Nasıl gidiyor?”

“Kendi işimin patronu olmak iyi,” dedim. “Artık kendime haftalık zamlar ve fazladan uzun kahve molaları veriyorum.”

Sırıttı. “Bu hoş. Her neyse, sana elimden geleni anlatmam söylendi. O yüzden sor gitsin. Eğer bir şey hakkında konuşamazsam ya da yanıtını bilmiyorsam sana söylerim.”

Barın uzak köşesindeki uzak bir kabinin içinde karşılıklı oturuyorduk. Ben ev yapımı şarap yudumluyordum, o ise

Jack ve kola içiyordu. Artık sadece beyaz şarap ve su içebiliyordum ve bir şey daha. O şeyi düşünmek hemen midemi harekete geçirdi.

“Yani uçağın düşmesinin bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun?” dedim.

“Hemen sadede geliyorsun,” dedi. “Bundan hoşlandım.”

“İçimdeki araştırmacıdan olmalı.”

Başıyla onayladı, biraz daha Jack ve Kola içti. “Hayır, bu bir kaza değildi. O kadarını biliyoruz.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

Gülümsedi. “Biliyoruz işte.”

“Tamam. Peki, uçak nasıl düştü?”

“Her şey sabotajı işaret ediyor.”

“Nasıl?”

Bana bildiğinin ne kadarını anlatacağını kafasında tartıyordu. Neredeyse çapkın gözlerinin ardında çarkların işlediğini görebiliyordum. Bana söylediğinde herhangi bir devlet sırrını açığa çıkarmayacak ve yine de bu gece onunla yatmam için beni yeterince memnun edecek bilginin miktarını hesaplıyordu. Kesinlikle karmaşık bir formüldü.

Erkekler matematikte sandıklarından daha iyiler.

“Birisi kuyruk dümeni dişlilerinin arasına ufak bir patlayıcı yerleştirmiş,” dedi. “Pilot patlamayı duymuş, hemen bildirmiş ve ardından uçağın tüm kontrolünü yitirdiğini de bildirmiş. On dakika sonra uçak San Bernardino dağlarının yanında çakılmış.”

“Ve uçaktaki herkes ölmüş?”

“Evet. Anında.”

“Bu kilit tanıkların, mahkemede ifade vermesini engellemek için öldürüldüklerine inanmak için bir neden var mı?”

“Buna inanmak için her türlü neden mevcut. Bu elimizdeki tek sebep.” Viskisinin kalanını içti. “Ancak bir sorun var: bir numaralı şüphelimiz kaza sırasında hapislanedeydi.”

Garson uğradı ve Greg için bir içecek daha bıraktı. Belki de El Torito Bar’daki garsonlar psişikti. Greg içeceğini aldı ve yudumladı.

“Bir askeri uçağa sabotaj yapmak kolay bir iş olmasa gerek,” dedim.

“Sandığın kadar değil,” dedi Greg. “Bu uçak bir DC-12’ydi ve devletin onlarla yaptığı kontrat, uçağı yapanların kendi tamircilerini kullanmasını şart koşuyor.”

“Yani tamirci sivildi.”

“Evet.”

“Tamirciyi buldunuz mu?”

“Evet,” dedi. “LA’deki dairesinde ölü olarak.”

“Nasıl ölmüş?”

“Ağzından tabancayla vurulmuş.”

“İntihar?”

“Üstünde çalışıyoruz.”

Bunun izini biraz daha sürdürdüm fakat Greg bana anlatmaya razı olduğu şeylerin limitine ulaşmış gibi görünüyordu.

Greg yarısı bitmiş içeceğimi işaret etti. “Onu bitirecek misin?”

“Muhtemelen hayır.”

“Benim mekânıma gidip, kendine bir iyilik yapman hakkında biraz daha konuşalım mı?”

“Konuşmak derken aslında aklımı yerinden çıkaracak gibi sevişmekten bahsediyordun, değil mi?”

Sırıttı ve kızardı. Uzandım ve fazlasıyla ısınmış yüzüne hafifçe vurdum.

“Bu gece kendi kendine iyilik yapmak zorunda kalacaksın,” dedim ve ona kartımı bıraktım. “Eğer yeni bir şey duyarsan beni ara.”

“Ama hemen köşenin ilerisinde oturuyo...”

“Üzgünüm,” dedim. “Fakat hesaplamaların yanlış.”

Tatlı bir şekilde gülümsedim ve ayrıldım.

Sahilde bir cankurtaran kulesinin tahta katında oturuyorduk. Cankurtaran kulesinin üstündeki işaret tahta kata oturmanın yasak olduğunu söylüyordu.

“Yasayı çiğniyoruz,” dedim.

Kingsley Fulcrum koca kafasını üstümüzdeki tabelaya doğru çevirdi. Bunu yaparken yanak kemikleri ve güçlü burnu ay ışığının bir kısmını yakaladı ve ben adaleli omuzlarından sarkan dolgun buklelerin arasında bir yerde kayboldum.

“Burada olmak için çok fazla şeyi riske atıyoruz,” dedi. “Eğer yakalanırsak gizli kimliklerimiz ortaya çıkabilir.”

“Özellikle de sabıka belgesindeki fotoğrafta görünmez çıkarsam.”

Kingsley başını salladı.

“Siz vampirler tuhafsiniz,” dedi.

“Bunu her dolunayda uluyan bir adam söylüyor.”

Soğuk bir rüzgâr çıplak ayaklarımın üstünden hızla geçerken hafifçe güldü. Karşımızda karanlık okyanus, siyah ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Köpüren beyaz dalgalar kıyıya çarpıyordu. Uzak mesafede, ufuk çizgisine doğru Catalina Adası'nın göz kırpan bir sürü ışığı vardı. Bizimle Catalina arasında yaklaşık bir düzine kadar petrol kulesinin çok daha parlak ışıkları vardı. Orada burada battaniyelerin üstünde öpüşen iki üç çiftte rağmen sahil büyük oranda sessizdi. Muhtemelen karanlık örtüsü altında çoğunlukla saklandıklarını düşünüyorlardı. Muhtemelen bir vampirin gece görüşüyle onları izlediğini tahmin etmemişlerdi. Sahilin yaklaşık altmış metre ilerisinde kıvrıla kıvrıla dönen bir çift, edepsiz şeyler yapıyor olabilirdi.

Kingsley bana doğru döndü. Burun kemerinin doğrudan alınına doğru uzanmasından hoşlanırdım. Oldukça Romalı ve çok seksi bir görüntü.

“Değiştikten sonra mı özel dedektif oldun?” dedi.

“Evet.”

“Yani bu özel dedektiflik fotoğrafını vampirken çektiğin anlamına geliyor.”

“Evet.”

“Peki, bunu nasıl başardın?”

“O gün çok fazla makyaj yaptım,” dedim kendimi beğenmişçesine, kendimden gurur duyarak. Fotoğrafı ne yap-

cağım konusunda kendim de endişelenmiştim.

“Yani sen görünmesen bile makyaj gözükte, öyle mi?”

“Evet, tam da öyle oldu. Fotoğraf çekilirken gözlerimi kapadığımdan emin oldum.”

“Göz yuvaların boş görünmesin diye.”

“Aynen.”

“Renkli lensler takabilirdin,” dedi Kingsley.

“Ama o zaman gözlerimin beyaz kısmı boş görünürdü,” dedim.

Başıyla onayladı. “Yani gösterişini kurban ettin.”

“Fotoğrafta büyük bir ahmak gibi görünüyor olabilirim ama en azından bir insana benziyorum. Yeterince yakından bakarsan, boğazıma yakın, boş bir nokta var fakat insanlar dikkat etmiyor.”

“Hayır,” dedi Kingsley. “Gözleri kapalı çıkan ahmağa bakıyorlar.”

Koluna bir yumruk indirdim. Darbemin gücü onu yana doğru itti.

“Ah!” Kolunu ovdu ve sırtıttı. Yarımaydan gelen ışık bembeyaz dişlerine değdi. Kingsley Orange County’de başarılı bir müdafaa avukatıydı. Birkaç ay önce hayatına kastedilmiş bir cinayet girişimini araştırmam için beni tutmuştu. Davası benim hayatımdaki zor bir zamana denk gelmişti. Yalnızca kocamı beni aldatırken yakalamakla kalmamıştım hem de şerefsiz, beni kendi evimden atacak kadar küstahtı.

En basit ifadeyle çok zor bir zamandı. Yaralar halen taze idi ve halen canım acıyordu.

Ve uzun bir süre boyunca yanacaktı.

Devasa omuzlu ve çekici vücudu tüy dökmeye meyilli müdafaa avukatıyla yeni bir aşk serüvenine başlamak için uygun zaman değildi.

“Orada iki kişi sevişiyor,” dedi Kingsley, omzunun üstünden bakarak. “Sanırım içlerinden birinin adı, *Oh Bebeğim*.”

Kingsley’nin iştme gücü benden daha iyiydi ve bir şey duymuştu. Sırıttım ve ona dirseğimle vurdum.

“İnsanları dinlemeyi bırak.”

Kafasını kaldırdı ve “Yanılmışım. Adı, *Oh Tanrım*,” dedi.

Ona tekrar dirseğimle vurdum ve sessizce biraz daha oturduk. Bacaklarımız birbirine değiyordu. Baldırı benimkilerin iki katı genişliğindeydi. İkimiz de kot pantolon ve süveter giyyorduk.

Kingsley’nin bana dokunma, uzanıp büyük elini dizimin üstüne koyma arzusunu sezdim. Kendini güçlkle kontrol ediyordu. Halen, benim gözlerimden çok da siyah olmayan, siyah okyanusa doğru bakıyordum. Hava, gece gökyüzünde yanıp sönen ve hızla geçen ışık partikülleriyle parıldadı. Sıklıkla bu geçip giden ışıkların ne olduğunu merak ederdim. Ne olduğundan emin değilim fakat bir hipotezim var. Enerjinin fiziksel tezahürünü gördüğümünden şüpheleniyordum. Belki de dünyamızın işlerinin kamera arkasına bir anlık bakıyorumdur.

Ancak, daha önce de yanıldığım oldu.

Kingsley halen bana bakıyor, halen en çok yapmak istediği şeyle mücadele veriyordu. En çok yapmak istediği şey burada ve şimdi bu cankurtaran payandasında kasıp kavurmaktı. Fakat hayvan kendini kontrol altında tuttu. Zeki adam. Nihayetinde ona kasıp kavrulmak istediğime dair bir belirti vermedim.

“Henüz değil, Kingsley,” dedim sakince, elimi hafifçe dizine yerleştirerek. “Ben henüz hazır değilim.”

Beni büyük, yoğun saçlı başıyla onayladı fakat bir şey demedi. Toplanan enerjisinin bir anda dağıldığını sezdim. Neredeyse gücün vücudundan zikzaklar çizerek uzaklaştığını, ay rüzgârlarına karışıp Kaliforniya’nın gece göğünde sörf yapan gümüş ruhlarla birleşmesini görebiliyordum.

Derin bir nefes verdi ve bir nevi söndü. Zavallı adam. Kendini heyecanlandırmıştı. Elini hafifçe benimkinin üstüne koydu ve soğuk tenim canını sıkırsa da belli etmedi.

El ele tutuşmuş, onun devasa patisinin muazzam sıcaklığını emerken ona son davamdan bahsettim.

Bitirdiğimde, “Jerry Blum tehlikeli bir adamdır,” dedi.

“Ben tehlikeli bir kıyım.”

Uzaklardan, Huntington kumsal iskelesinin altından yalnız bir koşucu belirdi. Buradan bile jogging yapan çok büyük bir adam gibi görünüyordu. Adam yüz metre kadar ilerideydi.

Bacağıma bakmakta olan Kingsley birdenbire başını çe-

virerek dinlemeye başladı. Ardından döndü ve jogging yapan adamı fark etti. Adam, benim duyduğum kadarıyla ses çıkarmıyordu.

Merak ettim. “Onu duydun mu?”

“Hem evet hem hayır,” dedi Kingsley, halen omzunun ardından yaklaşmakta olan adama bakarak. “Fakat onun köpeğini duyabildim.”

Tekrar baktım. Gerçekten, adamın ayağının dibinde, stereoit almış bir fare boyutunda, ufak ve tüylü bir şey koşuyordu. Bir köpekti ve koşan adamın yanında küçücük görünüyordu. Gülümsedim. Bir sebepten ötürü bu kadar büyük bir adamın böylesi küçücük bir köpekle koşmasını iç açıcı buldum.

“Peki, müşterin, seni ne yapman için tuttu?” dedi Kingsley. “Batı Yakası’ndaki en tehlikeli suçlulardan birini alaşağı etmeni mi istiyor?”

“Onu alaşağı etmek ekstraya girer.”

“Onu alaşağı etmek hem senin için hem de ailen için tehlikeli olur, Sam. Unutma, bu adam çirkin oynar.”

“Ailemi tehlikeye atmayacağım,” dedim. “Ayrıca benim çirkin oynamayacağımı kim söylüyor? Isırmamla tanınırım.”

“Çok komik. Ama bu hoşuma gitmedi, Sam. Bu senin tipik özel dedktiflik işin değil. FBI bile daha bu adamı nasıl yakalayacağını bulamamış ve sen yalnızca bir kadınsın.”

“Ama müthiş bir kadınsın.”

“Elbette, peki, niçin senin güvenliğin için senden daha

endişeliyim o zaman?” diye sordu.

“Çünkü benden birazcık hoşlanıyorsun,” dedim zarifçe gözlerimi kırparak.

“Bu davadan uzak dursan senden daha çok hoşlanırdım.”

Ufak, tüylü ve şişman bir şey birdenbire ayaklarımızın altındaki kumda belirdi. Aynı tasmalı köpekti. Hatta bu bir ufak Pomeranian’dı ve bu cinsin en tatlısıydı. Hatta daha bile tatlıydı. Kuyruğunu hiç durmadan salladı ve kumda ufak bir yarış pisti yapacak şekilde yarım düzine kadar yuvarlak çizererek döndü. Gözlerini Kingsley’den bir an ayırmadı.

“Senden hoşlandı,” dedim.

“Hayret.”

Kingsley genzinden ufak bir ses çıkardı ve küçük köpek aniden karşısında, bakarak, nefes nefese ve kuyruğunu sallayarak oturdu.

Karanlığın içinden siyah tişörtlü, iki ya da üç adamın toplam kasından daha fazla kasa sahip, –tabii bu adamlar Kingsley değillerse– birkaç dakika önce gördüğümüz aynı uzun adam çıkıp geldi. Kendisini rahatsız etmiyor gibi görünen hafif bir topallamayla bize yaklaştı.

“Öldür, Ginger,” dedi, suratında bir gülümsemeyle. Ginger iki daire daha çizdi ve tekrar Kingsley’nin karşısına oturdu. Adam aşağıya uzandı ve köpeğin küçük kafasını nazikçe sevdi. “Akıllı kız.” Bize baktı. “Siz ikiniz en azından biraz korktunuz mu?”

“Korkudan öldük,” dedi Kingsley.

“Biraz altıma kaçırmış olabilirim,” dedim.

Adam dik durdu ve ıslak tişörtünün altından altılı karın kasını görmüş olabilirdim. Hey hey.

“Normalde yabancılara gitmez,” dedi adam. “Hatta kendi gölgesinden bile dehşete kapıldığından eminim; elbette oldukça büyük bir gölge. Beni de biraz korkutuyor.”

Kingsley tahta platformdan kayarak hafifçe kuma indi, onun cüssesindeki bir adam için fazla hafifti. Ginger kıpırdamadı ancak kuyruğunu ışık hızında sallamaya başladı. Avukat eğildi ve küçük köpeği kabarık kulaklarının arasından sevdi. Ginger, rock konserindeki yıldızla karşılaşmış bir genç gibi görünüyordu, ya da Stones konserindeki halim gibi.

“Tamam, bu bir ilk,” dedi adam gerçekten şaşırılmış görünerek. “O kulaklara yaklaşmam benim üç ayımı aldı.”

Halen köpeği seven Kingsley, “Muhtemelen yavruluk döneminde kötü bir tecrübe yaşamıştır,” dedi. “Bir tahminde bulunmam gerekseydi, yeni evini bulmadan önce dövüldüğünü ve ona hor davranıldığını söyledim. Muhtemelen sizin gibi bir adam tarafından ve bu yüzden erkekleri sevmiyor, ama sizi seviyor, onun küçük bacaklarına göre çok hızlı koşmanıza ve ona yeterince ödül vermemenize rağmen.” Kingsley Ginger’ın başını son kez okşadı ve ayağa kalktı. “Dediğim gibi, yalnızca bir tahmin.”

“İyi tahmin. Tam yerinde. Kız arkadaşım onu kurtarma-

dan önce ona hor davranılıyormuş. Elbette ona hor davranan adamı kurtaracak kimse olmadı. Onunla işim bittiğinde yaşayan her bir canlıya karşı yeni bir saygı geliştirmiş olduğunu söyleyebiliriz.”

Kingsley ve ben sırttık. Karşımızdaki adamın birine ciddi bir zarar verebileceğine hiç ihtimal vermezdim.

Devam etti. “Ve eğer Ginger’a daha fazla ödül verseydim onu da koşularımda yuvarlamam gerekirdi.”

Ben hafifçe gülerken Kingsley içten bir şekilde kahkaha attı. Bir elini uzattı. “Seni bir yerden tanıyorum.”

“Bunu ilk duyuşum değil,” dedi köpeği yerden alır almaz, gözlerimi yerinden çıkaran şişkin bir pazının ardında kaybolmasını sağlayan adam.

Kingsley’nin gözleri kısıldı. Bu, onun düşünme ifadesiydi. “Sen eskiden UCLA’da futbol mu oynuyordun?”

“Orada başka bir okul var mı?”

Avukat parmaklarını şaklattı. “Profesyonel olmak üzereydin ta ki bacağına kırana kadar.”

“Sana da böyle olsa sinir olmaz mısınız?” dedi adam hafifçe. “Sen... elbette, Kingsley Fulcrum’sın, tanınmış müdafaa avukatı ve internet fenomeni.”

Kingsley kahkaha attı, ben de öyle. Dediği gibi birkaç ay önce birisi avukatı mahkeme salonu çıkışında öldürmeye çalışmıştı. Bu filme alınmış ve tüm ülkenin hatta dünyanın izlediği tuhaf ve komik bir olaydı. *Kingsley, ölemeyen adam.*

Dünya saldırganının onu açıkça beş kez başından ve boynundan vuruşunu izlemişti.

İki adam da bir süre hoşbeş etti ve onlara yakından bakınca ikisinin de aynı boyda olduğunu fark ettim. Yabancı'nın daha kaslı ve güçlü bir görüntüsü olmasına rağmen Kingsley'nin hiçbir adamın yaklaşamayacağı adaleli bir vahşiliği vardı. Eski Amerikan futbolu oyuncularının bile.

Saçma futbol muhabbetinden sonra uzun boylu yabancı'nın özel dedektif olduğunu öğrendim. Neşelendim. Kingsley benim de özel dedektiflik yaptığımdan bahsetti ve adam onu başıyla onayladıktan sonra, eşofmanının cebine uzanıp pirinç kartvizitliğini çıkarıp bana kartvizitini uzattı.

“Eğer yardıma ya da kas gücüne ihtiyacın olursa, beni ara. İkisini de temin edebilirim,” dedi.

Karta baktım: Jim Knighthorse. İsmi daha önce duymuş olabilirdim, belki bir haber programında ya da öyle bir yerde. Kartının üstünde kameralara karşı gerçekten sırtıttığı bir resmi vardı. Bay Knighthorse'un kendine âşık biri olabileceğine dair çok güçlü bir sezim vardı.

“Harika fotoğraf,” dedi göz kırparak. “Benim fotoğrafım sonuçta.”

Haklıydım.

Benim için sabahın çok erken bir saatiydi fakat umur-samadım. Güneş gökтейdi, sıcaktı ve ben çocuklarımlın Ful-lerton'daki ilkokulunun yakınlarındaki bir otoparkta, acı-nası bir pelesenkağacının altına park ettiğim cipimin içinde oturuyordum. Ağaç çıplak sayılırdı fakat yine de biraz gölge sağlıyordu.

Dilenciler seçici olamazlar.

Doğrudan gelen güneş ışığından uzakta, hem sürücü hem de yolcu koltuğunun yan camlarındaki gölgelikler aşağı çekilmiş, bense ön koltukta büzüşmüş haldeydim. Yüzüm pi-yasadaki en güçlü güneş koruyucusuyla kaplanmıştı. İnce deri eldivenler ellerimi kaplıyordu ve kimi zaman araba sür-memi zorlaştıran bir diğer geniş siperlikli şapka takıyordum. Buna benzer bir sürü şapkam vardı hepsi de son altı yılda

satın alınmıştı elbette ve hepsi de beni hayatta tutmak için bir gereksinimdi.

Ya doğrudan güneş ışığına maruz kalırsam?

Bilmiyordum ve ne olacağını da öğrenmek istemiyordum. Tek bildiğim en iyi şekilde korunsam da güneşin fiziksel olarak canımı yaktığıydı. Kuruyarak öleceğimden şüpheleniyordum. Muhtemelen acı verici bir şekilde kuruyup ölecektim.

Ölümsüzlük de işte buraya kadarmış.

Koşullu ölümsüzlük.

Koltuğumda büzülürken tekrar o kelimeleri düşündüm:
Kurumak ve ölmek.

Bilirsiniz, eskiden normal bir hayat yaşıyordum. Burada, Orange County'de büyüdüm, bir amigo kız ve bir softball oyuncusuydum, Fullerton'da üniversiteye gittim, suç biliminde master derecesi aldım, ardından devlet için çalışmaya başladım. Bir sürü hayalim ve arzum vardı. Onlardan biri de evlenmek ve bir aile kurmaktı. Bunu da yaptım hatta daha fazlasını.

Hayat iyiydi. Hayat eğlenceliydi. Hayat kolaydı.

Eğer biri gündelik yapılacaklar listemde:

1) *Yüksek faktörlü güneş kremi al.* 2) *Norco Slaughterhouse doğrudan faturalandırma mı yapacak kontrol et...* gibi maddelerin olacağını söyleseydi, ona Anne Rice romanlarına geri dönmesini söyledim.

Cipimin içinde, koltuğuma büzüşmüş, şapkamın ve güneş

kremimin altına gömülü halde, güneşten kaçınarak oturdum ve başımı salladım, derken kendimi ağlarken bulana dek sallamaya devam ettim; güneş kremimi her tarafa bulaştırmıştım.

Lanet olsun.

İçimde neyin yaşadığını ve kanımın karanlık geçmişini bilmiyor olabilirdim fakat bir şeyi kesinlikle biliyordum: Hiç kimse beni çocuklarımı görmekten alıkoyamayacaktı. Ne Danny, ne de güneş.

Aracımın kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Nefesim daraldı ve tökezledim.

Eldivenli elimi uzattım ve aracımın sıcak çamurluğundan destek aldım. Metalden gelen sıcaklık hemen ince eldivenime yayıldı. Belki de Stephenie Meyer'in vampirleri doğru yapıyordu. Belki de soğuk, yağmurlu ve gri bulutların sürekli gökyüzünü kapladığı Washington eyaletine taşınmalıydım.

Belki bir gün, ama şimdi değil. Çünkü başa çıkmam gereken gerçek sorunlarım var.

Kendimi topladım ve çoğunlukla öğretmenlerin ve okul yöneticilerinin arabalarıyla dolu olan sessiz park alanını uzun adımlarla geçtim. Elbiselerimin altında büzüşmüş, baş aşağı hafifçe tökezlerken eminim biraz sarhoş ya da hasta gibi görünmüştümdür.

Biraz rüzgâr esince saçımı yüzümdeki güneş kremine

yapışmış birkaç telini de özgür bırakarak dalgalandırdı. Güneşten kurtulmam gerekiyordu; hem de bir an önce.

Rüzgâr kantin yiyeceklerinin tanıdık kokusunu getirirken iyice hızlandım. Tanıdık bir kokuydu, ilkokuldayken kantindeki yiyecekler de aynen böyle kokardı. Sıcak park alanını geçtikten sonra bir kaldırıma çıktım ve bir süre sonra soluk soluğa, bir saçağın altındaydım.

Aman Tanrım!

Gölgede kalıp dengemi bulmak için elimi sıva kaplı duvarda kaydırıp kendimi kısa süre içinde ana giriş kapısının önünde buldum.

Odaklan, Sam.

Mümkün olduğunca sakın ve normal görünmem gerekiyordu. Okul yetkilileri çılgın görünümlü ebeveynlerden hoşlanmazlardı.

Tenim yanıyor gibiydi. Tüm yaptığım okulun park alanını geçmekti. Ağlamak istedim.

Ağlamak yok!

Derin bir nefes aldım, birkaç dakika kadar tuttum evet, birkaç dakika ve ardından nefesimi verdim. Tenim yaralıydı ve tahriş olmuştu. Titreyen elimle saçımı yüzümdeki güneş kreminden kurtardım, şapkamı düzelttim, yüzüme bir gülücük yerleştirip ofisin kapısını açtım.

Çocuklarını görmeye gelmiş yalnız bir anne. Birkaç dakika sonra kendimi müdürün ofisinde buldum, görünüşe göre başım beladaydı.

Müdür West ellilerinin ortasında hoş görünümlü bir

adamdı. Elleri önünde birleşmiş halde masasının ardında oturuyordu. Kızılderililerden ilham alınmış yeşim kol düğmeli, uzun kollu bir frak gömleği giyiyordu. Bildiğim kadarıyla Kızılderili değildi.

Müdür West bana hep kibar davranmıştı. İlk zamanlarda, saldırıya uğramamdan hemen sonra, benimle çalışmakta çabuk davranmıştı. Çocuklarımı alırken okulun ön tarafına özel erişim vermişti. Otobüslerin park ettiği yere park edebiliyordum; bu sayede uzun sıraları beklemiyor ve güneşte fazla oturmuyordum. İyi bir adamdı, nezaketini takdir ettim.

Fakat görünen o ki bu nezaket sona ermişti.

“Sizi görmelerine izin veremem Samantha, üzgünüm.”

“Anlamıyorum.”

“Bugün Danny’den bir telefon aldım. Hatta yarım saat önce... Kocan ya da eski kocan artık çocukları senin almayacağına dair yazılı olmayan bir anlaşma yaptığımızı söylüyor.”

“Evet ama...”

“Ayrıca yalnızca denetleme altında onları ziyaret edeceğini kabul ettiğini söylüyor. Bu doğru mu?”

Müdür West iyi bir adamdı, bunu biliyordum ve bu durumun kalbini kırdığını da görebiliyordum. Onu başımla onayladım ve kafamı çevirdim.

Derin bir iç çekti ve masasından uzaklaşarak bacak bacak üstüne attı. “Danny burada olmaksızın onları görmene izin veremem, Samantha. Üzgünüm.”

“Ama ben onların annesiyim.”

Konuşmadan önce bana uzun bir süre dikkatlice baktı.

“Danny ayrıca çocuklar için muhtemel bir tehlike olduğunu ve hiçbir koşul altında onlarla yalnız kalmaman gerektiğini söyledi.”

Başımı sallıyordum. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu. Konuşamadım.

Müdür West devam etti. “Çok hastasın, Sam. Bunu görebiliyorum. Lanet olsun, bunu herkes görebiliyor. Çocuklarına nasıl ve niçin tehlike arz ediyorsun, bilmiyorum. Danny ile aranızda olanları da bilmiyorum. Fakat bu gibi anlaşmalara varmadan önce, yasal danışmanlığa başvurmanı öneririm. Senin bir tehdit olduğunu hiç düşünmedim. Hasta olmanın dışında, her zaman harika bir anne olduğunu düşündüm fakat bunu söylemek bana düşmez...”

Tam burada kendimi kaybettim. Gözyaşlarına boğuldum ve uzun, çok uzun bir zamandan beri ağlamadığım kadar çok ağladım. Birkaç sekreter ve resepsiyonist ve hatta bazı okul hemşireleri etrafımı sardı. Müdür West beni masasının arkasından izledi ve gözyaşlarımın arasından onun da gözyaşlarının süzüldüğünü gördüm.

Gözlerini sildi ve ayağa kalktı. Nazikçe bir kolunu sırtıma koydu ve ne kadar üzgün olduğunu söyleyip bana dışarı kadar eşlik etti.

- *Tüm erkeklerden nefret ediyorum*, diye yazdım.
- *Benden bile mi?*
- *Sen bir erkek misin, Fang?*
- *Evet ama müthiş bir erkeğim.*

Tüm olanlara rağmen güldüm. Otel odamda, minderli sandalyemde oturuyordum. Rahat olmam gerekirdi fakat değildim, sandalyenin tahta kolları canımı sıkıyordu. Düşündüm de, sandalye de rahat değildi. Belki de otel yönetimine şikâyetle bulunmalıydım.

Ya da yalnızca sakinleşmeliyim, diye düşündüm. Hatta daha iyisi, belki de kendime bir yerlerde bir daire tutmalıyım ve içini kendi sandalyelerimle dekore etmeliyim.

Olabilirdi ama bunu daha sonra düşünecektim.

– *Senin müthiş bir erkek olduğunu nasıl bileceğim?* diye yazdım. *Hiç fotoğrafını görmedim.*

– *Sözüme inanman gerekecek.*

– *Bir erkeğin sözüne mi? Asla! :)*

– *Unutma, müthiş bir erkek.*

– *Öyle demek.*

– *Bu gece sinirlerini ne bozdu, Moon Dance?*

Fang benim internet sırdaşımdı. Yıllar önce, sohbet odaları tamamen coşuyorken onunla bir vampir sohbet odasında tanışmıştım. Eski ekran isimlerimizi korumamıza rağmen şimdilerde onunla AOL'den sohbet ediyorduk. (America Online) Onun nicki Fang321'di, benimki ise MoonDance. Bugüne kadar sürekli daha fazla bilgi almak için uğraşmasına rağmen ona fazlasıyla kişisel bir şey anlatmamıştım. İtiraf etmek gerekirse, ben de onun hakkında fazlasıyla bilgi almaya çalışmıştım. İkimiz de birbirimiz hakkında ölesiye merak içindeydik fakat benim kişiliğimi ifşa etmemek için sebeplerim vardı ve ona göre onun da öyleydi. Elbette benim nedenim barizdi; ona daha tanışmamızın başlarında bir vampir olduğumu itiraf etmiştim. Takdire şayan bir şekilde koşulsuz olarak bana inanmıştı.

Ona çocuklarımı görme girişimimden ve Danny'nin beni nasıl her seferinde engellediğinden bahsettim.

– *Ne zaman istersen onu öldürebilirsin,* diye yazdı Fang.

– *Bazen ne zaman şaka yaptığını anlamıyorum.*

Uzun bir duraksama oldu ve ardından, *Elbette, şaka yapıyordum, diye yazdı.*

– *İyi. Beni endişelendirdin.*

– *Yine de bu tüm sorunlarını çözerdi.*

– *Ve bir ton sorun daha yaratırdı, diye yazdım ve ardından hızlıca ekledim: Ben bir katil değilim.*

– *Ve böyle yazdı vampir.*

– *Ben iyi bir vampirim.*

– *Bunun bir tezat olduğunu söyleyenler var.*

– *Neden ben de iyi olamayayım ki?*

– *Çünkü öldürmek ve kan içmek doğanda var. İdeal olarak taze avdan, taze kan.*

– *Ben kimseyi öldürmeyeceğim. Buruşup ölmeyi yeğlerim.*

– *Fakat taze kan içmeyerek varlığını tüm kudretinden mahsur bırakıyorsun.*

– *Daha ne kadar güçlü olmam gerekiyor ki? diye yazdım.*

– *Hiçbir fikrin yok.*

– *Peki, sen vampirler hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun, Fang? Bana uzun zaman önce bir insan olduğunu söyledin.*

– *Vampirlere dair her şeye sevgi besleyen bir insanım.*

– *Peki, niçin vampirleri bu kadar çok seviyorsun, Fang?*

– *Sebeplerim var.*

– *Bana onların ne olduğunu söyleyecek misin?*

– *Bir gün.*

– *Ama burada değil.*

– *Kesinlikle, diye yazdı. Burada değil.*

Burada değilse, nerede?

– İşte bu milyon dolarlık soru.

Konuyu değiştirdim. Peki, Danny konusunda ne yapmam gerekiyor?

Bir diğer uzun duraksama. Sıklıkla Fang'ın bu uzun duraksamalarda ne yaptığını merak ederdim. Banyoya mı gidiyordu? Cep telefonuna mı cevap veriyordu? Geriye yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştiriyor ve ne yazacağını mı düşünüyordu?

En sonunda, belki de beş dakika sonra sözcükleri gelen mesajlar kutusunda belirdi:

–Tüm kozlar Danny'nin elinde.

Bunu da düşünmüştüm. Hatta daha önce aklıma gelen bir şeydi fakat Fang'ın ne diyeceğini görmek istemiştım.

– Devam et, diye yazdım.

– Belki de kozları tekrar eline almanın zamanı gelmiştir.

– Katılıyorum. Nasıl olacağına dair bir fikrin var mı?

– Bir yol bulacaksın. Hey, bugünlerde ne kadar psişiksin, Moon Dance?

– Birkaç yıl önce olduğumdan daha fazlayım. Niçin?

– Bazı psişikler yanıt almak için otomatik yazımı kullanıyor.

– Ne otomatik yazımı?

– Elinde bir kâğıt parçası ve kalem alıp sessizce otururken, kendine sorular sorduğunda oluyor. Bazen cevaplar geliyor ve kalemin... yazmaya başlıyor.

Güldüm.

– Şaka yapıyorsun.

– Hayır, yapmıyorum. Senin için yanıtları bulabileceğin bir yöntem olabilir bu, Moon Dance.

– Neyin yanıtlarını?

– Her şeyin.

Bunu bir düşündüm ve karın boşluğumu küçük bir his doldurdu.

– Peki, bunu nasıl yapıyorum?

– İnternette araştır.

– Tamam, yapacağım.

– İyi. Bana nasıl gittiğini haber vermeyi unutma. İyi geceler, Moon Dance.

– İyi geceler, Fang.

İnternette araştırma yaptım.

Normalde, böylesi bir saçmalığa güler geçerdim (Otomatik yazı mı? Hadi be!) fakat oldukça tuhaf varoluşumla, en azından bunu gözden geçirmem gerektiğini düşündüm ve olasılıklar hoşuma gitti. Kim ruhsal cevaplar istemez, özellikle de benim durumumda olanlar?

İnternette araştırdığım birkaç siteye göre otomatik yazım süreci oldukça basit görünüyordu. Elinde bir kalem ve bir kâğıtla bir masada sessizce otur. Kendine yoğunlaş. Zihnini temizle. Kalemi kâğıdın üzerinde hafifçe tut... ve neyin çıktığına bak.

Ancak belki de neyin çıktığını bilmek istemiyordum. Belki de içimdekilerin bastırılmış halde kalmasına ihtiyacım vardı.

Hafif bir ürpertiyle spiralli bir defter ve bir kalem buldum.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve çantasına koydum. Yalnızca ben, masa, bir kalem ve bir kâğıt destesi kalmıştı.

Kaleme gözlerimi diktim. Gözlerimi kaleme dikmekten yorulduğumda boynumu ve parmak eklemelerimi küttettim. Dışarıdaki koridorda, bir çift kapıma doğru yaklaşıırken iki sesin gitgide yükseldiğini işittim. Çift gelip geçti ve şimdi de sesleri gitgide alçalıyor ve alçalıyordu.

Kalemi aldım.

Tavandan masanın üstüne doğru bir ışık huzmesi sarkıyordu. Işık kısa bir süre titreşti, durdu. Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Kaşlarımı çattım. Okuduğum sitelerden bir tanesi ruhlar geldiğinde ışıkların titreştiğinden bahsetmişti.

Işıklar tekrar titredi ve tekrar. Işık titreyerek kapandı ve tekrar açıldı, ardından tekrar gitti. Bu durum birkaç kez tekrarlandı.

Soluk soluğa geriye yaslandım.

“Aman Tanrım,” dedim.

Daha fazla titreşme. Açılıp kapanma.

Odamdaki başka hiçbir şey titreşmiyordu. Kapının yakınındaki ışık sağlamdı. Ön kapının altından gelen ışık da öyle. Bu yalnızca doğrudan üstümde olan ışıktı.

Ardından ışık kafayı yedi. O kadar hızlı açılıp kapanmaya başladı ki epilepsi nöbeti geçirebilirdim.

“Dur!” diye bağırdım aniden. “Anladım. Yapacağım.”

Kalemi kâğıt destesinin üstüne getirdim ve titreşim durdu. Işık mutlu bir şekilde sanki hiçbir şey olmamış gibi yandı.

Tamam, anlaşıldı, diye düşündüm. Gerçekten deliriyorum.

Kalemin ucunu hafifçe çizgili kâğıda doğru indirdim. Gözlerimi kapadım. Kendime odaklandım, bu ne demekse. İnternetteki makalede yazarları yapmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. Her bir bilekten dünyanın tüm merkezlerine görünmez, gümüş bir kablonun uzandığını düşünün. Ardından kablonun düşünebildiğim en büyük kayalara sıkıca bağlı olduğunu düşünün. Ardından başka benzeri bir kablounun omurgamın sonuna, dünyanın merkezindeki başka benzeri bir kayaya bağlı olduğunu düşünün.

Kendimi odaklıyorum.

Kısa bir süre bu gümüş kablolarının dokuz otel odası zemininden yataklara daldığını ve altımda konaklayanları korkuttuğunu düşündüm.

Kıkırdadım. *Özür dilerim millet. Yalnızca kendimi odaklıyorum.*

Elimden gelen en iyi şekilde odaklandığımı düşündüğüm sırada ne yapmam gerektiğini bilmediğimi fark ettim. Belki de bir şey yapmam gerekmiyordu. Buna bir sebepten ötürü otomatik yazım deniliyordu, değil mi?

Önümdeki kaleme baktım. Ucu hareketsiz halde boş sayfanın üstünde duruyordu. Üstümdeki ışıklar titreşmeyi kesmişti. Şüphesiz bir enerji dalgalanmasıydı bu.

Belki de düşünmeyi bırakmalıydım.

Ama insan nasıl düşünmeyi bırakır ki? Bilmiyordum fakat hiçbir şey düşünmemeyi denedim ve kendimi her şeyi düşünürken buldum. Bu iş görüldüğünden daha zordu.

İnternetteki makalelerden biri nefes almaya odaklanma-

nın düşünceleri toplamak için harika bir yol olduğunu söylüyordu. Ama ya birisinin nefes almaya ihtiyacı yoksa? Makale pek vampir dostu değildi.

Yine de kendimi nefes alıp vermeye zorlayarak dudaklarımın üzerinden boğazıma doğru geçmekte olan havaya odaklandım. Havayı içime çekmek ve dışarı vermek için gerekli tüm bileşenlere odaklandım.

Çocuklarımı düşündüm ve tekrar Danny'yi boğazladığımı görüntüler güçlü bir şekilde gözümün önüne geldi.

Başımı salladım ve nefes almaya odaklandım.

Al ve ver. Dudaklarımın üstünden ve boğazımdan aşağı, ciğerlerimi doldurarak ve ardından tekrar dışarı çıkararak.

İşte o an çok, çok ilginç bir şeyi fark ettim. Ön kollarımda hafif bir seğirme oldu.

Gözlerimi açtım.

Derken bu, bir seğirmeden fazlasına dönüştü. Kolumda bir spazm oluştu. Ancak verdiği his pek hoş değildi. Neredeyse kaslarımı uyaran nazik bir masaj yapılıyor gibiydi; nazik bir şok tedavisi.

Kolumu merakla izledim.

Merak uyandırıcı bir şekilde, kaslarımın her bir çekilmesiyle kalemin ucu kâğıdın üstünde ufak tefek kıvrımlı çizgiler yazarak hareket etti. Anlamsız çizgiler. Karalamadan başka şeyler değil. Kolum oynamayı kesti ve çok, çok tuhaf bir his her nasılsa içine yerleşti. Bir şey kolumla bütünleşmişti.

Kargacık burgacık yazılar durdu. Her şey durdu.

Bir duraksama oldu.

Ardından kolum karıncalandı ve kaslarım çekilerek çalışmaya başladı ve kendi elimle tuttuğum önümdeki kalemin çizdiği tuhaf daireleri son derece hayrete düşerek izledim.

Daire ardına daire. Büyük daireler. Küçük daireler. Sıkı, sert daireler. Gevşek, hafif daireler. Baştan savma daireler. Kusursuz daireler.

Hızlıca daireler tüm sayfayı doldurdu. Geriye pek de yer kalmadığında elim durdu.

Diğer elimi kullanarak yerine yeni bir sayfa bırakacak şekilde sayfayı yırtarak aldım.

Kolum hemen karıncalanarak kasıldı ve kalem tekrar yazmaya başladı fakat bu kez daireler değil. Kelimeler belirdi. Tam olarak belirtmek gerekirse iki kelime.

Merhaba, Samantha.

Kâğıttaki iki kelimeye bakakaldım.

Onları ben mi yazmıştım yoksa kendimi benden öte bir şeyin bana bunları yazdırdığına mı inandırıyordum?

O anda, nazik bir titreme hissi ön kolumda tekrar dalgalandı ve kalem hareket etmeye başladı. Üç kelime belirdi.

Fark eder miydi ki?

Yazı akıyordu. Okuması kolaydı. Büyük, yuvarlak hatlı harfler. Kâğıdın açık mavi çizgilerinin arasındaki boşluklar tamamen doluyordu.

“Zihnimi mi okuyorsun?” dedim sesli bir şekilde.

Elim hareket etmeye başladı ve kelimeler kâğıt boyunca belirdi.

Düşünceler gerçektir, Samantha. İnsanların fark ettiğinden daha gerçek.

Kelimeler karşımda belirirken hayretler içinde izledim.

İçimde istersem yazmayı bırakabileceğime dair bir his vardı. Yazmaya zorlanmıyordum. Bir şeyin benim vasıtamla yazmasına izin veriyordum.

“Kimsin sen?” diye sordum. Dakikada ortalama beş kez atan kalbimin ritmi hızlanmıştı. Şimdi belki de dakikada on atışla gümlüyordu.

Yalnızca hafif bir duraksama oldu ve ardından elim şu kelimeleri yazmaya zorlandı: *Ben sana çok yakın biriyim.*

“Korkmalı mıyım?”

Ne yapmak istersen onu yapmalısın. Ama şunu sormama izin ver: Korkuyor musun?

“Hayır.”

O halde hislerine güven.

İçime biraz hava çektim ve kâğıt destesine bakarak havayı birkaç dakika içimde tuttum.

“Tuhaf,” dedim.

Sen nasıl olmasını istiyorsan öyle. Tuhaf olabilir. Ya da çığınca harika.

Artık sayfanın yarısı doluydu. Elim kol kaslarımın nazik, elektrikli uyarısıyla bir sonraki satıra kendi başına geçti.

Tuhaf, başka bir dünyaya ait bir hissiyattı kesinlikle.

“Yani bana yakın birisin,” dedim ve birdenbire elimle ve bir kâğıt parçasıyla konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim. “Fakat bu bana kim olduğunu söylemiyor.”

Bir an duraksadım ve her kiminle konuşuyorsam bana ne kadarını söyleyeceğini düşündüğüne dair güçlü bir sezim oldu.

Şimdilik, yalnızca bir arkadaşın olduğunu söyleyelim.

Çok yakın bir arkadaşın.

“Arkadaşlarımın genelde benimle bir kalem ve kâğıt aracılığıyla konuşmaz,” dedim. “E-posta ya da kısa mesaj kullanır.”

Kelimler sadece kelimedir, değil mi? Bunu aniden gelişen ruhani bir mesajlaşma olarak düşün. Bir SIM.

Kendime rağmen, güldüm. Şimdi delirdiğimden emindim.

Yazılanlara baktım. Yeni olanlar başımın üstündeki ışığın altında halen ıslak ve mavi parlıyordu. Yazı bana ait değildi. Büyük ve akıcıydı. Kendi elyazım dar ve yana yatık olmaya meyilliydi.

“Burada ne olduğunu anlamıyorum,” dedim en sonunda.

Her şeyi anlamak zorunda mısın, Samantha? Belki de bazı şeyleri inanca bırakmak en iyisidir. Belki de dünyada biraz gizemin olması iyi bir şeydir. Nihayetinde, kendin de biraz gizemlisin, değil mi?

Başımınla onayladım ama hiçbir şey demedim. Birdenbire kelimeleri oluşturmakta hatta düşünmekte güçlük çektim. Aynı zamanda tuhaf bir şekilde duygusal hissediyordum. Burada güçlü ve harika bir şey oluyordu ve bunu idrak etmekte güçlük çekiyordum.

O halde mola verelim, Samantha. Sorun değil. Girizgâhımızı yaptık ve bu iyi bir başlangıç.

“Ama bana adını söylemedin,” deyiverdim.

Hafif bir duraksama ve karıncalanma sonrası kelimeler kâğıtta belirdi:

Sephora. Ben her zaman buradayım. Bekliyorum.

Saat 19:00'du ve halen otomatik yazım konusunda biraz irkilmiş halde çocuklarımı aradım.

Danny hemen telefonu yanıtladı.

"Bugün çektiğin numarayı işittim, Sam," dedi. Arkaplanda sessizce, "Ne sürtük ama," diyen bir kadın sesi işittim. Kadın muhtemelen onu duyabildiğimi bilmiyordu. Kadın artık kara listemdeydi. Ve eğer bu düşündüğüm kadınsa, yuva yıkan sekreteriyse o zaten kara listemdeydi. Yani bu durum onu iki kez kara listeme koyar. Pek bilmiyorum ama bir vampirin kara listesinde adının *iki kez* geçmesi onun için pek de iyi olmasa gerek.

Danny kadını susturmaya ya da konuştuğunu bile kabullenmeye zahmet etmedi. Bunun yerine, "Bu yaptığın çok salakça bir şeydi, Sam," dedi.

“Yalnızca çocuklarımı görmek istedim, Danny.”

“Onları görüyorsun, her cumartesi akşamı,” dedi, sık ve kesik nefesler alarak. Danny çabuk sinirlenirdi ve pis sinirlenirdi. Bana hiç vurmadı ki bu akıllıca bir şeydi çünkü ben bir vampir değilken bile onun kışını tekmeleyebilirdim. Omuz askılığında silah olan yüksek eğitilmiş bir federal ajana şaplak atamazsın. Ardından ekledi: “Ama artık değil.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Artık çocukları görme izni yok demek oluyor, Sam. Bugün çektiğin numaradan sonra sana nasıl güvenebilirim?”
Bunu aylardır beni aldatan adam söylüyordu.

“Numara mı? Çocuklarımı görmeye çalışmam numara mı?”

“Bir anlaşmamız vardı ve sen onu bozdun. Artık çocuklarımı korumak zorundayım.”

“Onları benden mi korunman gerekiyor?”

Hiç tereddüt etmedi. “Evet, elbette. Sen bir canavarsın.”

Küçük Anthony’nin arka planda bir şey söylediğini işittim. Benimle telefonda konuşup konuşamayacağını sordu. Odadaki kadın onu edepsiz bir şekilde susturdu. Anthony sızlandı ve neredeyse elimdeki telefonu kırıyordum.

“Cumartesilerimi alma, Danny.”

“Onları ben almadım, Sam. Sen aldın.”

Kendimi sakın olmak için zorladım. “Onları tekrar ne zaman görebilirim, Danny?”

“Bilmiyorum. Düşüneceğim.”

“Onları bu cumartesi görüyorum.”

“Eğer buraya gelersen, Sam, her şey meydana çıkar. Tüm kanıtlar. Tüm deliller. Şu anda sahip olduğun acınası hayat sona erer. Ondan sonra asla ama asla çocuklarını göremezsin. O yüzden benimle uğraşma, Sam.”

“Ne zaman istersem seni öldürebilirim, Danny.”

“Ooo, gerçek canavar ortaya çıkıyor. Beni öldürürsen yine çocuklarını kaybedersin. Ayrıca, senden korkmuyorum.”

Elinde bir koz vardı. Ne olduğundan emin değildim fakat bunun bir silah olduğundan şüphelendim. Bir vampir avcısı silahıydı, şüphesiz. Belki de geçen ay vampir avcısının benim üzerimde kullandığına benzer bir şey. Beni öldürmeye gümüş uçlu bir tatar yayıyla gelen ve Hawaii’ye turistik gemiyle giden avcı. Uzun hikâye.

Saatime baktım. Bana her gece verdiği on dakika çoktan geçmişti. “Lütfen artık çocuklarımla konuşabilir miyim?”

“Üzgünüm, Sam. Bu gecelik vaktin doldu.” Telefonu kapadı.

Danny'yle yaptığım sinir bozucu telefon konuşmasından hemen sonra kendimi Brea'daki Rembrandt'ın dışında otururken buldum. Beyaz şarap içiyordum. Karşı tarafımda oturan kadın limonata içiyordu. Evet, bir limonata. Adı Monica Collins'di ve darmadağın haldeydi.

Beyaz ışıklı bir ipin altında, bizi 24 saat açık ve kalabalık fitness salonuyla ayıran bir çeşit derme çatma çitin yanında oturuyorduk. Biz bunları içerken hepsi dar siyah şortlar, sportif atlet ya da tişörtler giymiş fit ve aktif tipler masamızın yanından durmaksızın geçiyor ve oburmuşuz gibi bize küçümseyerek bakıyorlardı. Çoğu spor çantası, su şişesi ve bir havlu taşıyordu. Bazılarının kulaklarından beyaz kulaklık kabloları sarkıyordu. Çeşitliliklerinin içinde bir benzerlik vardı.

Bu şarap midemi acıtıyordu ve çoğunlukla bunu görmezden geliyordum. Beyaz şarap, su ve kan dakikalar içinde kismaksızın tüketebildiğim nadir içeceklerdi. Şarap, her nedense, iyi geliyordu fakat buna katlanıyordum, özellikle yeni müşterilerle tanışırken. Bir bardak soğutulmuş hemoglobinin şarabı çok rahatlatacağından emin değildim.

Monica ikinci bardak limonatasını içiyordu. Düzeltiyorum, üçüncü. Elini kaldırdı ve garsonu çağırdı, garson hemen yanıt vererek bardağını tekrar doldurdu. Monica rahatlamış görünüyordu.

Monica benim için biraz gizemliydi. Tam olarak on dört yaşındaymış gibi davranan yetişkin bir kadındı. Otuz yaş civarında olmalıydı, fakat sakızını patlatmasından, sandalyesinde bacaklarını sallayışından, kıkırdamasından ve su gibi limonata içişinden bunu asla tahmin edemezsiniz. Fark ettiğime göre kıkırdaması tedirgin bir alışkanlıktı, bir şeyi gerçekten komik bulduğundan değil. Ayrıca sağ gözüyle ilgili tuhaf bir durum vardı. Sanki görmesinde hafif bir gecikme varmış gibi sol gözüyle uyumsuzdu. Ayrıca omzumun üstüne bir yere, sanki hayali bir papağana bakar gibi odaklanmışa benziyordu.

On iki yıllık kocasının (artık eski kocası) onu fena halde patakladığı birçok olayı ince detaylarına kadar bana anlatmaktaydı. Ben onun konuştuğu kadar çok şey söylemedim. Çoğunlukla onu ve spor salonuna gelen ve giden insan kalabalığını izledim.

Monica küçük, çocuk sesiyle konuşuyordu. Tutkusuz ve ses tonunu değiştirmeksizin konuşuyordu. Sesinin bir ağırlığı yoktu. Gücü yoktu. Konuşurken kafası ve gözleri genelde aşağıdaydı. Belki de hayatının büyük çoğunluğunda büyük suiistimallere maruz kalmıştı. Çocukken suiistimal edilen kadınlar sıklıkla kendilerini yetişkinliklerinkine benzer ilişkilerde bulurlardı. Bunda sürpriz yoktu.

Limonatanın sonuna geldiğinde konuşmayı kesti. Ardından bardağın dibinde kalanları gürültülü bir şekilde hüpürdetmeye başladı. İnsanlar ona ve ardından bana baktılar. Omuz silktim. Monica insanların ona bakmasını takmıyor gibi görünüyordu ve eğer o takmıyorsa, ben niye takacaktım ki?

Hüpürdetmeyi bitirdikten sonra tualete gidip gidemeyeceğini sordu.

Evet, bunu bana *sordu*.

Ona, ah, elbette gidebileceğini söyledim. İçten bir şekilde gülümsedi, sakızını patlattı ve gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü ve hızlıca bir limonata daha sipariş etti.

Konuşmaya devam etti. Kocasından ayrıldıktan sonra kocası onu öldürmeyi hayatının amacı yapmıştı. Monica mahkemeden sınırlama emri çıkarttı. Açıkçası kocası sınırlama emirlerini pek takmıyor gibiydi. Onu ilk öldürme girişimi Monica Anaheim'da bir apartman dairesinde yalnız başına yaşarken meydana gelmişti.

Monica çilek bulmak için sohbete ara verdiğinde, Mo-

nica'nın kendi başına yaşadığı, yetişkin işleri yaptığı düşüncesine kafa yormaya çalıştım ama başaramadım. Otuz küsur yaşında olmasına rağmen yetişkin hayatı için hazırlıksız ve afallamış görünüyordu. O hikâyesine devam ederken bunun üzerine bir daha düşündüm.

Kocası onu mutfakta bekliyordu. Onu etrafa biraz fırlattıktan sonra, onu bir boru anahtarıyla döverek kafasını yarmış ve ölmesi için bırakmıştı. Ancak ölmemişti. Doktorlar çelik tabakalar, iğneler ve vidalar kullanarak kafasını baştan yapmışlardı. Bugün halen travma sebebiyle nöbetlerden mustarip ve sağ gözünü kaybetmiş.

Saldırıdan sonra kocası saatler içinde yakalanmıştı.

Fakat hapishane yolunda tuhaf bir şey oldu. Görünüşe göre pek iyi olan avukatı her nasılsa hâkimi eski kocasının artık Monica için bir tehdit olmadığına ikna ederek adamı hapishaneden haftalar içerisinde çıkardı.

Eski kocası o gece ona tekrar saldırdı.

Halen ilk saldırıdan kalan yaraları iyileşmekte olan Monica, eski kocası evlerine bu kez bir çekiçle zorla girdiğinde ebeveynleriyle kalıyordu. Birisinin adama Home Depot'tan* bir hediye kartı verdiğinden şüpheleniyordum. Şüphelerimi kendime sakladım.

Her neyse, eski kocası babasını öldürdü ve annesini kalıcı olarak yaraladı. Ailenin rotvaydırları olmasaydı Monica da ölmüş olacaktı. Evet, köpek hayatta kaldı.

* Bir yapı market. (ç.n.)

Monica sessizleşti. Önümüzdeki otopark alanında eski bir beyaz Cadillac, yavaşlayarak geçti. Camlar filmliydi. Monica pipetiyle oynuyordu. Ona babası için üzüldüğümü söyledim. Başıyla onaylayıp pipetiyle oynamaya devam etti. Bekledim. Hikâyenin dahası vardı. Nihayetinde bu akşam beni çağırmasının bir sebebi vardı.

Bardağını kenara itti. Görünüşe göre limonata limitini doldurmuştu.

“Beni öldürmesi için birini tutmaya çalışırken yakalandı,” dedi.

“Onu kim yakaladı?”

“Hapishanedeki insanlar.”

“Hapishane yetkilileri mi?”

“Evet, onlar. Ama, biliyorsun, başarılı olamadı.” Tedirgin kıkırdamalar duyuldu.

“Korkmuşsun,” dedim.

Başıyla onayladı, gözlerine yaşlar doldu. “Niçin canımı bu kadar çok yakmak istiyor? Yeterince acıtmadı mı?”

“Üzgünüm,” dedim.

“O korkunç biri,” dedi. “Öylesine alçak.”

Konuşurken sesi gittikçe kısıldı ve alt dudağı titredi. Elleri de titriyordu. Bir kadının vücudu içinde yaşayan bu küçük kız için üzüldüm. Biri niçin bu zararsız kızı incitmek istedi, hiçbir fikrim yoktu. Belki hikâyenin dahası vardı fakat bundan şüpheliydim. Bence değerlendirmesi doğrudu. O

yalnızca alçak biriydi, lanet olası bir alçak.

Tekrar konuştu. "Ben de Dedektif Sherbet'le konuştum. Bana karşı çok nazik. Her zaman bana yardım eder. Onu seviyorum." Benim de oldukça düşkün olduğum bir adam olan iyi dedektifin düşüncesiyle gülümsedi. "Bana seni görmemi, senin görüldüğünden sert olduğunu söyledi fakat ne demek istediğini anlamıyorum. Beni koruyacağını söyledi."

"Kaliforniya eyaletinde bir özel dedektifin lisansı aynı zamanda koruma olarak geçerli."

"Yani aynı zamanda bir koruma mısın?" Sesinde bir saygı işittim. Işıl ışıl gülümsedi. Gözyaşları halen gözlerinin içinde ıslak ıslak parılıyordu.

Belki de niyetlendiğimden biraz daha böbürlenerek, "Öyleyim," dedim.

Ellerini çıırttı. "Silah taşıyor musun?"

"Gerektiğinde."

Gülümsemeye devam etti fakat ardından hüznünlendi. "Sana ödeme yapacak param yok. Beni incittiğinden beri fırında çalışmadım ama belki annem sana ödeme yapmama yardımcı olabilir. Dedektif Sherbet yapılacak doğru şeyi senin bildiğini söyledi ama ben neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gülümstedim ve başımı salladım, uzandım ve elini alarak sakarlığına rağmen sıcaklığını hissettim. Buz gibi dokunuşundan biraz ürperdi. Gözlerine baktım ve o da elinden geldiğince bana baktı.

“Para konusunda endişe etme, tatlım,” dedim. “Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Artık güvendesin. Söz veriyorum.”

İşte o an ağlamaya başladı.

Oteldeki süitimdeydik.

Monica sıradan odamda, çok ilginç bir yermiş gibi dolanıyordu. Tedirginliğinin biraz azaldığını hissettim. En azından daha az kıkırdıyordu ki bu iyi bir şeydi.

Son derece rahat çalışma masamın sandalyesine oturdum yere yakın, yatağın ucuna oturdu. Dizüstü bilgisayarım kapalı halde yanımdaydı. Oralarda bir yerde Fang vardı. Bu akşam ne yaptığını merak ettim. Her akşam ne yaptığını merak ediyordum. Kendimi çokça onun hakkında düşünürken buluyordum.

Peki, ya Kingsley? Onu da merak ediyordum fakat onu merak etmek biraz daha kolaydı zira nerede yaşadığını ve benden hoşlandığını biliyordum. Yuvarlak masada yanımda... bir şeyle yaptığım konuşmayı içeren defter vardı.

En azından konuşmanın başını.

“Gerçekten burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Monica.

“Şimdilik, evet.”

“Kocan seni evden dışarı mı attı?”

“Onun gibi bir şey.”

Başını iki yana salladı ve biraz daha, fakat tedirgin bir şekilde gülümsedi. Onun kıkırdamak üzere olduğunu sezdim fakat her nasılsa kontrol altında tuttu.

“Benim sorunum tam tersiydi,” dedi.

“Asla gitmeni istememesi gibi.”

“Evet, aynen.” Şimdi gerçekten kıkırdıyordu. Ah. Orada yatağın ucunda otururken, sallanan ayakları zemindeki halıya tam değmiyordu bile. Öylesine ufak ve tatlıydı ki. Ve masum. Ve tatlı. Ve bihaber. Yanlış ellerde, yanlış ilişkide, bir erkek bozuntusunun onu kendisinin sandığını görebiliyordum. Bir kupa gibi. Küçük bir kupa. Sahip olunacak bir şey. Doğru el-lerde olsa korunurdu, sevilirdi ve el üstünde tutulurdu.

Ama kendini yanlış ellerde bulmuştu.

“Peki, sormamın sakıncası yoksa, seni niçin evden attı?” diye sordu.

“Sakıncası var,” dedim.

Kıkırdadı, kızardı ve bakışlarını çevirdi. “Özür dilerim.”

Uzandım ve dizine dokundum. Ona karşı nazik olma-lydım. Algılama kabiliyeti de yeterli değildi.

“Sorun değil,” dedim. “Yalnızca çok taze bir yara ve şimdi bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Yanlış bir şey yapmadın.”

Zinde bir şekilde başıyla onayladı. Dizine hafifçe vur-
dum. Bana baktı, tekrar başıyla onayladı, ardından başını öne
eğdi. Kendinden emin değildi. Öylesine kayıp, öylesine ça-
resiz. Bir insan bu kızı nasıl incitebilirdi? Tanrım, şimdiden
eski kocasından lanet olası bir güçle nefret ediyordum.

“Sam, sana bir soru sorabilir miyim?”

Gülümsedim. “Tabii, tatlım.”

“Beni nasıl koruyaksın?” Yine aynı tedirginlikle kıkır-
dadı. “Bunu sormamda sakınca var mı?”

“Sorun değil,” dedim, tıpkı kendi kızıma yapacağım gibi
dizine hafifçe vurup güven vererek. Ve kızımın düşüncesi ve
onu ya da Anthony’yi bu cumartesi akşamı görememe ihtima-
lim neredeyse gözlerimi yaşlarla doldurdu. Derin bir nefes
aldım, kendimi sabitledim ve “Ya benimle olacaksın ya da
benim güvendiğim biriyle. Her zaman korunacaksın,” dedim.

Gözleri şüpheli bir şekilde kısıldı. Dudaklarını büzdü.
“Arkadaşların kimler?”

“İyi adamlar. Onurlu adamlar. Onlara hayatım pahasına
güvenirim. Ben etrafta olmadığımda seni onlar koruyacak.”

“Neden etrafta olmayasın ki?”

“Bazen... ilgilenmem gereken işler oluyor.”

Başıyla onayladı. İş anlıyordu. “Ve arkadaşlarından bir
tanesi şimdi geliyor mu?”

“Evet,” dedim.

“Dışarıya mı çıkıyorsun?”

“Evet. Yapacak işlerim var.”

“Ben gelemeyim mi?” Annesine süpermarkete onunla

gelip gelemeyeceğini soran bir çocuk gibi çıkıyordu sesi.

“Bu sefer olmaz,” dedim.

“Tamam.” Alınmış gibiydi. Benim onu bu kadar çabuk bırakmam fikrinden hoşlanmadı. Ben de hoşlanmadım fakat bu gece yapmam gerekenleri görmemeliydi.

“Chad iyi bir adam,” dedim. “Ondan hoşlanacaksın.”

Tekrar başıyla onayladı. “Bu gece geri dönecek misin?”

“Evet.”

Gülümsedi ve tekrar ayaklarını salladı. Beyaz bir şort gi-
yiyordu. Bacakları inceydi ve güneşte yanmıştı. Aynı zamanda
yara izleriyle doluydu. Ona yara izlerini sormadım fakat bir ke-
merle kötü bir şekilde dövüldüğünden şüphelendim.

“Peki, beni ne kadar koruyacaksın?”

“Ne kadar korumam gerekirse,” dedim. İşin insafı yanı
hiç çocuğunun olmayışydı ve görünen o ki bir donut dükkânı
olduğunu öğrendiğim işinden de uzun süreli izinliydi. Dedektif
Sherbet’in onu neden bu kadar sevdiğine şaşmamalı.

Kapım hızla çalındı. Üç hızlı vuruş, bir duraksama, ar-
dından dördüncü. Bu kullanmak üzere eğitildiğimiz şifreli
kapı çalıştını kullanan Chad’di.

“Bu eski ortağım,” dedim. Uzanıp tekrar dizine hafifçe
vurdum. “İyi ellerdesin, söz veriyorum.”

Gülümsedi ve sakızını patlattı. “Sana inanıyorum,” dedi.

Balboa kumsalının bir şeridine yukarıdan bakan Stuart Young'ın üçüncü kattaki balkonunda oturuyordum. Stuart'ın balkonundan pek deniz manzarası görünmüyordu fakat görebildiğim kadarıyla yükselen hilal ayın altında parılıyordu.

Stuart bana şarap ikram etti fakat midem daha önce içtiğim şaraptan halen kötü durumdaydı. Onun yerine su aldım ve çoğunlukla sessiz olan bir sokağa yukarıdan bakarak beraber oturduk. Sokak başka apartman dairelerinin arasında uzanıyordu. Apartman dairelerinin hepsi birbirine benziyordu. Sıralar boyunca, sokaklar boyunca benzer apartman daireleri. Stuart'ın dairesini nasıl bulduğum halen bir gizemdi, hele ki kasvetli yön duyguma rağmen.

Fakat cevabı biliyordum. Binasını ve dairesini sezdim.

Psşik yeteneklerim güçleniyordu.

Her neyse, Stuart yakın zamanda ağlamış gibi görünüyordu. Burada şaşırtıcı bir şey yok. Ayrıca yakın zamanda ağlamış gibi göründüğünü umursamayan bir hali vardı ve bunun için özür dilemedi. Gözleri, burnu kızarmış ve şişmişti. İnce bir ter tabakası mükemmel kel kafasını kaplamıştı. Burada hava her zaman harika olduğu için ter alkolden olmuş olabilirdi ve deniz manzarası olsun ya da olmasın bu apartman dairesinin küçük bir servet değerinde olmasının sebebi buydu.

Stuart soğutulmuş bardağa doldurduğu light birayı içiyordu. Bira özlemediğim tek şey. Her gün şarap içebilirim.

“İyi misin?” diye sordum.

“Daha kötü olamazdı,” deyip gülümsedi.

Suyumdan bir yudum aldım ve okyanus manzarasının ince kısmını daha iyi görebilmek için sağa doğru eğildim.

“Eğer yeterince sıkı bakarsan, onu bulacaksın,” dedi Stuart. “İster inan ister inanma, o görebildiğin ufacık okyanus zerreleri için para ödedim. Muhtemelen bana bir elli bine mal oldu.”

“Hoş bir zerre,” dedim.

Güldü ve birasını içti. Keyfi yerindeymiş gibi görünüyordu. Şu işe bakın.

“Resmen olmasa da,” dedim ona bakmaksızın. “Karının uçağının sabote edildiğine dair güvenilir bir duyum aldım.”

İçmeyi bıraktı.

Devam ettim. “Ve eğer sabote edildiyse ki öyle görün-

yor, bu karınla beraber uçaktaki herkesin öldürüldüğü anlamına gelir.”

Sırtını geriye yasladı, gözlerini buzlu bardağına dikti. Pek tepki vermedi. Fakat yine de ona zaten bilmediği ya da şüphelenmediği bir şey söylemiyordum.

Devam ettim. “Hepimiz uçağın düşmesinden kimin kârlı çıktığını biliyoruz. Jerry Blum yalnızca adli kovuşturmadan kurtulmakla kalmadı, aynı zamanda şimdi özgür bir adam. Şahitler ve dava olmaksızın hakkındaki tüm suçlamalar düşürüldü.”

Stuart başıyla onayladı, çene hattı hafifçe kıpırdadı.

“Uçak kazası araştırması halen devam ediyor,” dedim birkaç dakika sonra. “Araştırma yıllar sürebilir. Yetkililer uçağı kimin düşürdüğünü ya da kimin sabote ettiğini bulsalar bile bu saldırıyı Jerry Blum’la ilişkilendirecek çok az kanıt olacağını sanıyorum.”

Soğutulmuş bardağını aramızda duran, tozlu yuvarlak cam masanın üstüne koydu ve bana bakmak üzere döndü.

“Ve Jerry Blum’un karımın kazasında sorumlu olduğuna dair kanıt bulunsa bile bir sonraki şahitlerin de öldürölme-yeceğini kim söyleyebilir.”

“Berbat bir çıkmaz,” dedim.

“Bu sonsuza dek devam edebilir.”

Başım la onayladım.

“Adaleti hiçbir zaman görmeyebilirim,” diye ekledi. “Hiç.”

“Jerry Blum’u düşen hava aracına bağlayan ezici bir

kanıt bulma şansları var,” dedim.

“Ya da yoktur,” dedi Stuart.

Başımla onayladım. “Ya da yoktur.”

“Büyük olasılıkla tekrar kurtulacaktır ve benim karım ise...” Stuart’ın sesi kısıldı ve birdenbire kesilerek, ellerini açıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Uzandım ve omzuna hafifçe, sempatik olmaya çalışarak vurdum. En sonunda kontrolü ele aldığımda, “Dinlemeni istediğim bir şey var,” dedi.

16

Stuart ayağa kalktı ve sürgülü cam kapıdan içeri girdi. Ardından bir Blackberry telefonla geri geldi. Tekrar yanıma oturdu ve telefonda birkaç tuşa bastı. Bir süre sonra telefon yüksek sesle çalmaya başladı. Telesekreter Stuart'a sesli postasını dinlemek isteyip istemediğini sordu. Stuart bir tuşa bastı. Cevabının evet olduğunu varsaydım. Telesekreter ardından Stuart'ın arşivini dinlemek isteyip istemediğini sordu. Bir diğer tuşa bastı ve ikimizin arasında, yuvarlak masanın ve birasının üstünde yüzü yukarı bakacak şekilde konferansa açık olan telefonu tuttu.

"Stu!" dedi bir kadının telaşlı sesi. "Stu, beni dinle. Çok, çok kötü bir şey oluyor. Ah, Tanrım! Stu, uçakta sorunlar var. Ciddi sorunlar. Bir patlama sesi işittim. Hemen penceremin dışında oldu. Kanatta. Patladı. Artık görebiliyorum. Uçak

alevler içinde sallanıyor, yanıyor. Olamaz, bu olmaz. Ah Tanrım, Stu!”

Ses kesildi. Yakınlardaki bir yerden, arka planda bir kadının çığlığını duydum. Korkunç, yürek burkan bir çığlık. “Stu, Yüce İsa, uçak çakılacak. Herkes biliyor. Pilot... pilot uçağın kontrolünü sağlayamıyor.” Bir diğer duraksama. Ho-parlörden bir çatırtı sesi duyuldu. Pilot herkese yerinde oturmasını, kemerini takmasını ve sakin olmasını söylüyordu. Ardından mecburi iniş için hazırlanmalarına söyledi.

“İsa, Stu. İsa, İsa, İsa... Ah Yüce Tanrım. Keşke seninle konuşabilseydim, bebeğim. Sana çok ihtiyacım var. Sesine ihtiyacım var. Bebeğim, çok korkuyorum. Çok korkuyorum. Bu gerçek olmaz.”

Arkadan gürültü koptu. “Sesini duydum, Stu. Sesli postanı aldığımda duydum. En azından son bir kez daha duydum. Sesini seviyorum, bebeğim. Seni seviyorum, bebeğim. Seni o kadar çok seviyorum ki... Birazdan öleceğim.”

Biri süratle ve histerik bir şekilde onunla konuştu fakat telefondaki kadın yanıt vermedi. “Herkes aklını kaçırıyor, Stu. Herkes çıldırıyor. Stu, patlama oldu. Bir şey kanadı patlattı. Bu Jerry Blum, Stu. Biliyorum. Bunu o yaptı, bebeğim. Bir şekilde hepimizi hakladı. Ah, Tanrım...” Telefondaki ses hıçkırmaya başladı, kısa bir süreliğine metanetini korudu. “Seni seviyorum, bebeğim. Sonsuza dek,” dedi.

Ve hat kesildi.

* * *

Stuart yanaklarından akan gözyaşlarını silmeye zahmet etmedi. Halen açık olan avcunda duran cep telefonuna sessizce gözlerini dikti. Eli titriyordu. En sonunda, gönülsüzce başparmağını kullandı ve bir diğer tuşa bastı ve BlackBerry'yi dikkatlice cebine koydu.

"Karımın mesajını sahip olduğum bir diğer sesli posta hesabına yönlendirdim ve ardından çağrıyı FBI'a yönlendirdim," dedi. "Benden orijinalini silmemi istediler ve ben de yaptım. Bende bir kopyası daha olduğunu hiç söylemedim. Lanet olsun, hatta çeşitli formatlarda saklamış halde birkaç kopyası daha var. Nasıl karımın son mesajını silmemi istemeye cüret edebilirler. Piç kuruları."

Uzun bir süre sessizce oturduk ve karısının panik halindeki sesini tekrar ve tekrar duydum. Onun için üzüliyordum. Stuart için kalbim acıyordu. Kalbim, dürüst olmak gerekirse, paramparça olmuştu.

"Çok üzgünüm," dedim en sonunda.

Dalgın halde beni başıyla onayladı ve sahile, dalgalara doğru gözlerini dikti. Stuart'ın ölümlü kulaklarının, dalgaları duyabildiğinden emin değildim. Muhtemelen bu iyi bir şeydi çünkü çarpan dalgaların sesini duymak apartman dairesinin fiyatını ikiye katlardı. Sokağın karşısındaki apartman dairesinin üstündeki kiremitli çatıya kaymaktaşı vücutları gözlerime gün kadar aydınlık gelen iki martı kondu. Gece gökyüzü parıldarken, ektoplazmik bir enerji onları kuyruklu yıldızların yanan kuyrukları gibi takip etti. Gece benim için canlıydı.

"Ve FBI nihayetinde Jerry Blum'u mahkûm edecek kanıtı

bulsa bile, yine de hiç cezalandırılmayabilir,” dedi Stuart.

Başımla onayladım.

Başını iki yana salladı. “Bu dünyadaki en berbat his, bu alçağın onu öldürdüğünü, onu yanarak ölmeye bıraktığını bilmek.” Stuart derin nefes aldı. “O lanet olası bir hayvan ve ondan nefret ediyorum. Biliyor musun, davaya lanet olsun. Kanıta lanet olsun. Her şeye lanet olsun. Tüm istediğim o piç-kurusuyla baş başa on dakika. Yalnızca ben ve o. On dakika.”

Arzulu düşüncesi beni de harekete geçirdi.

Stuart devam etti. “Ama ona dokunamayız. Kimse ona dokunamaz. Ne polis, ne FBI ne de mahkemeler. Kimse.”

“Ben ona dokunabilirim,” dedim, kelimelerin ağzımdan çıkmasına son derece şaşırılmış halde. Bunu gerçekten detaylı olarak düşünmemiştim. Hem de hiç.

Stuart hızla başını çevirdi. “Ne dedin sen?”

Söylediğimin arkasında durdum, ne yani. “Ben ona dokunabilirim dedim.”

Stuart gözlerini kısarak bana baktı.

“Bu tam olarak ne anlama geliyor, Sam?”

“Bu Jerry Blum’u kendi ellerimle sana teslim edebileceğim anlamına geliyor.”

“Anlamıyorum.”

Bu çılgınca bir fikirdi. Fazlaca çılgın. Fakat Stuart incinmişti, öfkeliydi ve hüsrana doluydu. Yapabileceği tek bir lanet olası şey bile yoktu. Tabii eğer...

“Gerçekten Jerry Blum’la, karını öldüren adamla yalnız başına yüzleşmek istiyor musun?” dedim.

“Her şeyden çok.”

“O halde eğer Jerry Blum’u sana getirebileceğimi söyleseydim ne derdin?”

“Çılgın olduğunu söyledim.”

“Evet, belki birazcık.”

“Ama söylediklerin çılgınca gelmiyor.”

“Bildiğim iyi oldu.”

Fakat çılgın planım onun içinde bir şeyi tetiklemişti. En azından onu zihninin acısından başka bir şeye yönlendirmişti. Koltuğunda doğrulup bana döndü.

“Bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu.

“Bağlantılarım var,” dedim belirsiz bir şekilde.

“Ve bağlantıların sana Jerry Blum’u getirebilecek mi?”

“Evet,” dedim. “Er ya da geç.”

“Ve onunla yüzleşecek miyim?”

Başımla onayladım. “Yalnız başına.”

“Erkek erkeğe?”

“*Mano y mano*,” dedim ki sanırım bu *erkek ve erkek* demekti ama ne biliyordum ki?

“Peki, ya tüm korumaları, nişancıları ve kiralık katilleri?”

Başımı iki yana salladım. “Yalnızca ikiniz olacaksınız. Yalnız başınıza.”

“Bundan başka birinin haberi olacak mı?”

“Yalnızca ben, sen ve Jerry Blum.”

Stuart’ın ağzının kenarlarına gülümsemeye çok yakın bir ifade yerleşti fakat ardından başını iki yana salladı ve gülümseme gitti. “Sana ne kadar inanmak istesem de, Sam,

bunun bir hayal olduğu gerçeğiyle yüzleşmem gerek...”

“Sana onu getirebilirim,” dedim, sözünü keserek. “Bana iki hafta ver.”

Stuart bana uzun uzun ve dik bir şekilde baktı, ardından en sonunda beni başıyla onayladı ve sırtıttı. Sırtıttığında iyi görünüyordu, bu, onun kusursuz kel kafasını daha da kusursuz yapıyordu.

“Tamam, sana inanıyorum,” dedi. “Sana niçin inandığımı bilmiyorum, ama inanıyorum.”

İkimiz de balkon sandalyelerimize sırtımızı yasladık ve ben rüzgârı, dalgaları ve altımızdaki dairedaki birinin geç akşam yemeği hazırlayışını dinledim. Kısa süre sonra domuz pastırmasının kokusu yukarı geldi. Tanrım, eskiden kahvaltı yapmaya bayılırdım.

Stuart başını bana doğru çevirdi. “Peki, ya onu öldürürsem?”

“Herkesin er ya da geç ölmesi gerekiyor,” dedim.

“Sert bir kadınsın.”

“Her geçen dakika sertleşiyorum,” dedim.

Gece yarısıydı ve Laguna Niguel'deki Ritz Carlton'ın yakınında dizüstü bilgisayarımın içine oturdum. Hayır, normalde Ritz Carlton'da takılmam ama yapmak üzere olduğum şey için iyi bir yerdi.

Orange County'nin tek beş yıldızlı oteli dik bir yamacın üstündeydi ki bana sorarsanız bu tam olarak bir uçuruma benziyordu. Her neyse, uzak alanın uzak köşesindeki misafir araç otoparkına park etmiştim. Pek dikkat çektiğimi sanmıyordum. Yalnızca büyük bir cip içindeki küçük bir kadın görmüştü.

Çıplak kalacak olan küçük bir kadın.

Camlarım biraz açıldı ve dik yamacın çok daha altında gidiyordum, genellikle pürüzsüz, kumlu sahillerdeki sörf dalgalarının hoş bir sesi vardı.

Kısa bir süre kendimi neyin içine sürüklediğimi düşündüm ve Stuart'tan ve acısından uzaklaştıkça fikrimin ne kadar çılgınca olduğunu daha da çok anladım.

Bunu bir düşün, Sam: Batı Yakası'nın en kötü şöhretli gangsterlerinden birini birebir kapışma için mülayim bir dula teslim etmeye söz verdin.

Evet, daha iyi fikirlerim olmuştu.

Elbette işlerin şu anki haliyle Stuart asla adaleti bulamayacaktı. Ya da eğer bulsa bile Blum'un pırnaklıklar arasında kilitli kalması yıllar sürebilirdi ve tabii bu, Federaller onunla ilgili bir şey bulabilirlerse olacaktı ki bundan ciddi kuşkularım vardı. Ne de olsa uçak düştüğünde Blum hapis-hanede duruşmayı bekliyordu.

Lanet olaşı bir mazeret.

Peki, bu durumda sen ne yapıyorsun, Sam? Bir katili tek olağanüstü fiziksel özelliği belki de dünyanın en kusursuz kel kafası olan bir adama teslim etmeyi teklif ediyorsun?

Stuart en basit ifadeyle ufak ama yapılı bir adamdı. Jerry Blum şüphesiz yaşlı dolu çıplak elleriyle öldürürdü. Hatta muhtemelen bunu suç kariyeri boyunca tekrar etmiş olmalıydı.

Ve tabii bir şekilde Blum'a ulaşmayı başarırsan.

Beklentiye düşük tutmak ve ötesine geçmek iyi bir işti. Bu durumda, beklentiye yüksek tutmuştum ve bir katili teslim edebilirdim.

Harika.

Başımı iki yana salladım. Daha iyi planlarım olmuştu.

Jerry Blum'un yıkılması gerekiyordu. Öyle ya da böyle. Stuart'ı gangsterle yüzleştirmek muhtemelen en iyi fikrim değildi fakat o an aklıma gelen en iyi fikirdi. Şimdilik kozların paylaşılmasının detaylarının birkaç günlüğüne süzülmesine izin verecek ve başka ne bulabileceğime bakacaktım.

Uzun tırnaklarımla direksiyonda tempo tuttum. Bir elden biraz uzun bir ufaklık olabilirdim fakat Tanrı bana olağanüstü uzun tırnaklar bahşetmişti. Kendi parmaklarını sevmem yanlış bir şey miydi?

Elbette, artık çok güçlü görünen tırnaklara sahiptim. Pençe gibi değildi, yalnızca kalın ve hafif sivri uçlu tırnaklar. Tamam, pekâlâ. Birer pençeydiler. Lanet olası pençelerim vardı.

Bazen hayatımdan nefret ediyorum.

Daha önce, bağlantılarımla bazı telefon görüşmeleri yapmış ve Jerry Blum'un Newport Beach'teki müsrif kalesinin adresini almıştım. Gangster, okyanusa yukarıdan bakan devasa bir mülkte yaşıyordu. Hatta, hemen kıynın ötesinde küçük bir adaydı bu, fakat kıyıdan çok da uzak değildi. Bir köprü adayı bağlıyordu.

Şimdi, yanımda parlayan dizüstü bilgisayarımla Google'ın uydu özelliğini kullanıyor ve adanın çeşitli özelliklerini ezberleyerek arazinin yukarıdan görünen şeklini inceliyordum. Fazla özelliği yoktu. Yayılan ev adanın kuzey ucunu bir baştan diğer başa kaplayarak yalnızca adanın güney ucun-

da birkaç dönüm ağaçlı alan bırakıyordu. Benim için, ağaçlar iyi bir şeydi.

Kuşlar ağaçların arasında kaybolur.

Peki, ya dev vampir yarasalar?

Görüntüleri beynime kazıdıktan sonra dizüstü bilgisayarı kapadım ve alanı taradım. Ritz Carlton otoparkının ücra kısmında her şey sessizdi. Hızlıca kot pantolonumu, bluzumu ve aralarındaki diğer her şeyi çıkardım. Diğer her şey kısmı beni özellikle savunmasız hissettiriyordu. Neredeyse yarım saattir koltuğumda oturuyor olmama rağmen sentetik kumaş halen soğuktu, muhtemelen ben soğuktum zira vücut ısım artık yoktu.

Tamamen soyunduğumda dört kişilik bir ailenin Idaho'ya çıkarma yapmasına yetecek büyüklükte bir ciple otele yanaştı. Koltuğumda iyice eğilerek, görünmez olmaya çalıştım. Birkaç dakika sonra, aile dışarı çıktı ve otele doğru yola koyuldu ve görüş alanımdan çıktıktan sonra dikkatlice cipimin dışına çıktım.

Doğduğum günkü kadar çıplaktım.

Hızlıca pürüzsüz betonun üstünde yürüdüm, koruma tırabzanının üstünden atladım ve tam da dik yamacın ucunda durana kadar bazı ufak çalılıkların arasından yolumu açtım. Bunlara her kim yamaç diyorsa halt etmiş.

Buradan, yukarıdan, aşağıya bakarken zemin inanılmaz derecede uzak görünüyordu. Belirsiz bir köpüren dalga çiz-

gisi ritmik bir şekilde cilalı sahillere vuruyordu. İki kişinin köpüren dalgaların yanında yürüyüp el ele tutuştuğunu görebiliyordum. Eğer olur da yukarı bakarlarsa, çok ama çok tuhaf bir şey görebilirlerdi. Şüphesiz hayatlarının geri kalanında kâbuslarından çıkmayacak bir şey.

O halde kendi iyilikleri için yukarı bakmamalarını umut edelim.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi gerçekten ihtiyacım olmayan oksijenle doldurdum, gözlerimi kapadım ve uçurumdan aşağı süzıldüm.

18

Uçurumdan elimden geldiğince yukarı zıpladım. Bir saniye boyunca yüzüm göğe kalkmış, görkemli bir şekilde uçuyordum, her günkü gibi çıplak bir anne olarak Ritz Carlton yamaçlarından kuğu dalışı yapıyordum.

Gece gökyüzü çatırdayan ışınlarla, enerji patlamalarıyla ve gizli şimşeklerin *zikzak* çizen ışıklarıyla canlıydı. En azından ölümlü gözler için gizliydi.

Kısa bir süre bu şekilde kaldım, havada süzülerek karanlık okyanusun üstünden baktım... Ardından bir kaya gibi baş aşağı, kollarım iki yana açık ve ters haç gibi düştüm.

Rüzgâr üstümde gümbürdedi. Yamacın yüzü gözümün önünden bir bulanıklık halinde geçip gitti. Yüzlerce farklı renkli katman göz açıp kapayıncaya kadar yanımdan geçiyordu.

Gözlerimi kapadım ve o anda, çoğu insanın *üçüncü* göz

olarak adlandırdığı noktada tek bir alev belirdi. Alev inanılmaz bir parlaklıkla düşüncelerimi tamamen doldurup zihnimi tüketerek hızla yandı. O alevin içinde, bulanık, karanlık bir görüntü belirdi. Korkunç, dehşet bir görüntü.

Düşmeye devam ettim. Rüzgâr kulaklarımdan süratle geçmeye devam ederken, uzun saçım sırtıma siyah ve eski püskü bir pelerin gibi vurdu. Çarpan dalgaların sesi gitgide yaklaştı. Fazla yakın. Kısa süre içinde, çok kısa bir süre içinde yamacın dibinde yere çakılarak devasa kaya yığınlarının arasına saçılacaktım.

Ölür müydüm? Bilmiyordum. Ayrıca öğrenmek de istemiyordum. Gölgemsi görüntü, grotesk hatları keskinleşerek daha fazla belirginleşti. O çirkin görüntüye doğru ani ve güçlü bir şekilde çekildiğimi hissettim. Görüntü, alevi tüketerek gitgide büyüdü. Ah fakat büyümüyordu, değil mi?

Hayır. Ben hızla ona doğru ilerliyordum.

Gitgide daha da hızlı.

Ve ardından yaratık ve ben bir olduk.

Nefesim kesildi ve gözlerimi açtım. Kollarımın altından derimsi, dev kanatların çıkmasıyla vücudumu büktüm. Kalın zarlar aniden bir paraşüt gibi gerildi. Yalnızca üstlerindeki çekimsel kuvvet bile onları vücudumdan sökmeliydi.

Fakat ayrılmadılar, hatta sımsıkı durdular. Kollarım da sımsıkı durdu.

Büyük oranda yavaşladım fakat yeterince değil. Kayalar halen hızla yaklaşıyor, rüzgâr kulaklarımın üstünde uğuldayıp yüzüme çarpıyordu. İçgüdüsel olarak kollarımın açısını

ayarladım. Artık düşmek yerine hızla yön değiştiriyordum. Kısa süre sonra ise *uçuyordum*.

Kayaların üstünden kıl payı geçerek uçtum. Pürüzsüz sahilin üstünde süzölerek hızla el ele yürüyen çiftin başının üstünden geçiyordum.

İkisi de bakmak üzere başlarını çevirdi fakat çoktan gitmiştim. Yıldızsız gecede, gökyüzünde yalnızca dev, siyah kanatlı bir gizemdim...

Dev kanatlarımı tekrar çırpıp yükseldim ve karanlık okyanusun epey üstüne çıkana dek kanat çırpmaya devam ettim.

Kanatlarımı tekrar çırtım ve yüz metre kadar daha yükseldim. Newport kumsalına gitmek için yaklaşık on beş kilometre kadar yolum vardı. Rüzgârlı Pasifik Yakası otoyolunda bu, yirmi dakikamı alırdı. Fakat kuş uçuşuyla en fazla birkaç dakika sürerdi.

Ya da 'dev vampir yarasa uçuşu' diyelim.

Kısa bir süre sonra kendimi fazla çaba sarf etmeksizin beni savuran oldukça ılık bir jet akımının içinde buldum. Karanlık yakanın eğimli kıvrımını takip ederken, oldukça aşağılarda Orange County'nin en büyük evlerinden bir dizi ışık görünüyordu.

Altı yıl önce gün kararır kararmaz, Fullerton'daki Hillcrest Park'ının ağaçlı yolunda koşuya çıkardım. Ağaçlı yol Fullerton'daki birkaç yoldan bir tanesiydi. Muhtemelen ormanda (ya da Orange County'de orman olarak geçen yerde)

koşu yapmak için en iyi zaman değildi fakat ben iyi eğitimli bir federal araştırmacıydım ve silahlıydım.

Geldiğini hiç görmedim. Lanet olsun, duymadım bile.

Bir an için sapıklar ve ağaç köklerine karşı tetikte (aynca bu sıralamayla) koşuyordum ve ardından kendimi havada savrulurken buldum ve bir ağaç gövdesine sert bir şekilde çarptım.

Bayılmaya yakın, bir şeyin arkamda hızla hareket ettiğini fark ettim. Belimdeki silahıma uzanmaya çalıştım fakat bir şey üstümdeydi, güçlü ve dehşet verici birşey.

Görüşüm hızla kararmadan önce iki şeyden emindim: bir, o gece öleceğim, iki, saldırganımın boynundan güzel altın ve yakut bir madalyon sarkacak.

Rüzgâr kusursuz bir şekilde ayrodinamik vücudumdan akıp geçti. Bir yerden bir sis düdüğü çalındı. Güney Kaliforniya'daki sahillerin sis sinyali olduğunu hatta burada sis olduğunu bile bilmiyordum.

Sağ kolumu alçaltıp sol kolumu kaldırarak hafifçe sancak tarafına doğru yattım. Hemen altımda bir martı uçuyordu. Beni fark etmişe benzemiyordu ve birlikte sahili takip ederek hafifçe kuzeydoğuya doğru uçmaya devam ettik.

O gece bir nevi ölmüştüm.

Ölmüş ve tekrar doğmuştum ve madalyon, hâlâ anlam veremediğim bir dizi gerçeküstü olay sonucu, benim elime geçti. Hatta altı hafta öncesine kadar.

Vampirler ve madalyonlar tam bir klişe, diye düşündüm yavaşça alçalmaya başlarken. Alçalırken, parıldayan Newport koyunu ve eşit derecede parıldayan iskelesini fark ettim. Kaldı ki belki de bana saldıran vampir bu klişeyi keşfetmiştir.

Lanet olsun, belki de bunun sebebi odur.

Jogging yapan iki kişi beni ormanda bulmuştu. Daha sonra koşucuların önce beni ölü sandığını öğrendim.

Ertesi sabah Fullerton'daki St. Jude's Hastanesi'nde arkadaşlarım, ailem ve polis araştırmacıları tarafından çevrelenmiş halde uyandım. Federal araştırmacılar da zira onlar benim iş arkadaşlarımdı.

Boynumda korkunç bir yara vardı. Bana her ne saldırıyorsa vahşice boynumu parçalamış ve neredeyse trapezoid kasımı almıştı.

O an ölmem gerekirdi.

Bedenimde cinsel saldırı işareti yoktu. Hiçbir şeyim çalınmamıştı. Silahım bile halen belimdeydi. Ayrıca kan seviyem şaşırtıcı derecede düşmüştü. Uygun görünen tek açıklama kuzey Orange County'de oldukça yaygın görünen bir çakal tarafından saldırıya uğramış olduğumdu. Olay yerinde büyük miktarda kan bulunmadığından kan kaybı olması olağandışıydı. Durum bir kez daha kolaylıkla hemoglobini tüketmiş olabilecek çakallara atfedilmişti.

Çakallar ne zamandan beri çiğ et yemeyi kan emmeye tercih ediyor?

Etmiyorlardı, fakat bunun başka bir açıklaması yoktu. Evet, madalyonu gördüğümü söyledim. Bir ağaca fırlatıldığımı da söyledim. Bu ifadeler büyük ölçüde dikkate alınmadı. Elbette, dedektif arkadaşlarım bir vampir tarafından saldırıya uğramamla ilgili kaygısızca şaka yaptılar fakat espriler yapılır yapılmaz unutuldu.

Saldırı yerel gazetelerde yer aldı ve çakal nüfusuna yönelik bir cadı avı başlatıldı. Birçoğu ne yazık ki öldürüldü.

Boynuma ve omzuma yüzlerce dikiş atılmıştı. Doktorlar saatlerini buna harcamıştı. Ciddi enfeksiyon sorunları bekliyorlardı ve boynuma sıkı bir boyunluk yerleştirdiler. İki gün sonra taburcu oldum.

Ve işte o zaman işler tuhaf bir hal almaya başladı.

Taburcu edilmemin ertesi sabahı iki şeyi fark ettim: bandajlarımın altındaki kesintisiz kaşınma sona ermişti ve boynumda hiç acı hissetmiyordum.

Danny o zamanlar yalnızca iki yaşında olan küçük Anthony ile çizgi film izliyordu ve Tammy okuldaydı. Banyoya gittim, kapıyı kapadım ve bandajların altına ilk kez göz attım. Gördüğüm şey yeni hayatımın başlangıcıydı.

İyileşmiştim. İnanılmaz bir şekilde iyileşmiştim. Hatta *doğüstü bir şekilde* iyileşmiştim.

Danny kapıyı çalıp, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda, banyo kapısı kilitli halde küvetin ucunda oturmaktaydım ve, "Evet, iyiyim," dedim. Ama aslında iyi değildim. Anormal şeyler oluyordu.

Danny hemen yanımda duruyormuş gibi nefes alışı

net bir şekilde duyabiliyordum. Kapının arkasından onun nefes alışını nasıl duyabiliyordum? Kendini kaşındığını mı işitmişim? En sonunda yürüyerek uzaklaştığında halının üstündeki her bir adımını net olarak duymuştum. Sanki ahşap döşeme zeminde yürüyormuş gibiydi.

Aklım karışmış ve tedirgin halde boş küvetin içine girdim ve sıkıca dizlerime sarıldım.

Tedirgin bir şekilde yaramın iyileştiğini Danny'den saklamıştım. Neden güneş ışığından uzak durma ihtiyacı hissettiğimi merak ediyordum ve o kırmızı hayat sıvısı için ilk kez arzu duydum.

Bana neler oluyordu?

Gökyüzünün kilometreler ötesinden görünen Jerry Blum'un mülkü o arazinin en büyüklerinden bir tanesiydi. Newport Beach'te bunun bir anlamı vardı.

Hatta mülkü, tamamı kendisine ait olan Balboa adasından bir köprüyle ulaşılabilen bir adaydı.

Bir adanın içinde bir ada...

Ancak Balboa adası gerçek bir ada değildi. Yalnızca aşırı büyük evler, havalı barlar ve restoranlarla dolu uzun bir yarımadaydı. Sanırım *Balboa Uzun Yarımadası* kulağa aynı şekilde iyi gelmiyordu.

Yine de, *Balboa adasında* oturanlar bir yalanı yaşıyorlardı.

Benden söylemesi.

Jerry Blum öyle değildi. O gerçekten bir adada yaşıyordu.

Balboa adasının güney noktasına yakın bir yerde kavislenen özel bir köprüyle tamamen kendine ait olan bir adaydı orası. Bir avuç ufak uçak, altımda ve üstümde vızıldıyordu. Radarda görüldüğümden şüpheliydim. Yansıması olmayan bir yaratık muhtemelen radar sinyallerini de yansıtmazdı. Eğer dev bir yarasası benzeri bir şey radarda görünürse kesinlikle hava trafik kontrolörlerine kafa yoracak bir iş çıkmış olurdu.

Ve bir de kâbuslar...

Kollarımı biraz kıvrarak, Jerry Blum'un özel adasına doğru alçaktan uçtum. İnce, koruyucu bir film gözlerimi kaplıyordu: vampir gözlükleri.

Bazen dönüştüğüm bu şeyi her kim yarattıysa müthiş bir iş yapmış diye düşünüyorum. Birisi bir varlığı bu yaratığa dönüştürürken bayağı düşünmüş olmalıydı.

O kişi kimdi, bilmiyordum. Niçin yaratıldım, bilmiyordum. Bu karanlık, uçan yaratığın nereden geldiğini bilmiyordum.

Fakat yanıtlar istediğimi biliyordum.

Bir gün o yanıtları alacağım, diye düşündüm.

Şimdilik, işe koyulma zamanıydı.

Hey, dev vampir yarasaların bile geçimini sağlaması gerekiyor.

Zeminde büyük bir ağaç buldum ve kalın dallarından birine kondum. Buradan, evin arka ve doğu kısımlarını gayet iyi görüyordum.

Bazen altı yıl önce o gece gerçekten ölüp ölmediğimi merak ediyorum. Belki de bu ölümdü. Belki de ölüm gerçek olması imkânsız, kâbusa benzer bir hayali yaşamaktı. Belki

de ölüm tamamen mucize ve hayallerle doluydu.

Kalın dal muazzam ağırlığım altında gıcırdadı. Ne kadar mı muazzam? Bilmiyordum fakat tahmin etmem gerekseydi, iki yüz kilonun üstünde geldiğimi söylerdim.

Koca kız.

Şort ve Hawaii tarzı tişört giyen adamların rutin olarak dolaşmasına rağmen devasa mülk sessizdi. Yüksek bir duvar, mülkü çevreliyordu ve duvarın üstünde dikenli bir tel vardı. Her yerde güvenlik kameraları vardı fakat güvenlik kameraları için endişe etmeme gerek yoktu. İki büyük Lincoln ana kapının iki yanında duruyordu. Şüphesiz ki o arabalara silahlı adamlar biniyordu. Arka bahçe çitlerinin arkasında koy ve onun ardında Newport Beach'in kendisi vardı. Arka bahçeden bir kayıkhaneye ve özel iskeleye ahşap merdivenler iniyordu. Kayıkhanenin yanında on sekiz metrelik bir yat demirlemiş durumdaydı. Yat boş görünüyordu ancak içinde şurada ve burada birkaç ışık vardı.

Birkaç saat daha hareket etmeksizin dalın üstünde oturdum. Büyük, kaslı bacaklarım asla uyuşmuyordu ya da hareket ettirmeme gerek yoktu. Tüm gece boyunca o şekilde tüneyebileceğimden şüpheleniyordum. Ya da güneş doğana ya da dal kırılana kadar. Hangisi önce olursa.

Fakat bu gece Jerry Blum'un evi sessizdi. Şüphesiz ki başka bir yerlerde mesleğini ve katillik yeteneğini icra ediyordu. Gangsterliğin güzel sanatını kusursuzlaştırıyordu.

Geri geleceğim, diye düşündüm ve daldan sıçrayarak havaya fırladım.

Cipimin üstünden iki kez geçerek güvenlik görevlisinin hareket etmesini bekledim. Sonunda gittiğinde hafifçe, yakındaki kayalıklı yamacın üstüne konarak kanatlarımı içe doğru büktüm. Olağan biçimde, kanadımın koyu, derimsi zarları bu kez toprağa sarktı. Eğer dikkatli olmazsam kendi kanatlarımın üstüne basabilirdim ki daha önce yapmıştım ve bu tanık olunacak en zarafet dolu halim değildi. Kendi kanatlarına takılarak sendeleyeen bir vampir, dünyadaki doğa-üstü aşk romanlarının kapaklarını süslemiyordu.

Tuzla yoğunlaşmış rüzgâr yamacın üstünde beni döveren zihnimde tekrar bir alev belirdi. Fakat bu kez alev içinde korkunç bir yaratık durmuyordu. (Tabii eğer, elbette, kocama soruyorsanız ayrı.) Hayır, onun yerine, alev içinde çıplak bir kadın duruyordu.

Uzun siyah saçlı, tatlı, ufak, kıvrımlı vücut hatlarına sahip bir kadın.

Bu, ağır makyaj olmaksızın kendimi gördüğüm ender zamanlardan biriydi. Kendimin küçük bir görüntüsüydü ve belki de bu benim tek avatarımdı fakat bu bendim ve ona bakmayı her zaman sevdim.

Kötü de görünmüyordum. Bence, Danny aklını kaçırdı. Bir düşününce, hayatının geri kalanı boyunca genç görünecek bir karısı olabilirdi, asla yaşlanmayan bir eş... Bu olsaydı, yaklaşık her on yılda bir muhtemelen taşınmak ve yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalırdık. Soğuk tenime ve kan içtiğim gerçeğine katlanmak zorunda kalırdı fakat yine de...

Tamam, belki de çok büyük bir ödül değildim fakat yine de bunun onun kaybı olduğunu düşünüyorum.

Aşağılık herif.

Cehennemden gelen, yaşayan bir gargoyle gibi yamacın ucunda durmuş kendi görüntüme bakarken bir şeyi anladım, yaklaşık son bir ay kadardır canımı sıkan bir şeydi bu.

Şaşırtıcı biçimde halen Danny'yi umursuyordum.

Evet, adam hayatımı kesinlikle kâbusa çevirmişti. Unutmayın, yakın zamana kadar işleri yürütmeye çalışıyorduk. Beni aldatmasaydı, halen onunla olurum. Hayatımın geri kalanı boyunca Danny'yle beraber olmayı planlamıştım.

Yani, *onun* hayatının geri kalanı boyunca.

Fakat o kendi türünde bir canavara dönüşmüştü ki bu çok ironikti ve açıkça beni aldatmaya başlamasına ve hayatımda hiç incinmediğim kadar beni incitmesine rağmen halen

o lanet adam için bazı hisler besliyordum.

Evet, tüm bunları niçin yaptığını anladım. Anlıyorum. Ben bir ucubeyim ve benden kurtulmak istedi. Ama bu kadar aşağılık olması gerekli miydi? Bana şefkatle ve sevgiyle davranamaz mıydı? Sürekli bir şerefsiz gibi davranmak zorunda mıydı? Yoksa onu incitmek mi istiyordum?

Aşağıdaki kumsala göz gezdirerek sessizce yamacın ucunda oturdum. Etrafta kimse yoktu. Bu durumdayken duyma kabiliyetim muazzamdı.

Danny çocuklarımın babasıydı. Bana ne kadar acı verirse versin, bu koşullar altında elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. Kaç tane baba çocuklarını benim gibi bir varlıktan alır? Muhtemelen çoğu. Kaç koca başka bir yerde sıcak bir vücut arar? Muhtemelen çoğu.

Evet, geçirdiğim değişimi benimle birlikte atlatması için olağandışı bir adam gerekirdi. Danny o adam değildi.

Zihnimde, alevlerin içindeki o kadını inceledim. Orada hareketsiz, doğduğu günkü gibi çıplak duruyor, o da beni izliyordu. O kadını seviyordum. Onu tüm kalbimle seviyordum. Hayat ona boktan bir el dağıtmıştı fakat o elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

Bir süre sonra, alevin içindeki kadına doğru ilerledim. Görüntüsü gitgide büyüdü. Ardından o da bana doğru hızla gelmeye başladı ve bir an sonra kendimi, yamacın ucunda ayakta, çıplak, soğuk, ağlar ve köpüren dalgaların kayaları döverek kuma çevirdiği, aşağıda çalkalanan karanlığa bakarken buldum.

“Sanırım ona âşığım,” dedi Chad.

Neredeyse sabahın dördüydü ve hemen otel odamın kapısının eşiğinde duruyorduk. Chad için epey uzun bir gece olmuştu. Ancak görünüşe göre o bunun her dakikasını sevmişti.

“Teşekkürler, Chad. Sana borçlandım.”

“Şaka yapmıyorum,” dedi. Chad uzun bir adamdı, kolaylıkla bir doksan boyunda olduğunu söyleyebilirim, belki daha da uzun... Güçbela bir altmış olunca neredeyse hemen herkes oldukça uzun görünüyor. Tom Cruise hariç, tabii. Chad ekledi: “Onunla ilgili bir şey var.”

“O savunmasız ve tatlı biri,” dedim, “ve sen bir erkeksin. Bu, basit bir denklem.”

Monica yatağımın üstünde uyuyakaldığı için fısıldaşıyorduk. Ayrıca sabahın dördü olduğu ve bir otelde olduğu-

muz ve saygısız biri olmadığımız için de fısıldaşıyorduk.

Uyurken ona yukarıdan baktı. Ben de baktım. Kaşkolün altında ufak ve çocuksu görünüyordu. Büyük bir yatakta, yalnızca küçük bir yumruydum. Bunu art arda beş kez söyleyin.

“Tabii bir şey daha var,” deyip konuşmayı kesti. Tanıdığım Chad duygularını ifade etmeye alışkın değildi, çoğu erkek gibi dürtülmeye ihtiyacı vardı. Tabii o erkeklerin adı Fang değildi.

Ben de onu dürttüm. “Onu korumak, ona yardımcı olmak, onu kurtarmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyorsun.”

Chad bana komik bir şekilde baktı. “Hemen hemen öyle, evet. Nasıl bildin?”

“Çünkü bende de aynı tepkiler oldu,” dedim.

Başıyla onayladı ve ona uyurken tekrar baktı. “Ona bunları nasıl yapabilirler?”

“Dışarıda kötü adamlar var,” dedim.

Chad ilk başta bir şey söylemedi. Ben ve Chad ortakken fazla konuşmazdık fakat her zaman rahat bir sessizliğimiz olurdu. Konuştuğundaysa boş konuşmaz, önsezilerini de konuştururdu.

“Onu öldürürüm,” dedi. “Eğer onun bir kilometre yanına yaklaşacak olsun...”

“Bu bana aşk gibi geldi,” dedim. “Ve düşün, yalnızca altı saatliğine gitmiştim.”

“Ve neredeyse tüm zaman boyunca konuştuk.”

“Yani o konuştu sen dinledin demek istiyorsun.”

Chad sırtıttı fakat uyurken ona bakmaya devam etti. “Onun gibi bir şey.”

“Git buradan ve biraz uyu, seni aşk çarpmış köpek yavrusu,” dedim. “Uykunda ona evlenme teklif edersin.”

“Sanırım biraz gülünç oluyorum, değil mi?”

Omuz silktim.

“Daha önce hiç böyle bir şey olmadı,” dedi.

“İlk görüşte aşka hoş geldin,” dedim. “Şimdi devam et.”

Başıyla onayladı ve ne zaman yardıma ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi. Ben de onu arayacağımı söyledim ve neredeyse onu otel odamdan dışarı kovaladım. Kapıyı arkasından kilitlerken eski ortağımın kapıya acaba sarılıyor ve öpüyor mu diye kapı deliğinden bakma hissine karşı koydum.

Monica uyurken dizüstü bilgisayarında biraz çalıştım. Chino Eyalet Hapishanesi’nin ziyaret saatlerini öğrendim. Bir hevesle, çoğunlukla o lanet aklımda olduğu için, eski kocamın avukatlık firmasının internet sitesine girdim. Danny tipik bir kaza mağduru avukatıydı. Sigorta şirketlerini ve bu durumda olan herkesi becerirdi.

Danny Moon, olağandışı mağdur avukatı hakkındaki araştırmamı genişlettim. İsmi mahkemeye giden tüm davalar konusunda internette dolaşıyordu. Anlayacağınız, Danny *aslında* mahkemeye gitmeyi sevmezdi. Danny tembelin tekiydi ve firması davaları mahkemeye götürmemek için ellerinden geleni yapardı. Fakat bazen uzlaşmalar kötüye gider ve davalar gerçekten mahkemeye giderdi. Gittiklerinde, Danny ve firması yasal işlem yapmak zorunda kalırdı. Bu da onu genellikle etrafında bulunulması katlanılmaz hale getirirdi.

Zavallı bebek.

Ardından Facebook sayfasına gittim. Genellikle Facebook'a girmem. Sanki yayınlayacak yeni resimlerim var da... Her neyse, kızımın bir hesabı olduğu için ben de bir hesap bulunduruyorum ve neler yaptığına bakmayı seviyorum.

Hayır, Danny ve ben Facebook'ta arkadaş değiliz; görünen o ki birinden boşanmak aynı zamanda onu Facebook arkadaşlığından çıkartmak için bir sebep olabiliyor. Yani beni Face'den sildiğini söyleyebiliriz.

Her neyse, Danny fotoğraflarını herkese açık konumda tutuyor. Belki Facebook mahremiyetinin karışıklıklarını bilmiyor belki de umursamıyor.

Umursamalıydı.

Fotoğraflarının çoğu profesyonel ve saygın bir avukata yakışır olsa bile hiç profesyonel olmayan bir fotoğrafı vardı. Görünüşe göre Danny bir partide etiketlenmişti bu öyle sıradan bir parti değil. Riverside'daki striptiz kulübündeki bir parti. Üstelik yalnızca bir striptiz kulübündeki parti de değil, büyük açılış partisi.

Peki, saygın bir avukatsa Riverside'daki işe yaramaz bir striptiz kulübünün açılışında ne yapıyordu?

Bilmiyordum fakat bunu öğrenecektim.

Neredeyse şafak söküyordu ve enerjimin bittiğini hissediyordum. Monica'yı çoktan 'durumumla' ilgili olarak uyarmıştım. Beni güneşten uzaklaştıran ve tabii tuhaf saatlerde ayakta olmamı gerektiren, nadir görülen bir deri hastalığım olduğunu düşündü. Gündüzleri uyumama izin vereceğine ve otel odasından kendi başına ayrılmayacağına dair söz verdi. Eğer bir şeye ihtiyaç duyarsa beni uyandırmasını fakat kolay kolay uyanmayacağımı, beni birkaç kez iyice dürtmesi gerekeceğini söyledim. Süitten ayrılmak, perdeleri ya da kapıyı açmak haricinde ona hemen hemen her istediğini yapabileceğini söyledim.

Kurallarımı kabul etti ve kendi iyiliği için onlara uyacağını umut ediyorum.

Vücudum kapanıyordu. Hızlıca. Savunmasız, zayıf ve zapt edilmesi kolay hissediyordum. Ancak en zayıf anımda bile biri kalbime bir kazık geçirmediği sürece öldürülemezdim.

Böylesi tatlı, küçük bir varlığa kim böyle bir şey yapmak isterdi ki?

Vampirler ölümlü olabilir fakat böyle zamanlarda kesinlikle insan gibi hissediyorduk, hemen doğumundan önce. (Ve hayır, bir tabutta uyumuyorum. Bana sadece bir yatak, karanlık, huzur ve sessizlik verin.)

Kapandığımda, bunu dalgalar halinde yapıyorum. İlk enerji çekilmesi, her zaman şafaktan yaklaşık yarım saat önce gelir. Güneş yükselmeden on dakika kadar önce de ikinci dalga gelir.

Bu dalga her zaman sert olurdu. Tükenmişlik ve uyku arasında sıkışıp kalırdım. Bu sırada genellikle uzanırdım çünkü dakikalar içinde kendimden geçmiş olurum. Fakat üçüncü dalga vurduğunda kesinlikle yatmam ve uyumam gerekir. Başka seçeneğim yok.

Şu an için ikinci dalganın ortasıydım. Güneşin doğmasına dakikalar var ve bedenim tükenmiş halde. İşte tam şu anda dizüstü bilgisayarımdaki mesaj penceresi açıldı.

– *Uyanık mısın, Moon Dance?*

– *Evet, ama fazla kalmayacağım.*

– *İlk mi yoksa ikinci dalga mı? diye sordu Fang.*

– *İkinci dalga. Neredeyse üçüncü.*

– *Yani yalnızca birkaç dakikam var.*

– *Evet.*

– *Uykuya dalmadan önce düşündüğün son kişi olduğumu bilmeyi seviyorum.*

– *Bunu daha önce de söyledin.*

İkinci dalgadayken sıklıkla hemen sadede gelirdim ve

kendimi pek flört edecek halde hissetmezdim. Tükenmiş olurdum. Bir insan ölümü ne kadar hissedebilirse ben de öyle hissediyordum.

– *Ayrıca rüyanda beni görebileceğini bilmeyi seviyorum.*

– *Nadiren rüya görürüm, Fang. Ayrıca rüyamda ne görmek gerekiyor? Bilgisayar ekranında beliren kelimeleri mi?*

Uzun bir duraksama oldu, çok uzun. Kendimi taş kesilmiş gibi hissettim. Eğer Fang hemen bir şey demezse bilgisayarı kapatmak ve sahte oturma odasındaki kanepeye sürünmek tüm enerjimi alacaktı.

– *Belki de bir gün buluşmalıyız, Moon Dance.*

Şimdi duraksama sırası bendeydi. Geriye yaslandım ve bunu yaparken bir parçamın vücudumdan ayrılmak istediğine dair tuhaf bir hisse kapıldım. Bu şeyin ne olduğundan emin değildim. Bir parçam. Belki de ruhum, tabii hâlâ bir tane varsa. Saniyeler içinde bilincimi yitirecektim.

Penceredeki ince bir aralıktan, güneşin doğmasıyla gökyüzünün aydınlandığını görebiliyordum.

– *Ciddi misin, Fang?*

– *Evet.*

Parmaklarımı ahşap masanın üstüne vurdum. Sersemlemiştim ve düşüncelerim dağılıyordu.

– *Buluşmak mı dedin? diye tekrar sordum.*

– *Evet. Şimdi uyu, Moon Dance. İyi geceler, sabah olmasına rağmen.*

– *İyi geceler ve iyi sabahlar, Fang.*

“İyi olduğundan emin misin?” diye onuncu kez sordum Monica’ya.

Beni başıyla onayladı fakat biraz şaşkın görünüyordu. Onu suçlamadım. Ontario, Kaliforniya’daki Chino Eyalet Hapishanesi’nde birkaç insanla beraber karamsar bir bekleme odasında oturuyorduk. Müdürle akşam görüşmesi için özel anlaşma yapmıştım. Hem o hem de mahkûm kabul etmişti. Eski bir federal ajan olmanın avantajları vardı.

Sade bekleme odası, düşündüğümden daha ufaktı. Çete grafitileryle kaplı plastik çanak koltuklarda oturduk. Bir hapis-hane bekleme odasında çete grafitisi yapmak yürek isterdi.

Monica kayıp ve narin göründü ve bir kez daha onu bu-
raya getiren mantığıma şaşırdım. Chad bu gece meşguldü ve

yardım isteyecek başka kimsem yoktu. Sahilde tanıştığım özel araştırmacı Kingsley'i çağırmayı sesli olarak düşünürken Monica sorun olmayacağını söyleyerek benimle gelmeye gönüllü oldu. "Ne de olsa," dedi, "yalnızca bekleme odasında olacağım, değil mi? Onu görmeyeceğim."

Uzandım ve derimin soğukluğunu umursamadan elini tuttum. Ona dokunmamla irkildi fakat ardından elimi sıkıca tuttu.

"Özür dilerim," dedim. "Genellikle ellerim üşür."

"Benimkiler de öyle. Merak etme." Elimini tekrar sıktı ve bana baktı. "Peki, ona ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Seni yalnız bırakması için ikna edeceğim."

Başını tamam anlamında sallayıp, önüne eğdi. Belki de eski kocasının onu incitecek birini bulma girişiminin hapis-hane yetkililerini geçebileceği ihtimalinden bahsetmek istemedim. Tüm telefon görüşmelerinin dinlenmesine rağmen hapishaneden bilgi çıkarmak için birden fazla yol vardı.

"Onu nasıl ikna edeceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Oraya gittiğimde nasıl gittiğine bakacağım."

"Seni de öldürmek isteyecek, biliyorsun."

"Onun hakkında endişe etmiyorum."

Elimi tutmaya devam etti. Ellerin titrediğini fark ettim. Onu yanımda getirmemeliydim. Ama belki de bu onun için iyi bir şeydi. Belki de bir şekilde korkularıyla yüzleşiyordu. Ardından hapishaneye çıkan ağır kapı açıldı ve gö-

revli üniforması giyen, genç, ciddi görünümlü bir adam oda-ya girdi.

“Samantha Moon?” diye sordu.

Monica’nın elini bırakmadan önce son bir kez sıktım.

“Geri döneceğim,” dedim.

Ira Lang, ağır metal bir kapıdan içeri itildi.

Monica'nın eski kocası kırklı yaşların ortasında orta boylu biriydi. Turuncu hapislane tulumu giyinmişti ve üzerine pek de iyi oturmamıştı. Kıyafet dar omuzlarından aşağı sarkıyor ve yürürken bileklerinde dalgalanıyordu. Söndürülmüş bir balkabağına benziyordu. Ira tam olmasa da neredeyse keldi. Müşterim Stuart'ın aksine Ira'nın kusursuz bir kel kafası yoktu. Hatta hiç alakası yoktu. Kafası şekilsiz ve tuhaf biçimde düzdü, alnına kadar uzanan derin oyukları vardı. Monica'nın bu adamda ne bulduğunu bilmiyordum.

Kalın plastik camın ardından Ira'nın karşımdaki sandalyeye yönlendirilişini izledim. Gardiyanın belindeki gevşek zincire bağlı kelepçeleri çıkarmadığını fark ettim, belindeki bu zincir ona şu an yaptığı gibi önündeki kırmızı telefonu kaldırıp

kulağına götürecektik kadar hareket özgürlüğü sağlıyordu. Plastik camın ardından benim tarafımdaki ahizeyi kaldırdım.

“Sen de kimsin?” diye sordu.

Müdürün bizi dinlediğini biliyordum. Müdür bu sorunu ortadan kaldırmak için Ira’yla konuşmamı kabul etmişti ve karısını öldürmeye kararlı Ira, hapishane için büyük bir sorun olacağını kanıtlıyordu.

“Benim adım Samantha Moon, özel dedektifim. Eski karını korumak için tutuldum.”

“Onu kimden koruyacaksın?”

“Senden.”

Bazen psişik duyumlar alırım ve şimdi de bir tane almıştım. Ira’dan yayılan karanlık dalgaları gördüm. Art arda karanlık dalgalar... Adam kirletilmiş gibi hissettiriyordu. Onun üstünde bir şeyin uçtuğunu sezdim, canlı ve yabancı bir şeyin... Bu şeyin kancalarını Ira’ya geçirdiğini hissediyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. En nihayetinde yalnızca bir etki, bir histi sezdiğim. Sezdiğim fakat gerçekten göremediğim bir şey. Her halükârda, bu şey karanlık, kadim nefret ve acı doluydu. Doğüstü pençelerini adamın sırtına geçirerek psişik olarak sırtına yapışmıştı. Ira’nın bu karanlık enerjiyi ömür boyu yaşadığı korku, nefret ve kıskançlıkla hayatına soktuğunu sezdim. Ira’ya kancalarını geçiren şey her neyse onu olağanüstü bir mücadele olmaksızın asla ama asla bırakmayacağını biliyordum. Ira’ya her ne tutunduyorsa, ona ölümüne ve belki de ötesine kadar tutunacaktı, kanserin en kötü şekli...

Bunların hepsi psişik vuruşlar, izlenimlerdi. Bana bun-

ları içimden bir ses söylüyor. Böyle şeyler sıklıkla olurdu; bazen önemliydi, bazen bir zaman kaybı. Fakat bu hislere güvenmem gerektiğini öğrendim ve güvendim.

İra'nın dudaklarında yapmacık bir gülümseme belirdi. Karanlık ve kadim bir şey gözlerinin ardına geçti. İra'nın bir güç tarafından ele geçirilip geçirilmediğine dair kesin bir şey söyleyemezdim fakat berbat ve canlı bir şey onu içten içe yiyordu.

"Peki, sen nesen, bir çeşit yakın koruma filan mı?" dedi.

"Öyle bir şey."

Güldü ama kahkahası kuru, rahatsız edici ve soğuktu. "Tamam, pekâlâ, her neyse. Peki, seni kim tuttu?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Gülümsemeyi kesti ve gözlerinin ardından tekrar bir şey geçti, uçup giden bir gölge. Gerçekten orada olup olmadığını bilmiyordum, bunu uydurup uydurmadığımı da. Fakat bu adam hakkında içimde kötü bir his vardı. Biraz sonra tekrar gülümsedi. Şaşırtıcı biçimde harika bir gülümseyişi vardı. Dişleri kusursuzdu. Tamam, şimdi Monica'nın onunla ilk tanıştığını, genç bir kızın liseyi bitirir bitirmez nasıl böyle biriyle nişanlanabileceğini görmüştüm.

"Lanet olsun, peki, ne istiyorsun?" diye sordu.

"Tanrım, kelimelerle aran nasıl da iyi, İra," dedim. "Neredeyse şiirsel. Belki de eski karına olan takıntını bir kenara bırakıp hapishanede şiir kitabı yazmalısın. Adını da, bilmiyorum, *Kalemimden Şiirler* ya da, dur bakiyim, *Lock-down Limericks*, koy."

"Lanet olsun sen neden bahsediyorsun?"

“Bilmiyorum,” dedim. “Bir hapishane şiiri kafiyesiydi bu. Elimden gelenin en iyisi değil fakat kötü de sayılmaz.”

Elindeki ahizeye ters bir şey varmış gibi baktı.

“Hanımefendi, lanet olsun, ya benden ne istediğini söyle ya da buradan çek git.”

“Tamam, işte suratına bir tokat yapıştırdım,” dedim. “Kendisiyle oynamaktan başka yapacak hiçbir şeyi olmayan bir aşağılık tarafından azledilmişim.”

“Defol git, kaltak.”

Ayağa kalkmak üzere hareketlenirken, “Monica’yı rahat bırak, Ira,” dedim.

Bu zor bir ihtimaldi tabii. Ira Lang’in uyanık geçirdiği zamanın çoğunu karısının bir türlü ölmemesini takıntı haline getirerek geçirdiğini tahmin ediyordum.

Yavaşça geri oturdu. Otururken telefonun ahizesini şaşırtıcı derecede uzun parmaklarıyla sıkıca sardı. Tüm hareketleri sanki daha önceden alıştırma yapmış gibi yavaş ve düşünülmüştü. Ahizeyi dikkatlice kulağına dayadı ve bana uzun bir süre boyunca baktı. Sanırım korkmam gerekiyordu. Sanırım korkuyla küçülmem gerekiyordu. Belki de tedirgin bir şekilde yutkunacağımı ve bakışlarımı kaçıracağımı düşünmüştü. Yutkunmadım ve bakışlarımı kaçırmadım. Ayrıca yüzümün her bir santimetre karesini ezberliyormuş gibi belirgin bir hisse kapıldım.

“Karımdan uzak durmamı mı istiyorsun?” dedi sakın bir şekilde ahizeye. Gözlerini benden ayırmadı.

“Eski karından, evet.”

“Bunu niçin yapayım ki?”

“Çünkü ben öyle söylüyorum.”

Boş bir ifadeyle bana baktı ve ardından güldü. Telefonda tek bir kahkaha patlaması duyuldu. Ardından bu kez daha uzun bir kahkaha attı.

“Komiksin.”

“İstediğim zaman öyle oluyorum.”

“Buraya gelecek yüreğin var ama,” dedi. “Hakkını teslim edeceğim.”

“Bir kadına yapılacak dünyanın en kötü komplmanı bu.”

“Ne?”

“Boş ver. Peki, onu rahat bırakacak mısın?”

Gözlerini bana biraz daha dikti. Koridorda gardiyanların kendi aralarında konuştuklarını duydum. Görüşme saatini geçmiştik ama bana özel izin verildiği için Ira ve ben ziyaret odasında yalnızdık. Arkamda bir saat tıkladı. Bir yerden bir çılgılık duyduğumu düşündüm fakat bu yalnızca benim hayal gücüm ya da aşırı duyarlı halim nedeniyle olabilirdi.

Ira başını biraz kaldırdı ve ardından, “Artık çok geç,” dedi.

“Ne için çok geç?”

“Boş ver. O kahpe beni terk etmemeliydi. Ona asla beni terk etmemesini söylemiştim.”

“Tanrım, tam bir centilmensin, Ira. Kim seni neden terk eder ki?”

Beni neredeyse işitmedi ya da duymak istediğini duydu.

“Aynen, ona her şeyi verdim. Nankör kahpe hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmadı.”

“İnsanlar birbirlerini her gün terk ediyor, Ira. Bu yaşıyor.”

“Beni kimse terk edemez.”

Ira kendi kendini öfkelenlendirmişti. Bunu biliyordum çünkü biçimsiz alnındaki derisi biraz kızarmıştı ve ahizeyi o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri ahizenin sırtında sıralanan tarih öncesi tuhaf omurgalar gibi duruyordu.

Kesik kesik nefes alarak, “O kaltağın öldüğünden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım,” dedi. “Beni kimse terk edemez. Asla.”

Bunun bir işe yaramadığını hemen fark ettim. Dürüst olmak gerekirse farklı bir şey beklemiyordum fakat denemeye değirdi.

“Seninle aynı fikirde değilim,” dedim eşyalarımı toplayarak.

“Aynı fikirde değil misin?”

“Monica seni terk edeli epey oluyor, tıpkı benim de şu an yaptığım gibi.”

“Seni hatırlayacağım, sürtük.”

“Ne şanslıyım.”

Ölümcül bir şekilde konuşmaya devam ettiğinde tam telefonu kapamak üzereydim. “Yalnızca seni değil, Samantha Moon, özel dedektif ve koruma. Tanıdığın ve sevdiğin herkesi de. Çocukların var mı?”

Koridorda ayak sesleri duydum. Görünüşe göre bizi dinleyenlere duydukları yetmişti. Derin nefes aldım, gözlerimi kapadım ve kendimi kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Fakat salağın söyleyecekleri bitmemişti. Devam etti. “Dama-

rına bastığımı görüyorum. Yani Samantha Moon bir anne.”

“Biraz önce çocuklarımı mı tehdit ettin?”

“Çabuk kavırıyorsun.”

Gözlerimi açtığımda her şeyi kırmızı görüyordum. Hatta gerçekten göremiyordum. Tek görebildiğim kurşun geçirmez camın arkasındaki adamın bulanık görüntüsüydü. Bir güm-bürdeme sesi duydum. Gürültülü bir gümbürdeme. Kafata-sımın içinden geliyordu.

Güneş bildiğim kadarıyla otuz ya da kırk dakika önce batmıştı. Gücümün doruğundayım. Sandalyemde dik bir şe-kilde oturdum ve bizi ayıran plastik cama doğru uzandım. İşaretparmağımla Ira Lane’e yakına gelmesi için işaret ettim. Sırttı, kendinden emin ve ukala bir şekilde ileri doğru uzan-dı, çok karanlık ve çok sapkın bir ifade rahatsız edici biçimde ölü gibi bakan gözlerinin arkasında belirdi.

“Bana söylemek istediğin bir şey mi var seni salak sür-tük? Eminim hiç bana bulaşmamış olmayı...” derken yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

Kurşun geçirmez camı var gücümle yumrukladım. Elim bir cam, polikarbonat ve bu şeyler her neyden yapılıyorsa ondan bir yağmur halinde patlayarak diğer taraftan çıktı.

Cam kurşun geçirmezdi ama vampir geçirmez değildi.

Ira çığlık attı ve kalın camdaki yumruk büyüklüğündeki delikten yakasını kavramamış olsaydım sırtüstü düşmüş olurdu. Tek bir hareketle onu sandalyesinden bankonun üs-tüne hızla çektim ve cam bariyere yapıştırdım. Burnu cama kan sıçratarak kırıldı ve üst dişlerinden iki ya da üçü kırılarak ağzına girdi. Dudağı yarılmıştı.

Kurtulmaya çabalayarak elime vurdu fakat onunla işim bitmemişti.

Bu kadar kolay değildi.

Yakasından tutarak, sıcak kanı elimin üstünden akarken yüzünü tekrar ve tekrar cama geçirmeye devam ettim, daha fazla dişi kırarak, yüzünü, elmacık kemiklerini ve geriye kalan her şeyi kırarak ve en sonunda beni arkadan kavramalarına kadar yüzünü kanla lekelenmiş cama geçirmeye devam ettim.

- *Bu gece neredeyse bir adamı öldürüyordum.*
- *Bana bundan bahset.*

Ira Lang hakkındaki ilk izlenimlerinden onun sedyeye konuluşuna kadar olan biten her şeyi Fang'e anlattım. Hepsi-
sini anlatmak üç kocaman metin bloğu kadar yer tuttu ve son
kısmı yolladığımda Fang hemen cevap verdi. Nasıl bu kadar
hızlı okuduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

- *Ziyaret odasında kamera var mıydı? diye sordu.*
- *Hayır.*
- *Yani yaptığının görsel bir kaydı yok.*
- *Bildiğim kadarıyla hayır.*
- *Çoğu hapishanenin ziyaret odasında gözetleme kame-
rası yok mu?*
- *Hepsinde yok. Bu müdürün sağduyusuna bağlı.*

– *Yani kimse küçük, taşkınlığını görmedi.*

– *Hayır.*

– *Kurşuna karşı dirençli camı kırdığında geride kendi kanını bıraktın mı?*

Bu iyi bir soruydu. Parçalanmış camın arasından uzanırken kolumu kesmiştim. Ancak bildiğim kadarıyla hiç kanamamıştım. Bunu Fang’e açıkladım.

– *Yani kanamıyor musun?*

– *Belki de, diye yazdım. Fakat görünüşe göre ön kolumda kesikler var.*

– *Sağlık çalışanları sana baktılar mı?*

– *Denediler fakat süveterimi koluma sardım ve ortada kan olmadığı için belki de tıbbi yardıma ihtiyacım olmadığını düşündüler.*

– *Onun acil tıbbi yardıma ihtiyacı var mıydı?*

Olayın ardından uzun bir görüşme yaptığım müdürün söylediğine göre, hapishane doktorları Ira’nın çenesini, burununu, sağ orbital ridge kemiğini, sinüs boşluğunu ve yedi dişini kırmış olduğumu saptamışlar. Ağzının içine sayısız dikiş atılması ve saatlerce ameliyat geçirmesi gerekecekti. Tüm bunları Fang’e anlattım.

Uzun bir duraksama oldu. Monica’nın memnun bir şekilde kendi tarafında uyuduğu yatağıma doğru baktım. Bu elbette onun için uzun ve duygusal bir gece olmuştu. Kötücül ve ölüm saçan eski kocasının hapishanesini ziyaret etmişti. Müdür neler olup bittiğini anlamaya çalışırken beni tedirgin bir şekilde beklemişti. Hapishane çalışanları tarafından ona

ufak tefek haberler verilmişti ve bana daha sonra duyduklarına, o lanet adamı hastanelik ettiğime, hatta neredeyse onu öldürdüğüme inanmakta güçlük çektiğini söylemişti. O gece ilerleyen saatlerde, hapishaneden dönüş yolunda gözlerini bana dikerek oturdu. Bir noktada uzandı ve elimi sıkıca tuttu. Bana nasıl camın içinden yumruk attığımı sormadı. Ya da yetişkin bir adamı kavrayıp suratını tekrar ve tekrar cama geçirecek güce nasıl sahip olduğumu... Yalnızca elimi tuttu ve bana baktı. Ben de kendi soğuk tenimin farkına varıp nazikçe elini bırakana kadar onun elini tuttum. Ağladığını gördüm fakat bundan federal bir dava çıkarmadı. Bu gözyaşlarının ne için olduğunu bilmiyordum, fakat bunun onun için çok duygusal bir gece olduğundan şüphelendim. Ona lanet herifin çocuklarını tehdit ettiğini söylemedim. Başa çıkması gereken yeterince dert vardı.

- *Peki, müdür ne dedi?* diye sordu Fang.
- *Onu neden öldürmediğini sordu.*
- *Şaka mı yapıyordu?*
- *Sanmıyorum.*
- *Peki, sen ne dedin?*
- *Bana bunun için birkaç saniye daha tanınmaları gerektiğini söyledim.*
- *Tanrım. Başka ne sordu?*
- *Kurşun geçirmez camın içinden nasıl yumruk attığımı sordu.*
- *Peki, sen ne dedin?*
- *Bir vampir olduğumu ve bana daha fazla soru sorarsa*

kanını emeceğimi. (Buraya kötü Bela Lugosi taklidi gelecek.)

– Komik değil, Moon Dance. Kendini büyük tehlikeye attın. Bunun yasal sonuçları olacaktır. Sana dava açabilir. Bir soruşturma olacaktır.

– Belki, diye yazdım.

– Belki derken ne demek istiyorsun?

– Müdür Ira Lang'in beni tehdit ettiğini duydu.

– Yine de bu yalnızca bir tehdit.

– Katil olduğu bilinen birinden gelen bir tehdit. Bu tarz tehditleri gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptığı bilinen bir adamdan gelen bir tehdit.

– Yani bir tehditten fazlası.

– Evet, diye yazdım.

– Yani eğer Ira Lang dava açarsa, bölge savcısı kovuşturmaya gerek olmadığını düşünebilir.

– Doğru.

– Peki, camın içinden nasıl yumruk attığını sorduğunda gerçekten ne dedin?

– Ona o annelerin yaralı çocukları için arabaları kaldırdığı hikâyeleri falan hatırlattım.

– Buna inandı mı?

– Muhtemelen hayır. Kendisi de şok halindeydi. Herkes öyleydi.

– Peki, bu davanın sonu mu demek oluyor? diye sordu Fang.

– Hayır. Ira Lang eski karısı ölene dek durmayacağını son derece açık bir şekilde belirtti.

Neredeyse Fang'ın başıyla onayladığını görebiliyordum: *Sana ve çocuklarına dair tehdidini gerçekleştirmeye çalışabileceğinden bahsetmeye gerek yok herhalde.*

– *Aynen, diye yazdım.*

– *Peki plan ne? diye sordu Fang.*

– *Eğer karısına hatta bana ve çocuklarıma yönelik vahşi suçlarını işlemeye devam etmeden durmayacaksa yalnızca bir cevabım var.*

– *Bana söyleme.*

Yine de devam ettim: *Belki de onun durmasını hızlandırmalıyım.*

Eski evimin arka bahçesi bir Pep Boys mağazasına bi-
tişik.

Eski evim derken, çocuklar ve kocamla yaşadığım bir ay önceki evimden bahsediyorum; kocamı beni aldatırken yakaladığım halde beklenmedik tuhaf olayların gelişmesiyle kovulanın ben olduğum evim.

Evimiz bir çıkmaz sokakta bulunduğu için fazlasıyla geniş ve tuhaf bir arka bahçemiz vardı. Hatta çocuklar için her zaman eğlenceli ve partiler için harika olan küçük basketbol ligi sahalarından biraz daha büyüktü.

Arka bahçe çitimizin diğer tarafı Manny, Moe ve Jack' in eşcinsel ihtişamıyla parlayan devasa tabelasıyla Pep Boys'un

otopark alanıydı. O tabeladan nefret ediyordum ve Tanrı'ya şükürler olsun lanet şeyi mağaza kapanırken kapatıyorlardı.

Kapanış saati geçeli epey olmuş, ışıklar kapanmıştı. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Manny, Moe ve Jack muhtemelen birbirlerine sarılarak uyuyordu.

Eski ortağım Chad mutlu bir şekilde uyuyan Monica'ya –en azından uyumasına izin verdiğini umuyorum– gözkulak oluyordu. Şüphesiz ona başka yollarla da gözkulak oluyordu. Yalnızca ona çok musallat olmadığını umalım. Aşka hasret olsa bile Chad harika bir adamdı.

Hepimiz biraz aşka hasretiz, diye düşündüm.

Ayaklarım aşağıda sallanırken arka bahçemizin büyük alanı boyunca, çocuklarımın uyuduğunu bildiğim yöne doğru bakarak arka bahçe çitimizin üstünde otuyordum.

Ya da *uyumaları gereken yere doğru.* Tammy'nin odasında kıpırdayan bir parıldama ertesi gün okul olduğu için uyku zamanını geçirdiği anlamına geliyordu. Kahkahası zaman zaman duyuluyordu. En azından benim tarafımdan. Aslında, sessizce gülmeye çalıştığını belki de bir yastığa doğru güldüğünü söyleyebilirdim fakat arada sırada kahkaha sesleri de yükseliyordu.

En dikkate değer ve gerçek dışı olan şey kızımın Jay Leno'ya gülmesiydi. Burundan gülmesini ve tizken alçalan sesini buradan bile duyabiliyordum.

Jay Leno mu? Cidden mi?

Ne zamandan beri on yaşındaki kızım Jay Leno izliyordu ve Jay Leno ne zaman sesli bir şekilde gülmüştü? Belki arada bir hafif kıkırdar, elbette. Ama *ha-ha* diye kahkaha atması?

Evin uzak ucundan Danny'nin hafif horlamasını duyabiliyordum. Ben ona kıyasla biraz daha derin uyuduğumdan horlaması beni hiç rahatsız etmezdi. Bir diğer ses. Pek horlama gibi değil. Hayır, bir çeşit vızıltı sesi, sanki biri tek burun deliğinden nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi. Vızıltının yanında arada bir söylenen bir sestir bu, bir *kadın* sesi.

Yüreğim ezildi. Tanrım, kız arkadaşı onunla bizim yatağımızda yatıyordu. Pislik. Muhtemelen kolları sevgiyle birbirlerine dolanmış, yakın bir şekilde birbirlerine dokunarak, çıplak halde yatıyorlardı; hem de tüm gece boyunca.

Yalnızca bir ay önce aynı yatakta ben yatıyordum, tabii Danny çıplak yatmayı ve bana dokunmayı uzun zaman önce bırakmıştı.

Pislik.

Evin sonundaki eski pencereme, uzun, çok uzun bir süre gözlerimi diktim ve ardından kendimi başka bir ses duymaya zorladım ve kısa süre sonra buldum, hafif, hırıltılı bir ses. Bir oğlan çocuğunun hırıltısıydı bu. Küçük Anthony memnun bir şekilde uyuyordu ve kendimi gözyaşlarımın arasında gülümserken buldum.

Pep Boys otopark alanından gelen hafif bir rüzgâr buruma araba yağı kokusu getirdi. Burada yaşarken araba yağı kokusuna alışırsınız.

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve kafamı alçalttım. Rüzgârı ve oğlumun hırıltısını ve kızımın masum kahkahalarını dinledim ve onun kahkahaları derin uykunun getirdiği derin nefeslere dönene kadar o şekilde oturdum.

Ceptelefonumu çıkarıp bir mesaj yolladım:

– *Üzgünüm.*

Kingsley Fulcrum’dan yanıt bir dakika sonra geldi.

– *O zaman gel.*

Tamam, diye yazdım ve aynen öyle yaptım.

Yolumu kuzey Orange County'nin en iyi, büyük evleri ve büyük ön bahçeleriyle süslü sokaklarından geçirerek Bastanchury'den doğuya doğru çevirdim.

Saat gece yarısını geçiyordu ve gökyüzü açıldı. Her nasılsa güney Kaliforniya'nın kirli havasının ardından görünen altı yıldız zayıf ve acınacak halde parlıyordu. En parlak olanı Mars olabiliirdi ya da üniversiteyken çıktığım biri bana öyle demişti.

Muhtemelen beni yatağa atmak için etkilemeye çalışıyordu.

Beni etkilemekten bahsetmişken, Kingsley Fulcrum gerçekten bir kurt adamdı. Ya da en azından bana söylediği buydu.

Belki o da yalnızca beni yatağa atmak istiyordur.

Bir gece, son derece tüylü bir kurda dönüştüğüne dair kanıtlar gördüm ve koca budalaya inanmaya başladım. Fakat Kingsley iyi bir kurtçuktu. Görünen o ki dolunayda evinin

bodrumunda *panik odası* adını verdiği yerde kurt adama dönüşmeyi tercih ediyordu.

Muhtemelen sosyetik Orange County sakinleri için iyi bir şeydi bu. Ne de olsa estetik operasyonlarla güzelleştirilmiş *Orange County'nin "Çaresiz Ev Kadınları"*nı yavaş hareket eden, aşırı değerli ceylanlar gibi bir bir yakalayan kötü, büyük bir kurt adam olamazdı. Muhtemelen reytingleri kötü etkilerdi.

Ya da sert bir şekilde onlara yardım ederdi, en azından şovun yıldızları tükenene dek.

Yıldızlar mı? diye düşündüm.

Bu kadar nefret dolu olma.

Bastanchury'den geçmek her zaman hoştu ve bugünlerde beni büyük, adaleli bir kurt adama götürdüğü için daha da iyiydi. Uzun dönemeçli, ezilmiş deniz kabuğundan yola doğru, sola döndüm ve gerçekten budanması gereken –tabii eğer Kingsley bilinçli olarak yarattıkları ürkütücü his için tutmuyorsa– bir fundalığın yanından geçtim. Ya da belki de evini fazlasıyla davetkâr yapmak istemiyordu. Ben oyumu ikinciden yana kullandım.

Kısa süre sonra kuzey Orange County'nin uzak ucundaki biçimsiz mülke geçtim. Ev iki yanı yapılarla çevrilmiş ve Kingsley'nin ne yapacağını bilemediği kadar çok odaya sahip Koloni döneminin bir dirilişi gibiydi.

Sütunlu girişin yanındaki sarı bir veranda ışığı havuzundaki garaj yolunda durdum. Cipim böylesi anıtsal bir binanın yanında yetersiz ve yersiz göründü. Lanet olsun, ben bile yetersiz ve yersiz görünüyordum.

Kapı zili ayağımın altındaki verandanın çimentosunu titretmeye yetecek kadar gürültülü bir gonk sesi çıkardı ve oldukça sıra dışı görünen bir adam tarafından açıldı. Adı Franklin' di ve Kingsley'nin uşağıydı. Evet, *uşak*. Evet, biliyorum, ben de onların *Rüzgâr Gibi Geçti* 'yle birlikte gittiklerini sanıyordum fakat süper zengin insanların evinde hâlâ varmış.

Hoş olmalı.

Fakat Franklin'in durumunda belki de o kadar hoş değildir. Adam hakkında çok tuhaf şeyler anlatıyordu. Öncelikle sol kulağı sağdakine göre çok daha büyüktü. Mesele yalnızca büyük olması değildi, kulağı vücuduna ait değilmiş gibi görünüyordu. Bu kesinlikle çılgınca bir düşünce, tamamen başka birinin vücuduna aitmiş gibi görünüyordu. Belki de hepsinden tuhafı boynunun altından kafasının arkasına kadar uzanan kötü yara iziydi. Yara izinin boynunun etrafından dolandığına emindim.

İçgüdülerim bana burada çok ama çok ilginç bir şey olduğunu söylüyordu, öylesine ilginç ki onlara inanmak istemiyordum.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu ve oldukça resmi giyiminin altında büyük bir güç barındırıyor gibi görünüyordu. Şahine benzer burnunun ardından bana baktı, bir kez başıyla onayladı ve onu seraya kadar takip etmemi istedi. Onu bu seferlik bir diğer 'Clue' oyunu şakasından bağışladım. Bir dahaki sefere, bu kadar şanslı olamayabilirdi. Ayrıca bir İngiliz aksanı olduğunu varsaydığım bir şekilde konuşuyordu, ancak Avusturalya aksanı da olabilirdi. Hangisinin hangisi oldu-

ğunu hiç bilemezdim. Fakat paramı İngilize basardım.

Tuhaf, uzun adımlarını sera kapısına kadar takip ettim. Hayır, bir elinde mum olan Bayan Plum tarafından karşılanmadım (ya da her neyse). Onun yerine elinde bir kadeh beyaz şarapla sandalyesinden fırlayan dev bir adam tarafından karşılandım. Şarabını nasıl dökmemişti, bilmiyordum. Bir köpek yavrusu gibi neşeli bir şekilde sıçrarken neredeyse üstüme zıplamasını ve yüzümü yalamasını bekliyordum. Neyse ki yapmadı zira beni ezebilirdi. Onun yerine şarabı zarif bir kanepenin üstüne koydu ve bana ezici bir kucaklamayla sarıldı. Omurgam boyunca bir ya da iki kemiğin çıktığını düşündüm. Ardından çoktan bir kadeh şarabın beni beklediği kanepeye beni yönlendirdi. Giderken kendi kadehini de aldı.

Kingsley ona izin verene dek Franklin kapı eşiği yakınında mesafeli bir şekilde bekledi. İnce adam başıyla onayladı, ağırbaşlı olması beklenen bir jestti, bunun yerine sanki adam kafasını tam kontrol edemiyormuş gibi bozuk ve düzensiz gelmişti.

Şaşırmamak gerek, diye düşündüm.

Uşak gittiğinde, Kingsley'ye döndüm ve "Bana Franklin'in hikâyesini anlatacak mısın?" dedim.

Avukat ağırlaşmış gözleriyle bana bakıyordu. Etrafındaki hava birdenbire enerjiyle yüklendi. Hayır çok fazla enerjiyle yüklendi. Kahverengi gözleri sarı alevle çatırdadı ve tıpkı beni ormanın derinliklerinden takip eden bir yaratık gibi göründü.

"Belki bir gün," dedi. Sesi kalın ve bir nevi boğuktu.

"Bir kaza mı geçirdi?" diye sordum birdenbire biraz ra-

hatsız olarak. Hemen şaraba uzandım ve Kingsley'nin bana yoğun bir şekilde baktığını fark ederek bir yudum aldım.

"Eminim bazı parçaları bir kaza geçirdi," dedi Kingsley. Uzandı ve saçımdan bir tutamı omzumdan kaldırdı ve iri baş ve işaretparmağı arasında dikkatle okşamaya başladı.

Birdenbire keyif alabilmeyi deli gibi dileyerek biraz daha şarap içtim.

Birdenbire epeydir olmadığım kadar tedirgin bir şekilde, "Bazı kısımları mı?" diye sordum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu anlama geliyor... Sana daha sonra anlatacağım."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Biraz daha yaklaşarak üzerimde belirdi. Sıcak nefesini çıplak kolumun üstünde, gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Bedeninden kuvvetli bir cinsel enerji yayılıyordu. Bense o enerji tarafından içine çekilmiş haldeydim.

Bunun bir seks daveti olması gerekmiyordu. Hatta geçtiğimiz ay boyunca Kingsley'yi neredeyse öpmemiştim bile. Fakat şimdi kendimi daha fazlası hakkında merak duyarken bulmuştum. Daha fazlasının nasıl olacağı düşüncesiyle heyecanlanmıştım. Daha fazlası hakkında *dehşete düşmüştüm*. Fakat...

"Hazır olduğumu sanmıyorum," dedim gözlerimi kaçırarak. O koca kahverengi gözleri seviyordum.

"Titriyorsun," dedi.

"Üstüme nefesini veriyorsun."

Gözümün kenarıyla gülümsediğini gördüm. Halen saçlarımla oynuyordu.

“Sana bir erkek tarafından dokunulmayalı ne kadar zaman oldu?”

“Bir erkek mi? O da ne? Bu tuhaf yaratıkları işitmiştim.”

Biraz daha sırtıttı. “Sevişmeyeli ne kadar zaman oldu, Samantha?”

“Bu biraz özel oldu, değil mi?”

Gürültülü bir şekilde güldü, içinden öylesine güçle gelen bir sesteki zıpladım. “Doğaüstü sırlarımızı paylaşmak özel değil miydi?”

“O avukatlara özgü laf ebeliklerini bana kullanma, Kingsley Fulcrum. Bu konu hakkında konuşmaktan rahatsızım.”

“O zaman sorumu geri alıyorum. Haddimi aşım.”

Saçıma dokunmayı kesmedi. Bana bakmayı kesmedi fakat güneş alevleri gibi püskürmekte olan, enerjisinin birazcık azaldığını hissettim. Ayrıca nefesi de kesik değildi.

Şarabımı bıraktım ve belini sıkıca tutarak yanına kıvrıldım. Kingsley uzandı, kolunu omzuma doladı ve kafamın üstünü hafifçe öptü.

Yirmi dakika sonra kendimi rahat ve güvende hissettiğimde, “Altı yıl,” dedim.

“Altı yıl ne?” dedi sersemleyerek. Sanırım kanepenin üstünde hafiften uykuya dalıyordu.

“Altı yıl oldu,” dedim tekrar.

İlk başta bir şey demedi fakat kalbinin hızlandığını işittim. En sonunda fısıldadı: “Çok uzun.”

Başımıyla onayladım ve gerçekten ihtiyacım olmayan havayı içime çektim.

Kingsley nazikçe beni kenara kaydırды ve ayağa kalktı.

Dizleri kütürdedi. Bana elini uzattı. “Gel,” dedi. “Çok yoruldum. Yatakta konuşalım.”

“Yatak mı?”

“Evet.”

Biraz daha karşı çıktım ya da çıkmaya çalıştım fakat çoktan elimi kavramıştı ve beni zengin evine doğru, merdivenlerden yukarı, yatak odasına ve oradan yatağa doğru çekiyordu.

Azgın piçkurusu!

Yataktaydık.

Halen kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyordum. Kingsley'nin üstünde yalnızca siyah bir spor şort vardı. İkimiz de örtülerin üstündeydik. Kingsley ellerini başının ardında birleştirmiş ve gözlerini tavana dikmişti. Ben yanına uzanmış, kafamı bir elimle destekliyor, onu izliyordum. Geceleyin onu net bir şekilde görebiliyordum. Biraz belirsizdi, yani gece görüşümün bazı sınırları vardı. Işık partikülleri bir arabanın farlarında yakalanmış kar tanecikleri gibi havada uçuşuyordu. Bu ışık partiküllerine alıştım. Onları artık neredeyse görmüyordum.

Kingsley iriyarı bir adamdı. Vücudu kalın ve güçlüydü ve erkek dergilerini süsleyen adamlara hiç benzemiyordu. Orada onu tanımlayacak pek bir şey yoktu. Yani o yalnızca

saf kas kütlesinden ibaretti. Hayır, o kası *kusursuzca* taşıyordu. Hatta eğer ideal kilosunda olsaydı iriyarı değil, sıskalaşmış halde görünürdü. Kıl püskülleri göğsünün ortasına iniyor ve yeterince düz olan göbeğine yayılıyordu. Erkeklerde kılı sevmezdim fakat Kingsley’de bu, işin olmazsa olmazıydı.

“Peki, bu havalı sözlerini buraya getirdiğin tüm kızlara söylüyor musun?” diye sordum.

“Hangi sözleri?”

“‘Çok yoruldum, yatakta konuşalım’ gibi sözleri.”

“Hayır,” dedi. “Ama görünüşe göre iyi bir yolmuş. Hattırlamam gerekecek.”

Göğsüne bir tokat attım. Bir bifteğin yan tarafına vuruyor olabilirdim. “Aşağılık.”

“Peki gerçekten altı yıl mı oldu, Samantha?”

“Evet.”

“Senin tercihin mi, Danny’nin mi?”

“Onun tercihi ama yine de o yeteneğim sanki gitti ve bir daha geri gelmedi. Ama eğer benimle sevişmek isteseydi onun için her şeyi yapardım. Benim olan, onundu.”

“Ama peşine düşmedi.”

“Hayır.”

“Sana bir daha hiç dokundu mu?”

“Öyle değil.” Kingsley’ye bazen Danny ile yakınlaştığımızı söyledim. Bazen tutkulu biçimde öpüşürdük. Bazen tam sevişmenin eşiğine gelirdik ve ardından kendini geri çeker ve ürperirdi. Bir ya da iki kez kusmuştu.

“Kustu mu?”

“Evet,” dedim. “Kocasını öpen bir kadının görmek isteyeceği bir şey değil bu.”

“Üzgünüm.”

“Ben de öyle.”

Sessizce biraz daha oturduk. Kingsley’nin gözleri açıktı. Tavana bakmaya devam etti. Göğsü bana güçlü, boş viteste duran bir kamyon motorunu anımsattı.

“Peki, sekse olan tüm ilgin mi kayboldu?”

“Kendimi seksi görmüyorum,” dedim. “Kendimi bir canavar olarak görüyorum. Canavarlar seks yapmaz.”

“En son ne zaman orgazm oldun?”

Geç olmuştu. Yatakta yalnızdık. Sakince birbirimizle konuşuyorduk. Doğuştan gelen mahremiyet ihtiyacım bu soruyla sancılandı ama ikimiz de yetişkindik ve çok şahsi olmasına rağmen yerinde bir soruydu. Cevaplamak zorunda değildim ama cevapladım.

“Yukarıdaki cevabıma bakın.”

“Altı yıl mı?”

Başımınla onayladım. Kingsley’nin beni karanlıkta görebildiğini biliyordum. Jestimi görebildiğine ya da hissettiğine hiç şüphe yoktu.

“Epey uzun bir zaman,” dedi. “Özlüyor musun?”

“Üzerine düşünmüyorum. Dürüst olmak gerekirse orgazm olmak endişelenilecekler listemde epey aşağılarda. Ayrıca artık olabileceğimi sanmıyorum.”

“Niçin bunu söylüyorsun? Denedin mi?”

Yüzümün kızardığını biliyordum. Kan kırmızısı suratlı

bir vampir. Şu işe bakın. Ama ne söyleyebilirim? Seks hayatım hakkında hiç konuşmam. Çok gizli kişiliğimi bilen çok az kişiden biri olan kız kardeşimle bile.

“Hayır,” dedim. “Denemedim.”

“Denemek *istemedin* mi yoksa *denemedin* mi?”

“İkisi de. Denemeyi bile istemedim.”

“Çünkü bir canavar olduğunu hissediyorsun. Canavarlar seks yapmaz, orgazm olmaz ya da gerçek bir hayatları olmaz.”

Bir şey demedim. Söylenecek ne vardı ki. O kısmım ölüydü, bundan emindim.

Kingsley yanına döndü ve benimle yüzleştirdi. “Senin hatan olmayan bir şey için Samantha, kendini çok uzun zamandır cezalandırıyorsun.”

“Ben kendimi cezalandırmıyorum,” dedim. “Nasıl yapacağımı en iyi bildiğim şekilde bunula başa çıkıyorum. Ayrıca kendimi seksi hissetmiyorum. Soğuk ve iğrenç hissediyorum. Hangi erkek bana dokunmak ister ki?”

Kingsley birdenbire sanki sorumu cevaplar gibi elini kalçama koydu. Eli neredeyse tüm sol kalçamı kapladı. Tanrım, bu büyük bir oğlandı ve ardından benim bile beklemediğim bir şey yaptı. Nazikçe beni sırtüstü devirdi ve ben geriye düşerken ellerini bacaklarımın arasından kaydırıp bacaklarımı açtı. Kot pantolonumun içindeki eli oldukça sıcak hissediliyordu.

Aşağı uzandım ve onu durdurdum. “Sekse hazır değilim,” dedim. “Sekse *hiçbir zaman* hazır olmayabilirim.”

“Seninle seks yapmak istediğimi kim söyledi?” dedi göz kırparak.

“O halde ne yapıyorsun?”

“Yalnızca vajinanın gerçekten ne kadar ölü olduğuna bakıyorum.” Kot pantolonumun üstünden soktuğu sıcak avucunu bacaklarımın arasında gezdirdi.

“Sanırım durmalısın.”

“Öyle mi *sanıyorsun?*” dedi sessizce hatta belki de boğuk bir sesle.

Eli bacağımın iç kısmından yukarı doğru gezinmeye devam etti ve nefesimin kesildiğini işittim. Nefesim kesildiğinde Kingsley tekrar gülümsedi. Etrafındaki ışık partikülleri çılginca zikzaklar çiziyordu. Tıpkı çatlak güveler gibi.

“Lütfen,” dedim.

“Lütfen ne?”

Ardından eli hafifçe bacaklarımın arasına değdi ve uzanıp elini yakaladım. Elini uzaklaştırmak için gönülsüz bir çabada bulundum fakat yerinden oynamıyordu. Kalın orta parmağı nazikçe kot pantolonumun kumaşını ovarken yine de elini bırakmadım. Neyi ovduğunu bildiğinden emin değildim ama koca velet doğru noktayı bulmuştu.

Şanslı tahmin.

Tekrar nefesim kesildi ve elini uzaklaştırmak için bir kez daha çabaladım fakat bu yalnızca orta parmağını daha hızlı çalıştırması için ona ilham vermişe benziyordu.

“Mutluluğu hak ediyorsun, Samantha Moon. Sen bir canavar değilsin. Sen kartları çok yanlış gelmiş seksi bir kadınsın. Ama senin için bir sürprizim var.”

“Ne?” diye kendimi sorarken işittim. Ellerim hâlâ elle-

rinin üzerindeydi. Oraya birisi dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Çok uzun. Lanet, kendi ellerimle bile ne yapacağımı unutmuştum.

“O kısmın *ölmedi*. Hatta...” Ve şimdi bir eli sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi ustaca kot pantolonumun düğmelerini birer birer çözüyordu.

Şimdi elini kot pantolonumun içine kaydırды ve güçlü, meraklı parmakları iç çamaşırlarımın altına giden yolu buldu ve kendi başlarına aşağı doğru ilerleyerek beni nazikçe ayırdılar.

Orta parmağı neredeyse duraksayarak, belki de hazırlığımı kontrol ederek bana dokundu. Tanrım, hazırdım.

Ve ardından aynı anda iki şey oldu.

Kingsley ağzını benimkine yaklaştırarak bugüne kadar hiç öpüşmediğim kadar sert bir şekilde beni öptü ve kalın orta parmağı içimin derinliklerine kaydı.

- *Dün gece orgazm oldum, diye yazdım.*
- *Aferin sana, Moon Dance.*
- *Altı yılda ilk kez.*
- *Müthiş bir orgazm olmuş olmalı.*
- *Ağladım, diye yazdım. Bir daha olacağını düşünmemiştim.*
- *Senin için mutlu oldum, Moon Dance. Ama niçin bir daha olmayacağını düşündün ki?*
- *Çünkü altı yıldır hiç olmamıştı.*
- *Hiç olması için denedin mi?*
- *Hayır, pek sayılmaz. Danny artık bana dokunmuyordu ve ben de tüm kendime dokunma arzumu yitirmiştim. Kocan seni itici bulurken seksi hissetmek zor.*
- *Yani dün akşam kendine mi dokundun?*

Parmaklarım klavyenin üstünde durdu. Yazacağım şeyin Fang'i inciteceğini biliyordum. *Hayır*, diye yazdım. *Kurt adamla beraberdim*.

Uzun bir duraksama oldu. Fang'in yazı yazdığına dair bir belirti bile olmadan sohbet kutum sabit kaldı. En sonunda kutuda yazmakla meşgul olduğunu gösteren bir ikon belirdi. Bir saniye sonra cevabı ekranda göründü.

– *Senin için sevindim, Moon Dance. O şanslı bir adam.*

Birkaç ay önce, sohbet odalarında yıllarca yazışmanın ardından Fang bana olan aşkını dile getirmişti; şahsen ya da telefonda bile henüz konuşmamış olmamıza rağmen. Bunun hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. İnternette randevulaşmak bir yana, daha önce internetten hiç kimseyle tanışmamıştım. Ayrıca Fang benim arkadaşım, öyle değil mi? Hakkımdaki tüm kan dondurucu detayları biliyordu.

– *Eğer bu seni incittiyse, özür dilerim, Fang.*

– *Ben iyiyim. Gerçekten.*

– *Sen büyük bir adamsın.*

– *Hiçbir fikrin yok.*

– *Benimle flört mü ediyorsun, Fang?*

– *Ben mi? Asla!*

– *Bundan pek emin değilim.*

Kısa bir duraksama oldu.

– *Ben asla başka bir adama ait bir kadınla flört etmem.*
Homurdandığımı görmemesine rağmen homurdandım.

– *Peki, benim bir başka adama ait olduğumu söyleyen kim?*

– *Varsaydım...*

– Yanlış varsaydın. Henüz o aşamada değilim. Halen hazır değilim. Yazmaya ara verdim, kelimelerimi düşündüm, ardından ekledim.

– Henüz birine yakın olduğumdan bile emin değilim.

– Kendini hâlâ eski kocanın karısı olarak düşünüyor musun?

– Belki birazcık. Halen ona bağlı hissediyorum. Belki de ona bağlı hissetmemin nedeni çocuklardır.

– Seni her şekilde geri çevirmesine rağmen mi?

– Yalnızca birkaç ay oldu, biliyorsun. Sanırım iyileşmek için zamana ihtiyacım var.

Biraz daha sessiz durduk. Son zamanlarda sigaraya başlamayı düşünüyordum. Henüz başlamamıştım fakat ne olacaktı ki? Akciğer kanserinden ölecek değildim ya, değil mi? Her neyse, yalnızca ellerim boş kalmasın diye şu an kendimi bir sigarayı çekerken hayal edebiliyordum. Vücudumun nikotine nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Öğrenmenin tek yolu vardı.

Fang bana bir şeyler yazıyordu ve o yüzden bekledim. Beklerken bir yanına yatmış bir roman okuyan Monica'ya baktım. Bir vampir romanı, noksansız. Belki de o romanlardan bir tane okumalıyım. Belki işime yarayacak bir iki şey öğrenebilirdim.

Fang mesajımı sildi ve baştan başladı. Sildiği şeyi asla bilemeyeceğim. Bir an sonra mesajı belirdi: *Bana bir şeyin sözünü ver, Moon Dance.*

– Tamam, deneyeceğim.

– Kurt adama ya da başka bir adama bağlanmadan önce lütfen benimle tanışacağına söz ver.

– Ama kimseye bağlanmıyorum ki Fang.

– Yalnızca söz ver.

– Tamam, bunu düşüneneceğim. Fakat itiraf etmem gerekiyor ki şaşırdım. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

– Bir arkadaşlığın işlemesi için iki kişinin de aynı şeyi istemesi gerekir. İki kişi de arkadaş olmayı istemelidir.

– Peki, ya arkadaşlardan biri birdenbire arkadaşlıktan fazlasını isterse? diye yazdım.

– Bu işleri değiştirir, diye cevap verdi.

– Ben işlerin değişmesini istemiyorum, Fang. Seninle konuşmaktan hoşlanıyorum. Sen benim içimi boşalttığım kişisin. Sen benim arkadaşım, terapistim ve sırdaşımsın.

– Ben daha fazlası olmak istiyorum, Moon Dance.

İkimiz de uzunca bir süre sessiz kaldık. Otelden bir otele özgü sesler geliyordu: bir yerlerde çarpılan bir kapı, köşebaşındaki asansörün ding sesi, sıcak Orange County gecesine karşı sıkı bir şekilde çalışan yüzlerce klimanın sonsuz uğultusu. Monica parmaklarını ıslatıp sayfayı çevirdi. Bunu yaparken omzu biraz esnedi. Boynunda dar bir damar belirdi. Kendimi boş bir şekilde gözlerimi ona dikerken buldum. Buradan bile nabzını görebiliyordum.

– Orada mısın, Moon Dance?

– Evet.

– *Seninle iki hafta içerisinde buluşmak istiyorum.*

Birdenbire doğruldum. Göğsümün içinde neredeyse işe yaramaz kalbim kaburgalarım karşı bir ya da iki kez hızla attı. Ağzım aniden kurudu. *İki hafta mı?* Yakındaki su şişesine uzandım ve Fang'ın kelimelerine bakarak bir yudum aldım. En sonunda ona cevap yazdım.

– *Tamam. İki hafta.*

Fullerton'daki adı Hero's olan en sevdiğimiz bardaydık. Kız kardeşim, Mary Lou ve müşterim Monica'yla beraberdim. Üçümüz pirinç üstlü uzun bir barın önünde, sentetik kumaş taburelerin üstünde oturuyorduk. Otuzlarında, genç bir adam olan, en sevdiğimiz barmen bara bakıyordu. Aynı zamanda nazik olma kısmı 'en sevdiğimiz' olma kısmına katkıda bulunuyordu.

Hepimiz beyaz şarap yudumluyorduk. Kız kardeşim Mary Lou çoktan üçüncü bardağında olduğundan yudumlamaktan fazlasını yapıyordu. Cuma akşamıydı ve bar kalabalıktı. Ayrıca bugün "Gelişigüzel Cuma"ydı, bu yüzden görünüşe göre Placentia'da küçük bir sigorta şirketinde çalışan Mary Lou, kot pantolon ve açık sarı bir tişört giyyordu. Konudan bihaber olanlar için Gelişigüzel Cuma, ofis çalı-

şanları için bir nevi küçük bir ulusal tatildi. Ayda yalnızca dört defa olurdu, Gelişigüzel Cuma kot pantolonları, tişörtler ve spor ayakkabılar giyerek ve hazır donutlar ve simitler yiyerek kutlanırdı. Ev yapımı çikolatalı kekler de kabul edilebilirdi. Anladığım kadarıyla gün genel olarak optimist ve umutlu başlıyor, ardından hızlıca güçlü ve sert bir şey içme ihtiyacına doğru kötüleşiyordu. Kız kardeşime sıklıkla her günün benim için Gelişigüzel Cuma olduğunu hatırlatırdım. Yine aynısını yaptım.

“Beni depresyona sokmaya mı çalışıyorsun?” dedi.

“Klinik olarak değil,” dedim. “Fakat bir iki damla gözyaşı dökmen hoş olabilir. Ayrıca bir şeyler hakkında böbürlenmeliyim. Bugünlerde böbürlenebileceğim fazla şey yok.”

Mary Lou işini sevmiyordu. Ne yazık ki bu konuda şikâyet etmekten başka bir şey yapmıyordu. Benim felsefem şudur: hayat sevmediğin bir işte bir dakika daha çalışılmayacak kadar kısadır. Tabii ancak, eğer bir vampir değilseniz. Ardından bu felsefenin işi bitiyor.

Her neyse, müşterimin yanımızda oturmasıyla kız kardeşimle sohbetimizi gündelik konularla kısıtladık. Yalnızca üç hoş kızdık, sırlar, acı ve kalp ağrısıyla sarılmış halde bir barda oturuyorduk.

Güzel zamanlar.

Mary Lou üç numaralı içeceği kafasına dikti ve elini sallayarak barmeni çağırdı. Barmen onunla göz göze geldi, başıyla onayladı ve bir şişe şarap almak için tezgâhın altına doğru uzandı. O eğilirken kız kardeşimin sutyenini düzelttiğini fark ettim.

“Niçin sutyenini düzeltiyorsun?” diye sordum.

“Sutyenimi düzeltmiyorum,” dedi. “Memelerimi düzeltiyorum.”

“Mutlu bir evlilikleri olan kadınlar, hoş barmenlerin önünde memelerini düzeltmez.”

“Mutlu bir evlilikleri bulunan kadınların da memeleri var,” dedi.

“Aynı zamanda kocaları da.”

“Buraya geliyor... Şşş, sessiz!”

Gerçekten de adam bize rahat bir şekilde sırtıyordu. Kısa kahverengi saçları vardı. Koca kahverengi gözler... Yanaklarında ve çenesinde gamzeler... Mary Lou'nun kadehini biraz daha şarapla doldururken şingirdayan, metal ve derinin bir kombinasyonu olan bir bileklik takıyordu. Kolları bileklerine ve ötesine kadar uzanan dövmeleri ortaya çıkaracak şekilde dirseklerine kıvrılmıştı. Bazı dövmeler ellerinin arkasına kadar uzanıyordu. Kulakları gümüş çivilerle delinmişti ve boynunun etrafında iki büyük köpekbalığı dişiyle bağlı bir deri kayış takıyordu.

“Birazcık daha,” dedi Mary Lou, barmenin eline hafifçe vurarak. “Lütfen, ama lütfen.”

Oo, kardeşim, diye düşündüm ve Monica'yla göz göze geldim. Kız kardeşimin gerizekâlı flört etme çabasından hoşlanarak bana gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı. Bense bundan pek hoşlanmıyordum.

“Eğer sana daha fazla veririm, genç bayan, herkese daha fazla vermem gerekir,” dedi. “Eğer herkese daha fazla veririm, patronum beni kovacaktır.”

“Tüh, hiç eğlenceli değilsin.”

Bana göz kırptı ve gitti.

Şimdiye kadar Monica sessiz ve ifadesiz kalmıştı. Kişiliğinin eski kocası tarafından ezildiğini hissettim. Elbette bana açılmıştı fakat diğer insanların yanında değil. Bununla beraber kız kardeşimden de hoşlandığını sanmıyordum. Fazla içmesinin bununla bir alakası olabilirdi. Ayrıca birisi özellikle yüksek sesle güldüğünde ya da ona süründüğünde sırıyordu. Bu yüzden eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi, asla-dirseğimin dibinden bir metre uzaklaşmadan yanımda kaldı. Benimle kendini güvende hissediyordu. Benimle kendisini güvende hissetmeliydi. Ben bile benimle kendimi güvende hissediyordum.

İçip konuşurken şüpheli bir duruma karşı tetikteydim. Eski kocası, kurşun geçirmez camla talihsiz yaklaşmasından önce tehdidini gerçekleştirmek için birisini tuttuğunu ima etmişti.

Monica koluma dokundu, uzandı ve kulağıma fısıldadı. “Tuvaleti kullanmam gerekiyor.”

Eline hafifçe vurdum. “Tamam.” Mary Lou’ya döndüm. “Biz tuvalete gidiyoruz.”

Mary Lou başıyla onayladı ve gözlerini barmenin üstünden ayırmadı. Monica ve ben ayrıldık ve kalabalık barın içinde yolumuzu ararken elini tuttum. Mümkün olduğunca yakınımda durmaya devam etti. O kadar da kalabalık olmayan tuvalette, kabinin dışında işini bitirmesini bekledim. Beklerken, içimden atamadığım oldukça kötü bir his vardı. Omzumun üstünden baktım fakat yalnızdık. Kaşlarımı çattım.

Kısa süre sonra, yüzü düşmüş Mary Lou'nun bize dik dik baktığı bara geri döndük. Yanındaki taburelerde yerimizi aldık ve ben otururken Mary Lou, bana uzanıp kulağıma fısıldadı: "Burada bir adam vardı."

"Kim?"

Başını iki yana salladı. Kız kardeşim tamamen sarsılmış görünüyordu. "Bilmiyorum. Yanıma geldi ve bir içecek söyledi."

"Yani?"

"Doğrudan bana baktı ve gülümsedi, hayatımda gördüğüm en korkunç gülüştü."

"Sarhoş değilsin, değil mi?"

"Hayır, kahretsin." Başını sallamaya devam etti. "Sakıncalı... tuhaf... şeytani görünüyordu. Tahminimce bir katil nasıl görünürse öyle görünüyordu."

"Katil mi?"

"Bir kiralık katil."

"Şu anda burada mı?"

"Hayır, bir Red Bull söyledi, nakit ödedi ve gitti. Hemen siz gelmeden önce. Onu görmemi, sizi izlediğini bilmenizi istedi."

"Ve sen sarhoş değilsin."

"Lanet olsun, hayır."

İlk içgüdüm adamın peşinden dışarı koşmaktı. Belki de yapmamı istediği şey buydu. Belki. Güneşin batmasına yaklaşık bir saat kadar vardı. Yeterince güçlü değildim ve Monica'yı bırakmayacaktım.

“Tamam,” dedim Mary Lou’ya. “Dayan.”

Barmene işaret ettim. Başka biriyle konuşuyor olmasına rağmen hemen beni gördü, onlara bir şey söyledi, güldü ve hemen geri geldi. Şaşkın biçimde çoğu dolu olan içeceğime baktı.

“Başka bir şeye mi ihtiyacın var?” diye sordu.

Başımınla onayladım. “Bir dakika önce Red Bull ısmarlayan adam. Onu daha önce burada gördün mü?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Neden?”

“Sence boyu ne kadar uzundu?”

Omuz silkti. “Belki bir seksen. Neden?”

“Sence kaç yaşındaydı?”

Tekrar omuz silkti. “Söylemesi zor. Kırk, elli. Her şey yolunda mı?”

“Göreceğiz,” dedim. “Bana onun hakkında daha fazla bir şey söyleyebilir misin?” Sarhoş olmak üzere olmayan birinin adamı tarif etmesi gerekiyordu.

Barmen koca kahverengi gözleriyle beni inceledi. Boğazındaki köpekbalığı dişleri beyaz beyaz parladı. Birkaç aydır burada çalışıyordu fakat gerçekten hiç konuşmamıştı. Yine de onu bazen zaman zaman gözlerime bakarken yakalıyordum. Sanırım hoş olduğumu düşünüyordu. Şu işe bakın. En sonunda, “Beyaz bir adam,” dedi. “İnce. Siyah saçlı. Muhtemelen kahverengi gözler fakat burada siyah görünüyordu.”

“Başka bir şey var mı?” diye sordum.

“Boynuna ‘Şüpheli tavırlar sergiliyorum’ yazılı bir tabela asmıştı. Bu yardımcı oldu mu?”

“Sana komik olman için bahşış vermiyorum,” dedim.

“Mizah bedava.”

Odayı tarayarak bakışlarımı ondan çevirdim. Herhangi bir tehlike sezmedim. Benim için tehlikeyi sezme zorlu bir işti. Birçok şey uyarı zillerimi harekete geçiriyordu. Eğer adam gerçekten bu akşam herhangi bir fiziksel şiddet uygulamak niyetinde değilse muhtemelen bir şey hissetmezdim. Şimdi, bize doğru bir cep bıçağıyla koşturuyor olsa, örümcek hislerim çoktan canlanırdı.

Merakla beni izleyen barmene geri döndüm. “Yani tüm hatırladıkların bunlar mı?”

Rahat bir şekilde sırttı. “Hey, yanında götürmek üzere yalnızca bir Red Bull ısmarladı. Bence hatırladığımı hatırlamakla gayet iyi bir iş çıkardım.”

“Bravo. Bir bisküviyi hak ettin.”

“Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor?”

“Resmi gizli görevdeki hatun işleri,” dedim.

Başıyla onayladı. “Anladım. O gizli görevde güvende olun, genç hanım,” dedi ve ardından başka bir içki siparişi için hızla uzaklaştı.

Monica’ya döndüm, elbette her şeyi duymuş, bana bakıyordu. “O kötü bir adam mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Beni de mi öldürmek istiyor?”

“Bilmiyorum,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ama kimse seni öldürmeyecek ya da incitmeyecek, söz veriyorum.”

Gülümsedi ya da bunun için çabaladı ve kolumu daha da sıkı tuttu.

Tam saat 19:00'da aradım.

Danny telefonu açtı ve beklememi söyledi. Hoş bir şeyler söylemek bir yana başka hiçbir söz söylemedi. Hattın diğer ucunda düzenli biçimde nefes alıp verişini dinlerken Fullerton Arboretum'un gölgesinde beraber durduğumuz günü hayal ettim. Küçük bir düğün olmuştu. Yalnızca kırk kişi, aile ve arkadaşlar. Güzel, güneşli bir gündü. Danny takım elbisesinin içinde öylesine yakışıklı ve tuhaf durmuştu. Herkesin önünde dururken ağırbaşlı görünmeye çalışarak sürekli ellerini belinde birleştirmiş fakat çoğunlukla gergin görünmüştü. Babamla koridor boyunca yürürken yol boyu onu izlemiştim. Danny de beni izlemişti ve yaklaştıkça gerginliğim azalmıştı. Elleriyle oynamayı bıraktı. Ardından bana hiçbir zaman gülümsemediği kadar parlak bir şekilde gülümsedi.

Telefona dokunduğunu işittim.

Danny konuştu. "Sekiz dakikan var."

"Sekiz mi?"

Bir saniye sonra hattın diğer ucundan cızırtılar arasından tatlı bir ses duyuldu.

"Anne!"

"Selam, bebeğim!"

"Bana bebeğim deme, anne. Ben bir bebek değilim."

"Özür dilerim, Bay adam."

"Bir adam da değilim."

"O zaman nesin?"

"Ben bir erkek çocuğuyum."

"Sen benim koca oğlumsun."

Bundan hoşlandı. Neredeyse genellikle yaptığı gibi hattın diğer ucunda zıpladığını ve iki eliyle telefonu kulağına bastırdığını görebiliyordum.

"Babam yarın gelip bizi göremeyeceğini söylüyor. Bizi göremeyecek kadar meşgulmüşsün."

"Bu doğru değil..."

"Evet, bu doğru, Sam," dedi Danny'nin sesi. Elbette her zaman yaptığı gibi diğer telefondan dinliyordu. "İşin yüzünden meşgulsün ve onları göremezsin."

Oldukça geniş bir nefes aldım, tuttum ve yavaşça bıraktım.

"Özür dilerim, meleğim," dedim oğluma. "Yarın meşgul olacağım."

"Ama seni hiç göremiyoruz..."

“Bu kadar yeter, Anthony. Kardeşini telefona ver.”

Bir an sonra, Tammy’nin sesini duydum. “Ver şunu bana, hıyar.” Anthony gözyaşlarına boğuldu. Koşuşturan ayak ve ağlama sesleri uzaklaştıkça azaldı. Muhtemelen şu an yastığına kapanmış ağlıyordu.

“Selam, annecim,” dedi.

İlk başta konuşamayacak kadar üzülmüştüm. “Anthony iyi mi?” diye sordum gözyaşlarına hâkim olarak.

“Yalnızca bebek gibi davranıyor.”

“Hayır, o yalnızca küçük bir oğlan çocuğu gibi davranıyor.”

“Her neyse,” dedi.

“Bana her neyse deme, genç hanım.”

Bir şey demedi. Sakızını patlattığını duydum. Ayrıca hattın diğer ucunda Danny’nin ufak tefek bir şeyler karıştırmasının seslerini işittim. Kronometresine baktığından hiç şüphem yoktu. Evet, kronometre.

“Bugün neler yaptınız?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” dedi.

“Okul nasıldı?”

“Sıkıcı.”

“Ödevini yaptın mı?”

“Biraz.”

“Bu bir evet mi hayır mı, genç hanım?”

“Eh işte.”

Danny’nin diğer telefonun ucunda, kızının annesine saygısızlık yapmasını dinlediğini ve bunu umursamadığını

biliyordum. Ödevin peşini bıraktım. Haklıydı ne de olsa. Hali hazırda ödevin yapılıp yapılmadığına veya evin kurallarına dair bir söz hakkım yoktu. Ben bunu biliyordum. O bunu biliyordu. Ayrıca açıklanamayan eksikliğimin onu incittiği gibi bilinçli olarak beni incittiğinden şüpheleniyordum.

“Seni özlüyorum,” dedim. “Tahmin ettiğinden bile çok.”

“Özlemini komik bir şekilde gösteriyorsun, anne.”

“Yakında sizi daha fazla görmenin bir çaresini bulacağım. Söz veriyorum.”

“Yuppi.”

“Bu çok kabaca,” dedim.

“Yani?”

“Annene kaba davranma.”

“Her neyse.”

Derin bir nefes aldım. Zamanımın hızla dolduğunu biliyordum. Danny’nin bazen konuşmalarımızı kısa kestiğinden şüpheleniyordum. Ya öyleydi ya da çocuklarımla konuştuğumda zaman uçup gidiyordu.

“Söz veriyorum, en kısa zamanda sizi göreceğim,” dedim.

“Yarın?” diye sordu ve sesindeki belirsiz umudu işittim. Belahlı huysuz bir kız olmaya çalışıyordu fakat annesini özleyen küçük kız halen oradaydı.

“Yarın değil, meleşim,” dedim bitkin bir sesle. “Ama yakında.”

Muhtemelen incitici ya da kaba ya da her ikisinden izler taşıyan bir şey söyleyecekti. Fakat ağzından tamamen farklı bir şey çıktı. Küçük, hıçkırığa benzer bir nefes sesi. Ağlıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim. “Bilip bilebileceğinden çok daha fazla.”

“Ben de seni seviyorum, annecim.” Ardından gerçekten ağlamaya başladı ve ben de ağlıyordum ve Danny araya girdi.

“Zaman,” dedi.

“Hoşça kal, meleğim,” dedim hızlıca. “Seni seviyorum!”

Hat kesildiğinde bir şey söylemek üzereydi.

Monica ve ben evimin aşağısındaki yolda aracımın içinde oturuyorduk. Sokağın çok aşağısında. Hatta sokağın *tam zıt ucundaydık*. Yine de buradan evimi görebiliyordum; evet, *kendi* evimi. Hatta gireni ve çıkanı, özellikle Danny'yi ve yeni Mustang'ini görebiliyordum.

Mustang? Onlar üniversiteye giden kızlar için değil miydi?

Ayrıca buradan Pep Boys tabelasının evin üstünden yükseldiğini görebiliyordum. Hatta evin üstünde durduğunu söyleyebilirdim. Tabeladaki ışıklar o anda sönmüştü. Görünüşe göre çocuklar uyuyordu.

Gecenin erken saatleriydi ve mahalledeki kimi insanlar dışarıdaydı: bebek arabaları ittiriyorlar, köpeklerini gezdiriyor, koşu yapıyor ya da bir kişi yürüyordu.

Pencerelerim iki sebepten oldukça koyu filtreliydi: ilki

güneşe oldukça hassas olmamdı. Şu işe bakın. İkincisi ne idüğü belirsiz cipimi gözetleme işleri için kullanmamdı. Uzun süre gözetlediğimde, aslında ön koltuğun arkasından koyu bir perde çekerdim ve cipin arka tarafına çökerek karartılmış pencerelerden dışarı bakardım. Uzun gözetlemeler için taşınabilir bir lazımlığım bile vardı.

Bu gece taşınabilir lazımlığıma ihtiyacım olmasını beklemiyordum. Bu gece aksiyonun oldukça çabuk olmasını bekliyordum. Buna bir önsezi deyin.

“Peki, bu bir gerçek polis gözlemi mi?” diye sordu Monica. Yolcu koltuğunda bacakları bağdaş kurulu halde otuyordu. Yanıma oturmuş bir ergen sanılabilirdi.

“Yeterince gerçek,” dedim.

“Ve oradaki eski evin mi?”

“Evet.”

“Yani sinsice eski kocanı mı takip ediyoruz?”

“Ben lisanslı bir özel dedektifim,” dedim. “Sinsice takip etmek için lisansım var.”

“Gerçekten mi?”

“Çoğu durumda.”

“Peki, ya bu durumda?”

“Bu durumda da,” dedim. “Dibine kadar sinsice takip ediyoruz.”

Kıkırdadı. Eğer Danny onu takip ederken beni fark etseydi beni ağır bir şekilde cezalandırabilir muhtemelen bir yıl kadar hapis cezasıyla karşı karşıya kalabileceğim Kaliforniya Dedektiflik Hizmetleri Bürosu’na şikâyet edebilirdi. KDHB ayrıca-

lıklarını kötüye kullanan dedektiflerden hoşlanmazdı.

İşte sokağın *ta aşağısına* bu yüzden park etmiştim. Danny'nin beni aldattığını ilk kez yakaladığımda dikkatsiz davranmışım ve beni fark etmişti.

Bu kez, güvenli oynamaya kararlıyım.

"Peki, çocuğunun olması nasıl bir şey?" diye sordu Monica. Ben lisedeyken çocukların genellikle yaptığı gibi balon patlatarak sakız çiğniyordu. Bunu nasıl yaptıklarını ya da onun bunu şimdi nasıl yaptığını hiç öğrenmemiştim ve bu düşünceyle beraber aklıma beni oldukça heyecanlandıran bir şey geldi.

Hey, sakız çiğneyebilirim!

En azından içinde hiç şeker olmayan sakızları. Monica'dan sakız istedim ve küçük çantasına uzanıp bir tane uzattı. Tarçınlı ve şekersizdi. Sakızın beni nasıl etkileyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu, fakat öğrenmeye hevesliydim.

Tanrım, acınası haldeyim.

Hızlıca sakızın kâğıdını açtım ve çıkardığım kâğıdı kül tabağıma attım. Keskin tarçın, körelmiş tat alıcılarımı harekete geçirirken ağzım tükürükle doldu. Dikkatli bir şekilde artık tarçın tadıyla dolmuş tükürüğümü yuttum.

Gözümü arabanın saatinde tuttum. Eğer vücudum bu küçük miktardaki tadı bile reddederse iki dakikadan kısa sürede bunu bilirdim.

Beklerken hazzın ve ağzımın içindeki sakızın pürüzsüz dokusunun tadını çıkardım, çiğnedim, çiğnedim... Bisiklete binmek gibi, altı yıl sonra ilk balonumu patlattım. Monica

kıkırdadı. Tam sakızı burnumdan ve çenemden kazıyordum ki midemde bir sallanma hissettim.

Fakat tek olan buydu.

Sallanma.

Ağızma bir şey çıkmadı. Fevkalade bir acı yoktu. O ilk, hafif acı veren lıkırtı haricinde bir şey yoktu. Sırıttım ve mutlu bir şekilde sakızı çiğnemeye devam ettim.

İşte öğrendiniz. Vampirler sakız çiğneyebiliyor. Wrigley yeni bir slogan düşünmeli: “O kadar iyi ki vampirler bile kusmaz.”

Monica’ya sakızın markasını sordum. Paketi tekrar çıkardı ve bana söyledi. Gülümsedim. Firmadan stokla alacaktım.

“Bak,” dedi Monica heyecanlı bir şekilde ön camı işaret ederek. “Birisi sizin evden çıkıyor.”

Dürbünümü aldım ve orta boylu figürün üstüne ayarladım. Bu Danny’ydi ve birini öldürmek üzere esrarengiz giyinmişti.

Kız işi Mustang'inin içinde garajdan çıktı, kısa süre bize doğru sürdü ve ardından konut yolunun içindeki yan yola doğru sola döndü. Cipimi çalıştırdım ve yavaşça kaldırımdan ayrıldım. İyi bir kız gibi, Monica emniyet kemerini kontrol etti. Gülüşü bir kulağından ötekine uzanıyordu. İtiraf edeceğim, özel dedektiflik keyifli oluyordu.

Yirmi saniye sonra, Danny'nin sola döndüğü yola ben sağa dönerek girdim. Dönerken sol yaparak yolun dışına, Commonwealth Caddesi'ne çıktığını gördüm. Saat onu yeni geçmişti ve çocuklara kimin göz kulak olduğunu merak ettim. Ta ki bunun aşağılık kahpe sekreteri olduğunu fark edene kadar.

Direksiyonu biraz daha sert kavradım.

Muhtemelen bir vampiri kızdırmak istemesiniz. Yalnızca söylüyorum.

Her neyse, Commonwealth'e doğru direksiyonu sola kırdım ve yaklaşık bir kilometre öteden Mustang'ın arka lambalarını kolaylıkla fark ettim. Görüşüm bir kartalinki gibiydi. Yalnızca, kartalımsı biçimimde daha da iyi hale geliyordu. Ya da yarasa, ya da her ne halta dönüşüyorsam...

Birinin peşine düştüğümde diğer dedektiflerin yapabildiğinin aksine çok daha uzaktan takip edebiliyordum. Yine de fark edilmemek için yeterince uzakta durmakla, çok geride bir kırmızı ışığa takılıp onu tamamen kaybetmemenin arasındaki iyi bir dengeydi. Bu akşam için muhtemelen bir araba kiralamalıyım fakat artık çok geçti.

Yaşa ve öğren.

Yanımda, koltuğunda sallanan Monica, endişeyle tırnaklarını yiyordu. Davranışı ve oturuş pozisyonu onun on yaşından büyük olmadığını söylüyordu. Sanki kızım ile aynı yaşıyordu.

Cepte telefonum çaldı.

Lanet. Aşağı bakmaya çekindim. Danny miydi? Yoksa çoktan beni görmüş müydü? İmkânsızdı bu.

Telefonu çalmaya devam etti ve nihayet şarja takılı olduğu konsola uzandım. Arayan Kingsley'di.

Telefonu şarj kablosundan çıkardım.

"Uğuu!" dedim. "Londra'nın kurt adamları..."

"Komik değil," dedi, kulaklığında gümbürdeyen derin sesi. "Lütfen, telefonda olmaz."

"Büyük kardeş ve diğerleri," dedim.

"Onun gibi bir şey."

"Sesin huysuz gibi geliyor," dedim.

“Öyleyim.” Hattın diğer ucunda duraksadı. İleride, Danny Harbor Bulvarı’na doğru sağa döndü. İşaret sinyalinin kullanmadı. Bir vatandaşı tutuklatmalıyım. Kingsley devam etti: “Müvekkilimi geçen gün neredeyse öldürüyordun.”

Ben de Harbor’a döndüm. Kingsley’yi doğru duyduğumdan emin değildim. “Müvekkilin mi? Ne demek istiyorsun?”

“İra Lang.”

Neredeyse telefonu düşürüyordum. “Affedersin?”

“İra Lang benim müvekkilim, Samantha. İlk tutuklanmasından itibaren son birkaç yıldır benim müvekkilim. Şu anda yüzü tamamen metal çiviler, vidalar ve zımbalarla dolu halde hastanede.” Hafifçe sallanarak, halen ileriye bakan Monica’ya baktım. İra’nın ilk tutuklanmasıyla sonuçlanan, kocasının çekiçle yaptığı saldırının sonucu olarak, sol gözünün kötü bir şekilde düştüğü yeri görebiliyordum.

Kingsley’nin sözleri oksijeni ciğerlerimden söküp aldı. İlerlerdeki Mustang’i halen takip ettiğimden bihaber kendimi otomatik olarak arabayı kullanırken buldum. Danny kırmızı ışık yanmak üzere olduğu için yavaşlıyordu. Aramızda üç araba vardı ve halen yolun dört yüz metre ilerisindeydi.

“Bu bir sorun,” dedim.

“Lanet olsun öyle, Sam. Müvekkilim şikâyetçi olacak.”

“Bunun için endişelenmiyorum,” dedim. “Daha sonra konuşalım, Kingsley. Şu anda iyi bir zaman değil.”

“Fırsatını bulduğunda benim yerime uğra.”

“Tamam,” dedim ve kapattım.

Monica meraklı bir ifadeyle beni izliyordu. Çoğu insan-

dan çok daha fazla psişikti. Sesimden, davranışımın bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu.

Lanet olsun ki doğruydı. Görüştüğüm adam uzun, çok uzun bir zamandır diğer erkeklerden çok daha yakın bir şekilde bana dokunan adam teknik bir detayla Monica'nın eski kocasını hapisten çıkarmıştı ve kocası da babasını sopayla, ölene dek dövmüştü.

Yüce Tanrım.

Monica halen beni izliyordu. Ona baktım ve elimden gelen en parlak şekilde gülümsedim. İşe yaramışa benziyordu. Bana bir kez daha bir çocuğu, iyi haberler duymaya hevesli bir çocuğu anımsatarak tatlı bir şekilde gülümsedi.

Uzandım ve elini tuttum, o da karşılığında benim elimi sıkıca tuttu. Belli bir mesafeden Danny'yi takip etmeye ve Monica'nın elini tutmaya devam ettim.

Bir striptiz kulübünün dışında oturuyorduk. Pis, iğrenç, mide bulandırıcı, aşağılık bir striptiz kulübü.

Danny'yi 57. Otoyol'dan aşağı ve ardından 91. Otoyol boyunca doğuya doğru takip etmiştik. Riverside County'deki çetin, küçük bir bölge olan Colton şehrinde inmişti. Orange County'nin yaklaşık 96 kilometre doğusundaydık. Burada aşırı estetikli evli kadınlar hakkında realite şovları yapmıyorlardı. Burada suç, çeteler ve bu şehirde bir şeylerin son derece yanlış gittiğine dair bir his vardı. Öylesine yanlış ki düzelmesi artık umudun ötesindeydi.

Danny parlak Mustang'ini sevimli küçük mahallemize çok uzak olan karanlık ve kirli sokaklar boyunca sürmüş ve şehrin uzak ucundaki küçük bir striptiz mekânında durmuştu.

Biz kulübe geldiğimizde, Danny çoktan içerideydi. Ka-

labalık otopark alanının etrafında döndüm, arabasını buldum ve kulübün ön kapısını kontrol ederek ardından elimden geldiğince ona uzak park ettim.

Park ettik ve pencerelerimizi biraz açtık. Kulübün açık kapısından gümbürtüyle müzik geliyordu. İki oldukça yapılı siyahi adam kapının iki yanında duruyordu. Yaklaşık beş araba ötedeki yüksek bir kamyonda, iki kişinin seks yaptığından oldukça emindim. Şimdiden duşa ihtiyaç duyduğumu hissediyordum.

Kuşkusuz son derece şaşırmıştım. Danny'nin striptiz kulüplerine giden bir tip olduğunu hiç bilmezdim. Elbette Danny'nin aldatan, yalancı ve müthiş bir pislik olduğunu da yakın zaman öncesine kadar bilmiyordum.

Kulübün içine bakmak istedim fakat Monica'yı yanımda götürmeyecektim ve elbette onu burada bırakmayacaktım.

Böylece striptiz kulübünün girişine gözlerimizi dikerek oturduk. Şaşırtıcı şekilde halen Danny'nin başka kadınlarda zevk aramasının kıskançlığını hissediyordum. Tabii bu kendime onun son birkaç aydır başka bir kadınla yattığını hatırlatana kadar sürdü.

Midem bulandı. Tiksindiğimi hissediyordum. Devasa bir tiksinti dalgası hissettim.

Monica artık sallanıyordu. Gümbürdeyen müzik, beş para etmez arabalar ve beş para etmez adamlar onun için çok fazlaydı. Yatak odasında oturmuş alt katta kavgaya eden ebeveynlerini dinleyen bir çocuğu anımsatıyordu bana. Dinliyor, sallanıyor ve acı çekiyor.

Monica'yı, kapıyı, gelen ve giden erkeklerin dalgasını izleyerek bir yarım saat daha bekledim. Danny içeride kaldı.

Danny'nin tüm bu yolu striptiz kulübü için geldiğine inanmakta güçlük çekiyordum. Bundan çok daha yakın kulüpler vardı. Kesinlikle bu kadar pespaye değildi ama çok daha yakındı. Peki, bu pis deliğe gelmek için Danny niçin neredeyse bir saat yol kat etmişti? Bilmiyordum fakat öğrenecektim.

Arabayı çalıştırdım ve ayrıldım.

Monica eve dönüş yolunun neredeyse tamamında koltuğunda sallandı.

Sarılarak ve sıcak bir çay içirerek Monica'yı rahatlattım. Daha iyi göründüğünde eski ortağımı aradım. Tekrar Monica'ya göz kulak olmaya dnden hazırды. Hatta telefonu ilk çalışında açmasından, hevesle telefonun başında bu anı beklediğinden şüphelendim.

Otuz dakika sonra, onu iyi ellere (sevgi dolu) bırakarak, Kingsley'nin devasa mülküne doğru yola koyuldum. Uşak Franklin bu kadar geç saatte beni gördüğüne memnun olmamış gibi görünüyordu ve bir kez daha hafif dengesiz, hızlı adımlarını takip ediyordum. Bu kez Kingsley'yi yuvarlak bir köşe masasında, çift malzemeli jambon sandviçi üzerinde çalışırken bulduğum mutfağın doğru takip ediyordum. Karşısında bir kadeh kırmızı şarap duruyordu. Mideme kramplar

soktuğu için nadiren kırmızı şarap içmeme rağmen, benim olmalı, diye düşündüm. Çok fazla kirlilik vardı.

Kingsley kulluğunun sevgisini iğnelemelerle dolu kelimelerle ifade edip bir yan koridorda kaybolan uşağa teşekkür etti. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Şüphesiz ki hizmetli odasına gidiyordu.

Ya da belki de çatıdaki ortaçağdan kalma antene bağlı kalın kablolar ve bir taş levhaya bağlı kayışlara.

Ya da belki öyle değildi.

Mutfağa girmemle Kingsley büyük görümlü sandviçini kenara koyarak kalkıp beni kucakladı ve dudaklarımdan hafifçe öptü. Bu hafif öpücük benim fikrimdi. Pek öpüşme havasında olmadığımдан başımı çevirdim. Kingsley karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve otururken bardağın tamamen şarapla dolu olmadığını, başka bir şeyle dolu olduğunu fark ettim.

Tamamen kanla doluydu.

Aniden dilimin altından salyalar fışkırdı. Dudaklarımı bile yalamış olabilirdim.

Kingsley beni izliyordu. "Azı dişlerin yok."

"Bir kıza söylenecek ne kadar tuhaf bir şey," dedim gözlerimi hemoglobinin dolu kadehten ayırmayarak. Bunu üç kere art arda söyle.

"Geçen gece yatakta, öpüşürken fark ettim. Dişlerin normal."

"Vay canına, teşekkürler."

"Fakat vampirlerin azı dişleri olduğunu sanırdım," diye devam etti.

“Ve ben de vampirlerin yalnızca gençlere hitap eden aşk romanlarında olduğunu sanırdım.”

Hafifçe kıkırdadı ve bu meselenin peşini bıraktı. Kadehteki kanın camın içine yapışarak yüzeyde biraz pıhtılaşmaya başladığını fark ettim. Yalnızca kandı. İğrenç kan. Fakat rahat bir şekilde tüketebildiğim tek şeydi. Bana besin sağlayan tek şeydi. Altı yıldır kan, iyi hissetmek için tükettiğim yiyeceğim olmuştu. Hatta tek yiyeceğim, her şeyim olmuştu. Midem ters taklalar atıyordu.

Tanrım, tam bir lanet olası hortlaktım.

“İç, tatlım,” dedi. Konuşurken, tuhaf bir Alman aksanı kullandı.

“Bu kimin kanı?” diye sordum.

“Fark eder mi?” Sesi normale döndü.

Haklıydı, elbette. Kanın kaynağının hiç de önemli olmadığını keşfetmiştim. İnsan, hayvan, ılık, soğuk. Hepsinin üstümde benzer etkisi vardı: beni son derece iyi besliyordu.

Bardağı aldım ve başıma diktim. Kan ılıktı. Tazeydi de. Yakın zamanda ölmüş bir canlıya aitti. Kendine has bir dokusu vardı ve bunu hem sevmeye hem de bundan iğrenmeye alışmıştım. İyi kan, taze kan harikuladeydi. Normalde içtiğim, yerel bir mezbahadan temin ettiğim kan, sürekli olarak kendimi tükürürken bulduğum iğrenç çeşit çeşit ‘fazlalıklarla’ dolu olurdu.

Imh.

Mezbahayla olan ilişkim, az çok gizli bir ilişkiydi. Mez-baha Chino Hills’deydi ve altı yıl önce sahibini bir veteriner

asistanı olduğuma ve bir hayvan kanı araştırmasına dahil olduğuma ikna etmiştim. Fazla soru sormamıştı ve ona bundan daha fazla bilgi vermemiştim. Kan buraya aylık olarak geliyordu ve fahiş fiyatla ödeme yapıyordum.

Bununla beraber pıhtılaşmış bir ya da iki yumru haricinde kan kusursuzdu. Kısa bir süre kendimi kadehten ayıramayarak sabit bir şekilde içtim. Tuzlu ve metalik, dişlerinin arasındaki boşlukları doldurarak ağzımın içini kapladı. Nefes almak için ara vermememe gerek yoktu çünkü gerçekten nefes almıyordum.

Açgözlü, mutlu ve kıpırtısız bir şekilde içtim.

Kadehin yarısı boşaldığında bırakmak için kendimi zorladım ve geçirdim.

“Aç mıydın?” diye sordu Kingsley.

“Genellikle,” dedim.

“Peki, ne kadar sıklıkta içiyorsun?” diye sordu Kingsley ve ‘beslenmek’ kelimesini kullanmadığı için sessizce ona teşekkür ettim. Bu kelime beni iğneliyordu. Hayvanlar *beslenirdi*. Canavarlar *beslenirdi*. Ceza adaletinde derecesi olan, harikulade iki çocuğu ve özel bir dedektiflik firması olan banyanlar *beslenmezdi*. Yiyeceğimiz sınıvlaştırılmış olmasına rağmen içerdik.

Cehennemden bir meyve püresi.

“Her gece acıkıyorum,” dedim, omuz silkerek. “Çoğu insan gibi.”

“Çoğu insan gün içinde yemek yer.”

“Ne demek istediğimi anladın,” dedim bardağı tekrar alarak. “Pislik.”

Sırıttı. “Her gün içiyor musun?”

“Hayır.”

“Niçin?”

“Çünkü hayvan kanı paketleri midemi bulandırıyor.”

“Paketlerini görmüştüm,” dedi ürpererek. “Tiksindirici.”

Bana biraz daha baktı, sandviçi devasa ellerinde ufacık görünüyordu. “Yani dayanabildiğin kadar içmediğini söyleyebilir miyiz?”

“Evet.”

“Peki, içmeden ne kadar durabilirsin?”

“Üç ya da dört gün.”

“Ve ardından içmen gerekir?”

Bardağı dudaklarıma doğru yatırıp, kanın saflığını ortaya çıkararak, dilimi, damağımı kaplamasına izin vererek başımla onayladım.

“Yemeklerin arasında çok zaman geçirince kendini aptalca bir şey yapacak kadar aç bulmaktan korkmuyor musun hiç?”

“Birini öldürmek gibi mi?” diye sordum.

“Bu aptalca bir şey olurdu, evet.”

“Endişelenmiyorum,” dedim. “Pek sayılmaz. Genellikle her zaman bir kan kaynağına yakınımdır. Yeterince acıktığımda yalnızca bir paketi açiveririm.”

“Hazırda böylesi bir kan paketinin olmadığı bir gün gelebilir.”

“Belki,” dedim. “Fakat o köprüyü oraya vardığımda geçeceğim.”

Bu sırada kan dolu bardağı bitirdim. Lavaboya götür-

düm ve hemen yıkadım. Aç olmadığımında kan manzarası görünce kusmak istiyordum.

O zamana kadar Kingsley sandviçinin geri kalanını ağızına tıktı, yarım düzine kadar çiğnedi kesinlikle o kadar büyük bir sandviç parçasını tamamen çiğnemek için yeterli değildi ve ardından başını geriye atarak bağırarak bir turna gibi hepsini yuttu.

İkimiz de birbirimize bakarak geri yaslandık.

“Bir sorunumuz var,” dedim.

Kingsley başıyla onayladı. “Çok seksi olmam gibi mi?”

Gülümseyesim yoktu. Gerçeği bilmek isterseniz gözünü oyasım geldi. “İlk seferinde Ira Lang’i hapishaneden çıkardın,” dedim.

“Elbette,” dedi Kingsley omuz silkerek. “Ve bana para ödemesine bile gerek yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben onun mahkeme tarafından atanmış avukatıydım.”

“Ama senin piyasadaki en pahalı müdafaa avukatlarından biri olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim. Fakat bazen acil durumlarda ya da diğer avukatların başını kaşıyacak vakti olmadığında bir hâkim bir davayı devralmamı isteyebilir.”

“Sen de davayı aldın.”

Göz kırptı. “Elbette. Bir hâkime hayır demeysin.”

“Fakat Ira karısını öldürmeye çalıştı,” dedim. “Ve yalnızca çalışmadı. Aşağılık herif onu öldürmek için elinden gelen her şeyi yaptı.”

“Haklısın ve ben onu hapisten çıkardım,” dedi Kingsley sakince. “En iyi yaptığım şey bu.”

Kendimi kontrol etmeye çalışarak söyleyeceğim kelimeleri aradım. Kingsley konuşmaya devam etti. “Bak, Sam. Bunu kişisel olarak algılama, tamam mı? Eğer onu hapishaneden çıkaran ben olmasaydım, aldığı parayı hak eden herhangi bir müdafaa avukatı da aynı şeyi yapardı. Ira’nın geçmiş sabıkası yok. İlk kez saldırıda bulunmuş. Karısından uzaklaştırılmasına karar verildi...”

“Eminim onu çıkardığın için kendinle gurur duymuşsundur.”

“Ben işimi iyi yaptım.”

“Tekrar onun peşine düştüğünü fakat bu kez onu korumak için mücadele eden babasını öldürdüğü haberini duyduğunda nasıl hissettin?”

“Bu talihsizlikti.”

“Bunun olacağını göremedin mi?”

“Gördüm.”

“Ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadın.”

“Durdurmak benim görevim değil, Sam. Benim işim onu hapishaneden çıkarmaktı.”

“Sen bir hayvansın,” dedim.

Büyük göğsünün üstünde kollarını bağladı. Siyah tişörtü pazılarının, omuzlarının ve göğüs kaslarının ve hatta hafifçe fazla büyük boğazının üstünde sonuna kadar esnedi. Derin sesi hâlâ sakindi. Gözlerini bir kez olsun benden ayırmadı.

“Kurbana yakınlaştığın için duygusal davranıyorsun,” dedi.

“Duygusal davranıyorum çünkü bir hayvanın bana el sürmesine izin verdim.”

“Ellerimden hoşlandığını anımsar gibiyim.”

Ansızın ayağa kalktım. “Seninle şu an konuşamayacağım.”

O da ayağa kalktı ve iki omuzumu birden kavradı. Üstüme dikildi. Kabarık siyah saçları yüzünün üstünden aşağı sarkıyordu. Pastırma ve güzel bir parfüm kokuyordu. Parfümü benim için sıkıldığını anladım. Bu akşam fazlasını, belki de benimle yatmayı istiyordu. Bu düşünceyle irkildim.

“Gitme,” dedi. “Düşmanın ben değilim.”

“Hayır,” dedim. “Ama sen de olabilirdin.”

Omuzlarımı daha sıkı tuttu fakat tek bir el savurmamla ellerini kolaylıkla düşürdüm. Titreyerek döndüm ve mutfaktan dışarı çıktım.

“Gitme,” dedi ardımdan.

Arkama dönüp bakmadım.

Aynı kalın dalın üstüne oturdum ve suç efendisinin kral-
lara yaraşır malikânesini izledim. Hoş ayakkabılara merakı
olan, dev, siyah ve yırtıcı bir kuş.

Jerry Blum şahsen küresel ısınmayı hızlandırmak için
elinden gelenin en iyisini yaparken devasa ada evi ısıtılıyordu.
Birkaç gün önce en son buraya geldiğimden beri hareketlilik
artmıştı. Artık daha fazla iriyarı silahlı adam, daha fazla güzel
kadın ve gelip gitmekte olan daha fazla araba vardı. Arabalar
zırhlıya benziyordu. Bir seferinde bir adam ve kadın tam da
tünediğim ağacın altından yürüyerek geçti. Adam bir sigara
yaktı. Kadın göbek deliğini görebileceğim kadar kısa bir bluz
giyiyordu. İkisinin de yukarı bakmayı düşünmemesi muhte-
melen iyi bir şeydi.

Hareketsiz halde oturmuş, kalın dalın üstünde çömelip onları izlerken koku yayıp yaymadığımı merak ettim. Yıllar önce kocaayak görülen yerlerde sıklıkla berbat bir kokunun yayıldığını okumuştum. Ben yalnızca birkaç saat önce duş almıştım, teşekkür ederim. Tabii bir insan olarak duş almıştım. Her halükârda ikisi de burunlarını büzüştürüp, ‘Sen de dev bir vampir yarasa kokusu alıyor musun?’ diye sormadılar.

Tekrar, muhtemelen iyi bir şey.

Adam sigarasını bitirdi ve birkaç saate kadar kalkacağını söyledi. “O zaman niçin odama gelmiyorsun,” deyince Kız “Olur,” dedi. Adam başıyla onayladı ve sigarasını fırlattı ve Bay Romantik ile Fahişe, malikânenin kontrollü alanına doğru giderek gözden kayboldular. Bir şeyler dönüyor gibiydi fakat ne olduğunu bilmiyordum. Konuşmalardan kesitler yakalıyordum fakat parçaları bir araya getirememiştim. Bir sefer etrafı kalabalıkla çevrili Jerry Blum’u gördüm. Büyük erkekler. Siyah saçlı erkekler. Maksatlı olarak evin içinde gezdiler ve onları evin derinliklerine giderek görüntüden çıkana kadar pencereden pencereye gittiklerini gördüm.

Jerry’yi yalnız yakalamak zor olacaktı. Fakat ben sabırlı, iriyarı bir canavardım.

Rüzgâr hızlanıp ağaçlar hafifçe sallanırken pençeli ayağımı düzelttim, kanatlarımı biraz esnettim ve gecenin karanlığına doğru daldım.

Chino dağ eteği boyunca dolanan Carbon Canyon yolundan, güçlükle fark edilen servis yoluna döndüm.

Hemen yanımdaki yolcu koltuğunda oturan harikulade kel kafalı müşterim Stuart Young, tedirgin bir şekilde bana baktı. Sırttım ve ona göz kırptım.

“Hmmm, nereye gittiğimizi bildiğinden emin misin?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim.

“Elbette yok,” dedi iyi huylu bir şekilde. “Neden emin olasın ki? Yalnızca gece karanlığında derin karanlık bir ormanın içinden geçiyoruz.”

“Eğlenceli, değil mi?”

Yolla önümüzdeki yeşillikle kaplı şu tepenin arasında yalnızca dört yüz metre olduğundan kaybolabileceğimizi pek sanmıyordum. Sıradan çocuklu bir anne bile burada yönünü

tain edebilirdi. Orange County'den Riverside County'ye kestirme olarak düşünebileceği dolambaçlı Carbon Canyon yolunda ilerliyorduk ve bana sorarsanız bu yol daha yoğun bir trafiğe karşı koymanın, yalnızca manzarası iyi haliydi.

Cip muhtemelen toprak yollar için yapılmamıştı fakat bu yolda gayet iyi tutuş sağlıyordu. İki yatay direktan oluşan metal kapıya rastlayana dek sektik ve bir çalılığı güçbela atlattık.

"Kilitli gibi," dedi Stuart.

"Bekle," dedim.

Cipi park ettim ve dikenle kaplı bir dalı çıplak elimle çekerek dışarı çıktım. Bir iki diken derime battı, kanımı akıttı. Kapıya vardığımda elim çoktan iyileşmişti.

Çok hoş.

Zemine derince gömülü paslı bir direğin üstüne kalın bir zincir sarılmıştı. Zincir ağır hizmet kilidiyle kilitlenmişti. Bazen bu şehir ve eyalet kilitlerinin anahtarlarını kimin taşıdığını merak ediyordum. Dışarıda bir yerde, mütevazı bir parkın önünde anahtar kilidiyle kafayı çizmiş bir adam...

Bu kilit büyük ve ağır bir kilitti. Elime alırken etrafındaki zincir tok sesler çıkardı. Stuart'a sırtımı döndüm. Kilitin paslı halkasının içine parmağımı geçirdim ve bir hızlı çekişle kilidi kırarak açtım.

"Şanslıyız," diye bağırdım kilidin düşmesine izin vererek. "Açık."

Altı metre kadar aşağıda ufak bir derenin aktığı vadinin

açıklığındaydık. Çağlama sesi hoştu. Kuşların ötüşü daha da hoştu. Karanlık güney Kaliforniya’da orman olarak bilinen mürver ağacı korusu, deforme olmuş yaprak dökmeyen ağaçlar, kunduz kuyruğu kaktüsü, kalın çalı ve beктаşıüzümü yığınları ve üniversitenin ilk yıllarındaki çevresel biyoloji dersinde anlatılmayan diğer şeylerin üstüne çöküyordu.

Ağaç duvarıyla kaplı bir açıklığa benzer yerdeydik. Altıncı hissim buranın daha önce işkence için kullanıldığını söylüyordu fakat ne olduğunu bilmiyordum. Altıncı hissim beni yanıltabilirdi de. Yine de bir şeyin çıtırtısını duydum, belki de bir arabanın çarpmasını işittim. Vadinin ucuna doğru yürüdüm ve aşağı baktım. Ucun etrafındaki yumuşak toprağın içinde derin tekerlek izleri gördüm. Birisi, bir zamanlar buradan dümdüz uçmuş ve aşağıdaki nehre dalmıştı.

Döndüm ve Stuart’la yüzleştim. “Onu getireceğim yer burası.”

Stuart açıklığın ortasına yürümüş ve belki de tam da bu noktada suç efendisiyle ölümüne dövuştüğünü hayal ederek alanı irdeliyordu. Tıpkı arenadaki gladyatörler gibi.

“Burası iyi bir yer,” dedi başıyla onaylayarak. Biraz hasta gibi görünüyordu.

Bir mavi alakarga gölgeler ve yarı ışık arasında parıldayarak açıklıktan fırladı ve bana sisler, LA ve yolunu şaşıran arkadaşlar hakkındaki eski George Harrison şarkısı *Blue Jay Way*’i anımsatarak yukarıdaki dalda kayboldu.

Açıklıkta hayatı tamamen acıyla, yasla ve alev alev intikam arzusuyla yanan, yolunu şaşırmış bir adamla duruyordum. Birbirine dolanmış ağaçların arasındaki boşlukları

dolduran kararmakta olan gökyüzüne baktı. Kel kafası loş ışıktaki hafifçe parladı.

Hepimiz yolumuzu şaşırtıyoruz, diye düşündüm. Bazılarımız yalnızca diğerlerinden daha uzun süre boyunca belki de sonsuzluk boyunca yolunu kaybediyor.

“Bir yanımlı onu buraya getirebileceğine inanmıyorum,” dedi Stuart, yukarı bakarak ve sesi dolanmış dallara kadar yükselerek.

Hiçbir şey demedim.

“Fakat diğer yanımlı yapabileceğine, Orange County’nin en büyük piç kurusunu bana getirebileceğine inanıyor.”

Ellerimi göğsümün altında birleştirmiş, kalçamı cipin tamponuna dayamış, sessizce duruyordum. Açıklık boyunca ufak, sıcak bir rüzgâr esti.

Ardından kendime sordum: *Gerçekten gelirse ne yapacaksın? Eğer Samantha Moon gerçekten onu getirebilirse ne yapacaksın?* Başını eğdi ve yüzü kısmen gölgelerin arasında saklı şekilde bana baktı. Gölgelerin arasından onu görebiliyordum fakat onun beni görebildiğini sanmıyordum. Onun için bir silüetten fazlası olmadığımdan emindim, hoş bir silüet tabii. “Ama bu işin kolay kısmı, Sam. Eğer onu bana getirirsen, onu inciteceğim. Bana yaşattığı acıyı yaşaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama önce karımın son mesajını ona dinleteceğim. Onun sesini duymasını istiyorum. Onun duyduğu son şeyin karımın sesi olmasını istiyorum.”

Tek pervaneli bir uçak üstümüzden çok yakın bir şekilde uçu, motoru sabit bir ses çıkarıyordu. Koluma bir böcek

kondu. Bir sivrisinek. Alın size bir hiciv. Kazara böcek ilacına ya da ezmeye dayanıklı ölümsüz bir sivrisinek mutanı yaratmadan önce vurarak uzaklaştırdım.

Stuart devam etti. “Ama karıma senin ona verdiğinden daha fazla dövüşme şansı vereceğim lanet olası korkak. Ona ne çeşit bir dövüşme şansı vereceğinden emin değilim fakat bir şey düşüneceğim.”

Sessizdik. Ormanın kendisi pek sessiz değildi. Sıcak rüzgârda ağaç dalları hışırdıyordu ve kuşlar cıkıyor, ötüyor, viyaklıyordu. Yaşamın ve enerjinin sessiz mırıltısı her yerden yayılıyordu sanki; hareket eden, nefes alan ve var olan her küçük şeyin nazik bir birleşimi gibi. Bazen bir yaprak çıtırdıyordu. Bazen hızlı ve ufak bir şey hızla ağaç gövdesine çıkıyordu. Bir iki kuş başımızın üstünde, birbirine dolanmış dalların arasından hızla geçiyordu. Soluk, meyilli yarım ışığa vızlayarak girip çıkıyorlardı.

Stuart aşağı bakıyordu. Bir böcek kel kafasına konarak mükemmeliyetçiliğini tehdit ediyordu. Gelişigüzel biçimde uzanıp kel kafasını tokatladı, ardından avcunu sildi. Oh! Felaket engellenmişti. Stuart’ın nazikçe, gizli gizli ağladığını gördüm.

Cipin yanında bekledim. Biraz daha ağladı, ardından başını salladı ve gözlerini sildi. Kel kafası kırmızı kırmızı parlıyordu.

“Hadi yapalım,” dedi biraz daha başını aşağı yukarı sallayarak.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim.

“Hayır, en iyi cevap bu. Var olan *tek* cevap bu, Sam. Ben

adalet istiyorum fakat mahkemeler bana bunu sağlamayacak.”

“Jerry Blum profesyonel bir katil. Nasıl dövüşüleceğini biliyor ve eline geçirdiği ilk fırsatta seni öldürecek.”

“Son birkaç haftadır boks dersleri alıyorum.”

“Boks dersleri mi, nerede?” diye sordum.

“Küçük İrlandalı bir adam. Seni tanıdığını söylüyor. Senin bir ucube olduğunu söylüyor.”

“Jacky her zaman abartır,” dedim.

“En üst seviyede bir donanma boksörünü nakavt ettiğini söyledi.”

“En üst seviyedeki donanma boksörü bunu hak etmişti.”

Stuart bana baktı. Kafasını kaplayan kırmızı lekeler kayboluyordu. Öylesine nazik, narin ve küçük görünüyordu ki... Onun suç efendisiyle kolaylıkla başa çıkacağını hayal edemiyordum.

“Büyüleyici bir kadınsınız, Bayan Moon.”

“Öyle söylüyorlar,” dedim ve konuyu değiştirmeye karar verdim, özellikle de konu ben olduğum için. “Stuart, önümüzdeki birkaç gün içinde bu koruluktan canlı olarak ayrılamama ihtimalin var.”

Sözlerim onu sarsmış gibiydi. Düşündü.

“O halde burası ölmek için iyi bir yer, değil mi?”

“Ölmek zorunda değilsin, Stuart,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Sanırım onu neyin beklediğini bilmeden önce onu vurabilirim ya da elimin altında istediğim silahı barındırabilirim.”

Bir şey demedim. Bu plan gözümde gitgide sevimsizleşiyordu.

“Ama o benim karımı öldürdü, Sam. Onun içine korkuyu, dehşeti yerleştirdi. Sevdiğim kadının *dehşeti* hissetmesine neden oldu. Bunu bir düşün. Sevdiğim kadını, hayatımı adadığım kadını, birlikte bir aile kuracağım kadını ateşli bir çarpışmada öldürdü. Ondan nefret ediyorum. Ondan bilip bilebileceğinden daha fazla nefret ediyorum. Evet, sanırım yalnızca gölgelerin arasından bir tabancayla belirmeliyim. Sanırım yalnızca ona nişan almalı ve lanet olası beynini dağıtmalıyım. Belki yine yaparım. Bilmiyorum. Ama onu dövmek istiyorum, Sam. Yumruklarımla. Burnunun kırıldığını, kanının aktığını görmek istiyorum. Hayatımda herhangi bir şeyi yumrukladığımdan çok daha sert bir şekilde onu yumruklamak istiyorum. Bir daha asla ayağa kalkamayacağını, o an öleceğini anladığı anda gözlerindeki *dehşeti* görmek istiyorum.”

“Ya onu öldürdüğünde?” diye sordum. “Ya sonra ne olacak?”

Stuart bana döndü. Sorum kafasını karıştırmış gibi görünüyordu. Elbette bunun ötesini pek düşünmemişti. Stuart sivrisineği haklamadan önce sivrisineğin onu hakladığı yerde, kafasının yanında kırmızı bir iz kabarıyordu. Kan emici, küçük alçak!

“Bilmiyorum, Sam. Bilmiyorum.” Duraksadı ardından doğrudan gözlerime baktı. “Bana yine de yardımcı olacak mısın?”

Hiçbir zaman adaleti yasadışı yollarla sağlamaya çalışmadım. Yıllar önce yasalara uyacağıma ant içmiştim. Bu, oldukça yasadışıydı. Aynı zamanda çılgıncaydı.

Çılgın zamanlar yaşıyoruz, diye düşündüm.

“Evet,” dedim. “Elbette.”

“Teşekkür ederim, Sam.”

Bu kelimeleri söylediğinde içimde bir karıncalanma hissettirdi ve Stuart’ın etrafındaki havaya çok tuhaf bir şey oldu. Oldukça solgun, karanlık bir hâle kısa bir an için vücudunu sardı. Siyah hâle bir iki kez ışık saçtı ve ardından yok oldu.

Otel odasındaiken kapım tıkırdadı.

Yanımda uzanmış kitap okuyan Monica başını hızla çevirdi ve bana baktı. Dizüstü bilgisayarımdan uzaklaştım ve komodine doğru gittim. Sessizce üst çekmeceyi açtım ve küçük tabancamı kılıfından çıkardım. Ardından sessizce yürüdüm ve kapının diğer tarafına geçtim, asla doğrudan önüne değil.

“Kim o?” diye sordum.

“Dedektif Sherbet.”

Sırttım. Fullerton’da cinayetleri araştıran yaşlı dedektife oldukça düşkündüm. Birkaç ay önce, Sherbet, Kingsley’nin cinayete teşebbüs davasını çözmeme yardımcı olmuştu. Uzun geceleri yağmurlu gözetleme görevlerinde geçirmek bizi yakınlaştırmıştı. Ancak ona çok gizli kimliğimi açıklayacak kadar yakın değildim.

Kapıyı açmamla büyük dedektifin bir torba donutla orada durduğunu gördüm. Ayrıca açık ağzından gürültülü bir şekilde nefes alıyordu ve yaşlı adam için koridoru yürümenin biraz zor olduğunu anlamıştım. Donutlar pek yardımcı olmuyordu.

“Bir dakikan var mı?” diye sordu.

“Başka seçeneğim var mı?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.”

“O halde, içeri buyurun, dedektif.”

İçeri girdi, başını salladı, yatağın üstünde oturan Monica’yı fark etti ve doğruca ona gitti. Bir eli boştaydı, diğeri, tabii ki donutları tutuyordu. Monica onu görür görmez doğruldu. Büyükbabasıyla konuşan genç bir kıza benziyordu.

“Merhaba, Monica,” dedi sıcakkanlı bir şekilde. “Samantha’nın başını belaya sokmasına engel oluyor musun?”

Monica gülümsedi—ya da gülümsemeye çalıştı—ve ardından gözyaşlarına boğuldu. Dedektif Sherbet sakince elindeki torbayı komodinin üstüne bıraktı, ardından onun yanına oturdu ve bir kolunu omzuna koydu. Rahatlatıcı bir ifade takındı ve birkaç dakika boyunca öyle oturdular.

Sherbet omuzlarını bir kez daha sıktı, ellerine hafifçe vurdu ve ardından ayağa kalktı. Donut torbasını aldı ve beni balkona çıkardı. Sürgülü cam kapıyı ardından kapadı. Ardından tozlu, minderli sandalyelerden birine oturdu, torbayı açtı, ve içinden parlak, pembe bir donut seçti.

“Pembe sevmediğini sanıyordum,” dedim. “Ya da pembe olan herhangi bir şeyi.”

“Kararımdan cayıyorum,” dedi ve efemine görünümlü donutu kaldırdı.

“Pembeden söz açılmışken,” dedim. “Oğlun nasıl?”

Sherbet yemeyi bırakıp duraksadı, burnundan gürültülü bir şekilde nefes aldı. Lokmasını bitirdi ve bana yan yan baktı. “Bu alçak bir darbeydi, Bayan Moon.”

“Oğluna bayıldığımı biliyorsun.”

“Ben de bayılıyorum,” dedi. “Çocuk iyi. Geçen gün onu annesinin külotlu çorabını denerken yakaladım. Külotlu çorap.”

“Ne yaptın?” diye sordum kıkırdamamı bastırarak.

“Gerçekten mi? Yatak odama gittim, kapıyı kapadım ve karanlık içinde bir iki saat oturdum.”

“Yani bunu iyi karşıladın.”

“Bir baba bunu ne kadar iyi karşılar.”

“Ama onu seviyorsun.”

Sherbet tekrar torbasına uzandı. “Tuhaf bir şekilde, onu daha çok sevdiğimi düşünüyorum.”

“Ah?”

Bir elmalı çörek çıkardı. Pembe kremalı donutun sosu- çöreğin üstüne bulaşmıştı. Sherbet kalıntıları yaladı.

“Okulda ve hayatının geri kalanı boyunca zorlanacak,” dedi. “Yanında güçlü duracak birine ihtiyacı var.”

Sıkıca esnemiş pantolonun altındaki yuvarlak hatlı dizine hafifçe vurdum. Sherbet onu son gördüğümünden beri sanırım beş ya da yedi kilo almıştı. Sesinden de sağlığının iyi olmadığı anlaşıyordu. Donutu yerken uzandım ve nazikçe torbayı elinden aldım. Elimi balkon tırabzanının üstünde tu-

tarken hafif bir şaşkınlıkla izledi.

“Sam, yapma,” dedi.

“Kilo alıyorsun dedektif ve sesin bir solunum cihazına ihtiyacın varmış gibi çıkıyor. Belli ki bunlar sana yardımcı olmuyor.”

“Karım gibi konuşuyorsun.”

“Onu dinlemelisin.”

Keseyi bıraktım. Beş saniye sonra, dokuz kat aşağıdan bir patırtı duydum. Sherbet gözlerini acıyla kıstı. “Etrafı kirlettiğin için sana ceza yazmalıyım.”

“O zaman yaz.”

Kalan çöreğini bitirmeye koyuldu. “Ellerim yazamayacak kadar yapış yapış. Ayrıca sana bazı haberlerim var.”

“Durma.”

“Oteldeki bir misafirden telefon aldık.”

Sherbet parmaklarını yaladı. Bekledim.

“Birkaç gündür tuhaf bir adamın oteli izlediğini bildirdi. Biz de elemanlarımızdan birini yollayıp onunla konuşmasını sağladık. Adamın hikâyesi pek temiz değildi ve biz de onu sorgu için aldık.”

“Ve sorularınızı yanıtladı mı?”

“İlk başta değil, fakat ister inan ister inanma kötü polisi epey iyi oynayabilirim.”

“Kötü polis mi? Sen mi? Asla!”

Sherbet sırttı. Polis bıyığında pembe krema vardı. Bunu ona söylemeliydim fakat o kadar tatlı görünüyordu ki söylememeye karar verdim. “Böylece bu adamı silkeledim ve so-

nunda bana hikâyesini anlattı.”

“Bir kiralık katil,” dedim.

“Hikâyeyi biliyor musun?”

“Bir kısmını tahmin edebilirim.”

“Peki, başka ne tahmin edebilirsin, Sam?”

“Ira Lang tarafından tutulduğunu.”

Sherbet kalın parmağını kaldırdı ve beni vurmuş gibi yaptı. Parmağındaki krema izi parlıyordu. “Bingo.”

Dedektif Sherbet sırtını geriye yasladı ve kılılı kollarını yuvarlak göbeğinin üstünde bağladı. Yuvarlak göbeklere ya da kılılı kollara, ya da hatta kılılı olan herhangi bir şeye pek düşkün değilimdir. Fakat Sherbet'e uzunca kol kılı ve fazladan göbek yakışıyordu. Onda, tuhaf biçimde ikisi de çekiciydi. Eğer bekâr olsaydı ve ben de yirmi yaş büyük olsaydım, ondan hoşlanabilirdim.

Karnına baktığımı fark etmiş olacak ki bilinçsizce, dolgun göbeğinin erkeksiliğine katkıda bulunduğunu bilmeden gömleğini düzeltti; en azından benim için. Tüm kadınlar için kefil olamam.

Sanırım baba sorunum var diye düşündüm, bu her ne demekse.

“Ayrıca başka bir şey daha söyledi,” dedi Sherbet. Ko-

nuşurken sürgülü cam kapının ardından yatağın ucunda oturmuş ellerini sıkın ve hafifçe sallanan Monica'ya baktı. Emin değildim fakat sanırım bir şeyler mırıldandıyor ya da bir şarkı söylüyordu. Kadın kelimelerin ötesinde işkencelere maruz kalmıştı ve kalbim onun için sızlıyordu.

Sherbet'e geri baktım. "Başka ne dedi?"

"Bana Ira Lang'in onu öldürmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğini, hapishanede birçok kişiye başvurduğunu ve onu bir kere yakalamış olmamızın Ira'nın tutacağı bir sonraki katili ya da bir sonrakini de yakalayacağımız anlamına gelmeyeceğini söyledi."

"Onun peşine düşmeye devam edecek," dedim. "Son-suza dek, ta ki ikisinden biri ölene dek."

"Ira için bu er ya da geç anlamına geliyor, zira ölüm hücresinde."

"Halen birkaç yılı var ama."

"Ya da daha fazla," dedi Sherbet. "Tabii eğer tekrar onu ziyaret etmezsen, böyle bir durumda görüşmeyi atlatamayabilir."

"Çocuklarımı tehdit etti."

"Sen bir anne bozayısın."

"Anne bir şeyim işte."

Sherbet bana baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, duraksadı, ardından farklı bir şeye yöneldi. "Her neyse, hastaneden çıktı ve ölüm hücresinde."

"Ait olduğu yerde."

"Sana daha fazla katılamazdım."

Sessizdik. Sherbet'in fazlaca yorulmuş sindirim sistemi

yağlı donutlara tepki olarak acıklı bir şekilde inledi.

Ufak bir elektronik alet çıkardı. “Bu da bana,” dedi Sherbet aşağı uzanıp çantasını açarak, “sana göstermek istediğim şeyi hatırlattı.”

“Yeni DVD oynatıcın mı?” diye sordum.

Sırttı. “Bir nevi. Daireden ödünç alındı.”

Sucuk gibi parmaklarıyla küçük elektronik aleti kullanmaya çalışmasını keyifle izledim. Aleti kaldırdı ve her açıdan inceledi.

“Her şey çok küçük, lanet olası,” diye homurdandı.

“Bir bakmama izin verin, dedektif,” dedim. Şükran duyarak bana uzattı. Yan tarafındaki bir düğmeyi çevirdim ve oynatıcı canlandı.

“Oynata basmalı mıyım?” diye sordum.

“Evet,” dedi.

Oynatıcıyı aramıza koydum ve oynat tuşuna bastım ve birkaç saniye sonra o mide bulandırıcı sahneyi gördüm. Bir güvenlik kamerasının hapisane ziyaret odasında konuşan iki kişiyi üstten çektiği bir görüntüydü. İkisi de elindeki ahizelerle kalın, kurşun geçirmez bir camın ardından konuşuyorlardı.

Video küçük ekranda oynarken Sherbet beni yakından izliyordu. Yakından izlenmekten nefret ederim. İlk içgüdüm lanet şeyi kapatmak ve donutları kaptığım gibi balkon korkuluğundan atmaktı.

İkinci içgüdüm belki de kameranın beş kilo fazla göstermesiyle alakalı olarak bir iki şaka yapmaktı. Fakat bu işten

şaka yaparak kurtulmak mümkün değildi.

Yanılmıştım: Hapishanenin ziyaret odasında, belki de gizli, bir kamera *vardı*.

Ayrıca, kendimi şaka yapamayacak kadar kötü hissettim; bu yüzden onun yerine dehşet ve merakla kaseti izledim. Ne de olsa gerçekten kendimi görebileceğim nadir bir gündü bu.

Elbette, her yerde güvenlik kameraları olduğunu bilerek ve kısmen görünmez olmadığımından emin olmak için o gece çok fazla miktarda makyaj yapmıştım. Hatta ne zaman görüntü güvenliği yüksek olan bir yere gitsəm, makyajı abartmaya özen gösterirdim.

Her neyse, video karıncalıydı, ses de yoktu. Küçük ekranda Ira'yla konuşurken sandalyemde öne doğru eğilişimi izledim. Ira ağırlığının bir kısmını dirseklerinin üstüne vermişti ve gözünü bile kırpmıyor gibiydi. Hem de hiç. Bunu daha önce fark etmemiştim. Ancak yine de, bu karıncalı görüntüsünün bir sonucu olabilirdi. Kamera bizi yukarıdan, odanın ziyaretçiler kısmının üst köşesinden kaydetmişti.

Bu açıdan, kendi profilimi görebiliyordum ve birazdan olacakları korkuyla beklememe rağmen kendimi büyülenerек izledim.

Videoda hayatım boyunca görüldüğümünden daha ince görünüyordum. Sanırım bu iyi bir şeydi. Ayrıca güçlü, enerjik görünüyordum. Basmakalıp sağlıksız bir vampir gibi görünmüyordum. Ama durumun her zaman böyle olmadığını biliyordum. Bu henüz akşamın ilk saatleriydi. Akşamın ilk saatlerinde her zaman daha iyi görünürdüm. Ya da öyle diyorlardı ve deyim

yerindeyse, çarpıcı görünüyordum. Güzel değil fakat çarpıcı.

Video oynamaya devam ederken konuşmayı sonlandıracak bir şey demiş olmalıyım çünkü başımı hafifçe eğdim ve çantama uzandım. Ben uzanırken Ira bana bir şey söyledi ve hemen geri oturdum. Pencereye biraz daha uzandım. Ira da, koruyucu camın ardından salakça sırtarak aynısını yaptı.

Artık suratım korkunç görünüyordu. Sanki ben değilim. Gerçeği söylemek gerekirse bu videodaki kadını hiç tanı mıyordum. Tuhaf, başka bir dünyaya ait biri gibi görünüyordu. Davranışları da biraz tersti. Çok az hareket ediyordu. Hatta tamamen hareketsiz oturmaktan memnun gibi görünüyordu.

Ama artık hareketsiz oturmuyordum. Şimdi Ira'nın yakına gelmesi için parmağım ile işaret ediyordum. O da geldi.

Orada oturuyordum ve ardından parçalanmış camın ardından uzanıyor, Ira'yı yakalıyor ve suratını defalarca ve defalarca cama yapıştırıyordum. Gördüklerim mantıklı da gelmiyordu. Ufacık bir kadın camın ardına kadar uzanıyor, yetişkin bir adamı, mahkûm olmuş bir katili tartaklıyordu. Sanki bir bez bebekmiş gibi onu defalarca cama vuruyordu.

Görüntüler akla izana sığmıyordu. Normal değildi.

Bir süre sonra gardiyanlar odaya doluştu. Son görüntüde etrafıma toplanmış gardiyanlara karşı mücadele verdiğim için başka bir şey görünmüyordu. Kısmen camdan dışarı çekilmiş, derisi alnından sanki bir sardalye tenekesi gibi soyulmuş Ira'nın yüzünün bir kısmı ekrandaydı. Ayrıca cam derin bir şekilde boğazını kesiyor ve vahşice kendini çekerek camdan aşağı serbestçe akarak tezgâhın iki yanından da dökülen,

hiç durmadan damlayan kendi kanında nefes almaya çalışıyordu. Eğer acil yardım edilmeseydi kesinlikle dakikalar içinde ölürdü.

Sherbet uzandı ve videoyu kolayca kapattı ve biraz daha beni izleyerek arkasına dayandı. "Gardiyanlar seni alaşağı etmenin neredeyse imkânsız olduğunu bildirmiş. Bunu ancak üç kişi yapabildiklerini ve o zaman bile zorlandıklarını söylemişler."

Hiçbir şey demedim. Bir sebepten ötürü güvenlik videosunda nasıl görüldüğümü hatırlıyordum. O pasif, hareketsiz surat ifademi...

Sherbet devam etti. "Videoda görebildiğin üzere camı öylesine hızlı yumrukladın ki neredeyse hareket ettiğine dair hiçbir belirti yok. Bir an orada oturuyorsun ve ardından camın ardına uzanıyorsun. Dijital videonun belki de birkaç saniye ileri atladığından emindik fakat üstündeki zamanlayıcı olanları bir saniye bile kaçırmamış. Bir saniye boyunca orada oturuyorsun. Saniyenin onda ikisi kadar sonra camın ardına uzanıyorsun. O saniyenin onda ikilik kısmında yalnızca hafifçe gözlerini kısıyorsun. Ira'yı boynundan tutarken kırık cam parçalarının havada uçtuğu görülebiliyor." Sherbet başını salladı. "Bu, doğanın tüm yasalarını altüst ediyor. Doğa yasalarına aykırı."

Balkonumun ötesinde gökyüzü her bir yönde hafifçe parıldayan damarlı ışık partikülleriyle canlıydı. Tanrı'ya şükür bu parıldayan ışıkları çoğunlukla görmezden gelebiliyordum yoksa delirirdim. Vampirlik ve OKDB beraber gitmiyordu.

Sherbet bana baktı. “Bu olay hakkında söyleyeceğin herhangi bir şey var mı, Samantha?”

Gece göğüne, dans eden ışıklara bakmaya devam ettim, şaka olmaksızın, başka bir şey olmaksızın. Bunu atlatmaya ihtiyacım vardı. “Videoda bir sorun olduğu bariz, dedektif.”

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başıyla onayladı. “Ya güvenlik camını kırdığın gerçeği?”

“Cam zaten kırıldı.”

“Görüntüde herhangi bir kırık göremiyoruz.”

“Görüntünün pek net olmadığını kendin söyledin.”

Tekrar başıyla onayladı. Şimdi başını çevirdi ve benim baktığım yöne doğru baktı. Zikzak çizen ışıkları görebildiğini sanmıyordum.

“Videoyu niçin sana gösterdiler?” diye sordum.

Sherbet hafifçe kıkırdadı. “Şaka mı yapıyorsun, Sam? Video tüm departmanın elinden geçti. Eyaletteki polislerin yarısı şimdiye kadar izlemiştir. Boobtube’a düşmediği için şanslısın.”

“Youtube,” diye düzeltirken kusacağımı düşündüm. İşleri gizli tutmak buraya kadarmış.

Sherbet devam etti. “Videodaki ucubenin gerçekten sen olduğunu keşfettiğim andaki şaşkınlığımı hayal edebilirsin.”

“Muhtemelen o kadar şaşırmışsındır ki neredeyse donutunu düşürmüştündür,” dedim.

“Asla o kadar şaşırmam.”

“Peki, o halde niçin buradasın?” diye sordum.

“Yalnızca eski bir dostla sohbet ediyorum.”

“Ben o kadar eski değilim,” dedim.

Bu sanki sorduğu bir soruyu yanıtlamış gibi başıyla onayladı. Artık ikimiz de sessizdik. Otelin içinde, Monica televizyonu açtı; ani kahkaha patlamalarına bakılacak olursa, bir komedi programı yok. Monica masumca kıkırdadı.

“Ben senin dostunum, Sam.”

“Biliyorum.”

“Bana anlattığın her şey aramızda kalacak.”

“Her şey mi?”

“Her şey.”

“Bunu bilmek güzel,” dedim.

“Senin için endişeleniyorum, Sam.”

Çakıllı sesindeki şaşırtıcı sevecenlik beni derinden etkiledi ve geçici olarak cümle kuramadım. Başımla onayladım. Görüşüm gözyaşlarıyla bulandı.

“Eğer konuşmak istersen,” dedi. “Eğer bir dosta, yardıma ihtiyaç duyarsan, her zaman yanımdayım. Her zaman.”

İki gözüm iki çeşme ağlıyordum.

Uzandı ve beni kendine çekerek sıkıca sarıldı ve tıraş losyonunu, donut yağını ve vücut kokusunun her zerresini hissettim. Vücut kokusu erkeklikle geliyordu. Ne de olsa suçla savaştığı uzun bir günün sonundaydı. Uzun bir günün sonunda bir erkeğin vücut kokusunda bazı değişiklikler *olmalıydı*.

Kıllı kolları birkaç saniye boyunca, birkaç nadir saniye boyunca beni tamamen sardı, kendimi güvende, rahat ve önemli hissettim.

Ardından kendini çekti ve dikkatli bir şekilde küçük

DVD oynatıcısını eskimiş çantasına koydu. Ardından hayal edebileceğiniz en yumuşak şekilde çeneme vurdu ve üzgün bir şekilde gülümseyerek beni balkonda bıraktı.

Otel odasının içinde, sürgülü cam kapının ardında sessizce Monica'yla konuşmasını izledim. Konuşurken Monica'nın iki elini de avucunun içinde tuttu. Bir şey daha söyledi, başıyla bana doğru işaret etti ve Monica beni başıyla onayladı. Onu rahatlatıyordu, biliyorum. Ona emin ellerde olduğunu söylüyordu.

Kapı ardından kapandığında Monica geldi ve yanıma oturdu. Uzandı, elimi tuttu ve birkaç dakika boyunca o şekilde oturduk.

En sonunda, "Aşağıda dolanan bir adamı yakalamışlar," dedim.

"İra'nın beni incitmesi için tuttuğu adam." Sesi öylesine küçük, kayıp ve şaşkın geliyordu ki... Basit, tatlı masum beyni bir zamanlar sevdiği adamın onu incitmesi, onu öldürmesi için neden başka bir adamı tuttuğunu algılamaya çalışıyordu.

Orada el ele tutuşmuş hilalin yavaşça sisli gökyüzüne tırmanmasını izlerken birdenbire ne yapmam gerektiğini buldum.

41

Uçuyordum. Özgürdüm. Hayat güzeldi.

Dolunaya daha bir hafta vardı ve ay parıl parıl parlıyordu. Ay hakkındaki herhangi bir şey, bana Kingsley'nin görüntüsünü çağırıyordu. Onunla ilgili herhangi bir düşünce, yaratık halini ya da iddia ettiği halinin görüntüsünü gözlerimin önüne getiriyordu. Aslında Kingsley'nin bir kurt adama dönüştüğünü hiç görmemiştim ve bir yanımda onun bir kurt adam *olmadığına*, bunun çılgınca bir şaka olduğuna ya da hayal dünyasında yaşadığına inanmak istiyordu.

Yani, hadi ama, sahici bir kurt adam mı? Gerçekten mi?

Bunu tabii Orange County'nin üstünde yavaşça uçan bir yaratık söylüyor.

Aslında bir yanımda hâlâ uzun, berbat bir kâbusun ortasında olduğumu ve her an nefes nefese uyanarak hepsinin yalnızca

kötü bir rüya olduğunu anlayıp rahatlamayı umuyordu.

Uyanmaya hazırım, diye düşündüm. Lütfen.

Sol tarafa doğru yattım ve kuvvetli bir rüzgâr yakaladım. Kanatlarımı kolaylıkla çırparak cehennemden kaçmış Macy'nin Şükran Günü yürüyüşü gibi göklerde süzıldüm.

Bir canavar (ben) gerçekten var diye *diğer* tüm canavarların da var olması gerekmezdi. Yoksa gerekir miydi? Belki de gece ortaya çıkan canavarların bir doğruluk payı vardı. Eğer öyleyse, bu iş nerede son buluyordu? Periler var mıydı? Melekler? Uzaylılar? Şeytanlar? Keebler cinleri? Cinler aslında peri değil miydi? Yoksa tam tersi miydi?

Bilmiyordum.

Kingsley'nin iddia ettiği şeyin gerçek olması olasıydı. Kollarındaki bol miktardaki kılı birkaç kez görmüştüm. Aynı zamanda başından yediği beş kurşunu atlatmasını görmüştüm. Vampir olduğumu öğrendiğinde kılını bile kıpırdatmasını söylememe bile gerek yok.

Yine de bunlar onu kurt adam yapmak için yeterli değildi.

Ay üstümde gümüş gibi parlıyordu. Ta aya kadar uçup uçamayacağımı merak ettim. Diğer dünyalara uçup uçamayacağımı da...

Belki bir gün aya uçardım.

Ayda Dans.

Birkaç gecedir Kingsley'le konuşmamıştım, Ira'nın hastaneden çıkmasının sorumlusunun o olduğunu keşfettiğimden beri. Tanrım, hayatını bundan kazanan bir adama nasıl saygı duyabilirsin ki?

Buz gibi bir rüzgâr beni havaya uçurdu fakat rotamdan şaşmadım.

Kingsley'nin tüm müvekkillerinin katil olmadığı doğruydı. Bazıları masumdu. Bazılarına yasalara uygun olarak yardım ediyordu. Diğerlerine pek de değil. Diğerleri şeytani ve berbattı ve hapisanede kalmalıydı. Kingsley katilleri tekrar sokaklara saldığını bal gibi biliyordu.

Fakat Kingsley'nin bu özelliğini biliyordum, değil mi? Şimdiye kadar canımı gerçekten sıkımadı. *Ta ki beni yakından vurana dek.* Peki, o halde niçin ona şimdi cephe alayım? Kingsley yanlış bir şey yapmamıştı. Dediği gibi, eğer o bunu yapmasaydı, başka bir müdafaa avukatı Ira'yı hapisaneden çıkarırdı.

Yani belki de sisteme kızmalıyım, Kingsley'ye değil. Belki de.

İstikametimi görebiliyordu. Chino, Kaliforniya'daki devasa çok katlı binadan ibaretti. Karmaşık ve birbirinden ayrı binalar halinde önümde uzanıyordu. Hedefim hapisanenin kuzey tarafında bulunan o ayrı binalardan biriydi.

Ölüm hücresi yerleşkesi.

Yüzlerce lanetlenmiş mahkûmu barındıran, geniş, üç katlı, zalim bir binaydı. Ölümcül, elektrikli bir çit yerleşkeyi çevreliyordu. Her yerde gözetleme kuleleri vardı.

Kasvetli yapının etrafında bir iki kez dönerek mekâna alıştım. Üçüncü bir kez daha döndüm ve dönerken belli bir alana doğru çekildiğimi hissettim. Binanın etrafında tekrar dönerken o alana odaklandım. Çekiş daha da güçlendi. Yeni

elde ettiğim psişik güçlerimi nadiren bu şekilde kullanırdım. Geçmişten gelen vuruşları incelerken nadiren yükselmiş hislerimi yönlendirirlerdi. Şimdi ben onları yönlendiriyordum.

Özellikle bir mahkûmu arıyordum; an itibariyle ölüm hücrelerinde kalan bir mahkûmu. Zamanı gelen bir mahkûm.

Yapının etrafında beşinci kez dönerken ikinci katın köşe duvarına doğru oldukça güçlü bir çekim hissettim.

İşte orada, diye düşündüm.

Biliyordum. Hissediyordum. İnanıyordum.

Peki, ya yanılıyorsam?

Sorunun yanıtlanmadan gitmesine izin verdim, artık yanıma lüksüne sahip değildim.

Beşinci geçişimde kanatlarımı büktüm ve rüzgârda düzleşmiş kulaklarımla uğuldayarak, hızla dalışa geçtim.

Hızla binaya yaklaşırken birdenbire şüpheyle doldum. Yaptığım doğru muydu? Acaba yön değiştirip tüm bu çılgınca, korkunç, mide bulandırıcı planı unutmalı mıydım? Hapishanenin doğru kısmına gidip gitmediği mi bile bilmiyordum.

Başımı iki yana salladım ve şüpheyi bir kenara attım.

Karar saatler önce verilmişti ve yüreğimde bunun doğru karar olduğunu biliyordum. Şimdi, elbette hapishane duvarının doğru bölmesine gidip gitmediğimi görmek kalmıştı.

Göreceğiz, diye düşündüm.

Daha hızlı uçtum. Duvarın batı kısmı hızla önümde büyüdü. Hafif bir fiske, hafif bir batırmayla kanatlarımı hafifçe ayarladım ve binanın köşesinin yakınında ikinci kattaki belli bir noktaya yöneldim.

Yalnızca iyi hissettiriyor.

Daha da hızlandım. Devasa, bunaltıcı yapı hızla önümde büyüyordu. Bu duvarların ardında kötülerin en kötülerini vardı. Katiller, boğaz kesenler ve pek nazik olmayanlar. Rüzgâr kulaklarımın üstünden çılgın atar gibi üstümde gümbürdedi.

Yönümü değiştirip binayı tamamen es geçebileceğim son bir an oldu ama yönümü değiştirmedim.

Altı yıl önce dümencileri, hırsızları ve alçak tipleri yakalıyordum. Şimdiyse kâbustan fırlamış yarasaya benzeyen vücudumu güvenlik seviyesi son derece yüksek bir hapishaneye doğru savuruyordum.

Bu beni öldürür müydü? Bilmiyordum fakat öğrenmek üzereydim.

Duvara çarpmadan önceki son düşüncem şuydu: *Sizi seviyorum Tammy ve Anthony. Eğer başaramazsam sizinle öteki tarafta görüşeceğim.*

Gri duvar doğrudan karşımda belirdi. Kalın cüruf briketi ve kalın tuğlaların hoş detaylarını görebiliyordum. Başımı alçalttım ve vücudumu hafifçe çevirdim ve binaya öylesine bir güçle çarptım ki tüm binanın sarsıldığından şüphelendim.

Bir moloz yığını içinde doğruldum.

Kalın kanatlarım ağır, tozlu bir battaniye gibi etrafımı kaplamıştı. Duvar parçaları düşmeye ve ardımda patırtı çıkarmaya devam etti. Şimdiye kadar çoktan ölmüş olmam, duvara yapışıp dümdüz olmuş olmam gerekirdi. Daha başka birçok şey olmuş olması gerekirdi fakat işte devasa çimento

parçalarıyla, yamulmuş betonarme demirleriyle ve ortaçağ zindanları için daha uygun görünen tuğlalarla kaplı halde bir hapishane hücresinde oturuyordum.

Doğrulurken ve etrafımda toz çökelirken gözlerimi kapadım ve düşüncelerimdeki tek alevi gördüm. Ardından alev içinde sabırsız bir şekilde duran kadını ve ona doğru gerçekleşen *hareketlenmeyi* gördüm.

Gözlerimi açtığımda, oradaydım. Tekrar eski halimle, güvenlik önlemleri en yüksek seviyede olan bir hapishanenin ölüm hücresinde, tamamen çıplak haldeydim.

Hapishane duvarındaki dev deliğin içinden, dışarıda, düzinelerce adamın bağırıldığını ve koşturan ayak seslerinin ahengini işittim. Bir süre sonra siren inledi, ses öylesine yükseldi ki kulaklarımı bile acıttı.

Yavaşça ayağa kalktım. Toz ve enkaz tenimden kayıp gidiyor gibiydi.

Doğru mu tahmin etmiştim? Bu doğru hücre miydi? Altıncı hissim beni istediğim adama götürmüş müydü?

Gözlerimin karanlığa alışması için zamana ihtiyacım yoktu.

Orada, bir karyolanın uzak ucunda büzüşmüş duran Ira Lang, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. *Buna inan, ahbap*. Ira gerçekten felaket durumdaydı. Yüzü ve alını neredeyse tamamen bandajlarla kaplıydı ve eğer derin oyuklar ve tuhaf yumruları olan imza gibi kel kafası olmasaydı doğru odada olup olmadığını anlayamazdım. Yüzünün, bandajların arasından dışarı çıkan ufak kısmı korkunç derecede şişmiş ve deforme ol-

muştı. Birçok çivi, cıvata ve vida yüzünü bir arada tutuyordu.

Ne ziyan, diye düşündüm, onca tedavi.

Ira'nın ne düşündüğünü bilmenin bir yolu yoktu. Ne düşünüyör olabilirdi ki? Bir an yatağında yatmış, şüphesiz eski karısının ölümünü planlıyordu ya da uyuyor ve onu öldürdüğü bir rüya görüyordu ve ardından hapishane hücresinin duvarında irikıyım, kâbus gibi bir yaratık tarafından açılmış devasa bir delik belirdi. Bir kadına dönüşen bir yaratık; iğrendiği bir kadına.

Ne düşündüğünü bilmiyordum, umurumda da değildi.

Omzumdan biraz toz ve ufak çimento parçalarını silktim ve çimento tozunu saçlarımdan savurdum. Ufak, grimsi bir bulut kısa bir süre etrafımda havada kaldı ve ardından zemine sürüklendi.

İnsanlar hapishanenin içinde bağışıyorlardı, sesleri hemen ardında uzun bir koridor olduğunu düşündüğüm yer boyunca yankılanıyordu. Işıklar halen kapalıydı. Kimse beni göremezdi; Ira'dan başka kimse.

Şimdi sert bir şekilde gözlerini açıp kapatıyordu. Ardından karanlık ve tozun arasında beni görmeye çabalayarak birazcık öne doğruldu. Biçimsiz ve şişmiş ağzından gıcırıltılı bir şekilde nefes aldı.

Yakındaki bir yerden ayak sesleri duyuldu. Sirenler görünüşe göre her yerden çalıyordu. Bir arama ışığı havada dönen tozu yakalayarak duvardaki aralığı aydınlattı.

Ira'nın gözleri biraz daha açıldı. "Sen!" diye tısladı birden. Şişmiş dudakları hiç hareket etmedi ve sesin kendisi

gırtlığındaki başka bir yerden gelmiş gibiydi. “Buraya girmeyi nasıl becerdin?”

Hiçbir şey demedim. Söylenecek hiçbir şey yoktu. İşler Ira için kötü şekilde sona erecekti ve şaka yapmak, ayrıntıya inmek ya da zaman kaybetmek için sebep yoktu.

Doğduğum günkü kadar çıplak halde orada durdum. Vücudumun çoğunun arkamda bıraktığım duvardaki geniş açıklıktan gelen ışıklar tarafından siluet halinde olduğundan emindim. Ira’nın beni ne kadar görebildiği umurunda değildi. Onun da umurunda olduğunu sanmıyorum.

İnce yatağının altına uzandı ve ardından kendini bana doğru savurdu. Bana doğru gelirken ellerinde parıldayan bir şey fark ettim. Şeytani bir öfkeyle kükreyerek daha sonra tahta bir çubuğa telle bağlanmış sivriltilmiş bir kaşık olduğu ortaya çıkan metal objeyi elinden geldiğince sert bir şekilde göğsüme doğru savurdu. Bıçağın bir kazık yerine geçip geçmediğini ne biliyordum ne de bunu öğrenmek istiyordum. Hızla göğsüme vururken savurduğu bileğini yakaladım. Bir ya da iki adım geriye doğru sendeledim ve neredeyse bir çimento bloğuna takılıp düşüyordum; fakat yerimi korudum. Ira dizini sert bir şekilde mideme geçirdi. Cığerlerimden dışarı hava püskürdü. Bıçağını daha güçlü savurmaya çalıştı ve bileğini biraz fazla sert çevirmiş olabilirdim çünkü kemiklerinin çatırdadığını duyabiliyordum. Ira çığlık atarken onu etrafında döndürdüm ve tek elimle çoktan kırılmış çenesini yakaladım. Başını elimden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde çevirdim. Neredeyse kafasını koparıyordum. Mide bulandırıcı bir şekilde

boynu, turuncu tulumunun içindeki kırık cam parçaları gibi kırıldı. Ira şiddetli bir şekilde titredi ve ardından hareketsiz kaldı. Başı iğrenç bir şekilde bir tarafa düştü.

Daha fazla siren. Daha fazla koşturma. Artık ışıklar hapishanenin içinde yanıyordu.

Benim için geliyorlardı. Her an biri bu hücreye dala-caktı. Hemen gitmem gerekiyordu. Fakat gitmedim. Henüz değil. Onun yerine kendimi Ira'nın kırık boynuna bakarken buldum. Ondan öylesine çok kan içmek istiyordum ki yakanmayı riske etmeye razıyım. Taze bir kan içmek için hepsinden vazgeçmeye razıyım.

Daha fazla ayak sesi. Hemen kapının dışında.

Nefes nefese başımı çevirdim ve Ira'nın cansız bedenini molozla dağılmış zemine bıraktım. Hızlıca duvardaki deliğe gittim, derin bir nefes aldım ve zıpladım.

Chino ve Orange'ı gerçek bir park olmayan China Eyalet Parkı ayırıyordu. Burası çoğunlukla uzun, çorak tepelerden ibaretti. Tepeler çakallarla, tavşanlarla ve nadir dağ aslanlarıyla doluydu ve bu gece en azından bir dev vampir yarasa da geziniyordu.

En yüksek tepenin yuvarlak zeminine kondum. Buradan Kuzey Orange County'nin ışıklarının bana güzel bir şekilde göz kırptığını görebiliyordum. Kanatlarımı katladım ve bir kayalığın üzerine indim.

Rüzgâr güçlüydü, sabit bir şekilde beni yumrukluyor ve kanatlarımı nazıkçe indiriyordu. Küçük bir şey çimde koşuyor, küçük kafasını kaldırıp bana bakıyordu. Bir sincaptı bu. Bir an başını kaldırarak beni inceledi, ardından göz açıp kapayıncaya kadar hızla kaçtı.

Kusuruma bakma.

Serin gece rüzgârı ardıc ağaçları ve adaçaylarının kuvvetli kokularını taşıdı ve o kaya tabakasının üstünde sessizce oturup Orange County'ye gözlerimi diktim ve ellerimin arasında kırılan boynumun verdiği hissi hatırladım.

Yeşillikler rüzgârda hışırdadı. Kanat çırpıma devam etti. Kum tanecikleri kalın postuma saçıldı. Şiddetli rüzgârın savurduğu puslu bir duman ayı örttü.

Zihnimde sıçrayan alevi ve içindeki kadını çağırdım. Birkaç saniye sonra gözlerimi açtım ve kendimi kaya tabakasının üstünde çömelmiş, dirseklerim yanlarıma sokuşturulmuş halde, uzun siyah saçlarımı savururken buldum.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, ağlamak istedim fakat ağlayamadım. Ağlayamadım çünkü bu gece içimde bir şey değişmişti, öylesine korkutucu bir şey ki onu güçlükle kabul edebiliyordum. Fakat onu kabullenmem gerekiyordu.

Bu gece, Ira'nın kırıklarla dolu vücudunu kendime yakın tutarken yaptığım şeyin her dakikasını sevmiştim; her bir lanet olası saniyesini. Onu öldürmek öylesine bir heyecan olmuştu ki...

Lanet olsun.

Bir kez daha lanet olsun.

Bu gecenin en korkutucu kısmıysa ölümünü istediğim gibi tamamlayamamış olmamadı, tıpkı iyi bir ön sevişmenin hakkını verememek gibi. O kırık boyundan içmek istemiştim. Çaresiz. Tutkulu bir şekilde. Bitmeksizin. Her bir kan damlasını emerek.

Yüce Tanrım, bana yardım et.

Aşağı uzandım ve bir avuç dolusu serin çöl kumu aldım. Hoş, küçük taneciklerin parmaklarımla arasından rüzgâra kayıp uzak diyarlara ve uzak kıyılara taşınmasına izin verdim. O uzak diyarların yalnızca Orange County ve o uzak kıyılarının yalnızca jakuzili havuzlar olmasına rağmen.

İki elimle başımı kavradım, gözlerimi kapadım ve rüzgârı, böcekleri ve hışırdayan yeşillikleri dinledim ve uzun, epey uzun bir süre boyunca öyle kaldım...

—Bu gece bir adam öldürdüm.

Uzun bir duraksama oldu, ardından Fang yazdı:

—Olayı buradan anlatmak istediğine emin misin?

—Biri bizi gözetliyor.

—Biri işleri nasıl da karıştırdığını izliyor.

—Sanmıyorum, diye yazdım.

—Altıncı hissin mi?

—Onun gibi bir şey.

—Birinin bizi izlediğini hissetmiyor musun?

—Hayır, diye yazdım. Henüz değil. Belki bir gün daha dikkatli olmam gerekecek.

—Ama şimdi değil mi diyorsun?

—Hayır.

—Benim için daha dikkatli olabilir misin? diye yazdı.

—Elbette. Bu gece bir adam öldürmüşüm gibi yapabiliriz.

—Bu daha iyi. Rol yapmak daha iyi. Niçin onu öldürmüş gibi yapman gerekti.

—Çünkü o kötü bir adamdı.

—Tüm kötü adamları öldüremezsin, Moon Dance. YBu kadar kötü ne yapmış olabilir?

Yalnızca önemli noktalara değinerek konuyu hızlıca Fang'e anlattım. İki saniye sonra 'gönder' tuşuna bastım, Fang çoktan bana geri yazıyordu.

—Birinin ölmesi gerekiyordu, Moon Dance. Müşterinden onun olması daha iyi.

Uzun, epey uzun bir süre boyunca ikimiz de sessizdik. Fang'in o an ne yaptığını hayal etmeye çalıştım. Muhtemelen geriye yaslanmış kelimelerimi inceliyordu. Bana bira içip içmediğinden hiç bahsetmemiş olmasına rağmen muhtemelen bira içiyordu. Buna bir önsezi diyebilirsiniz. Fang'in birasından uzun bir yudum aldığını, belki bir bacağı ötekinin üstüne attığını, belki de erkeklerin yapmaya alışık olduğu gibi aşağı uzanıp kasiğini kaşıdığını hayal ettim.

—Müşterin bu konuda bir şey biliyor mu? yazdı.

—Henüz değil.

—Şu an nerede?

—Benimle yatakta, uyuyor.

—Birlikte mi yatıyorsunuz?

—Hayır öyle bir şey değil. Onu koruduğumdan beri ilk kez böylesine derin uyudu.

—İnsanlar bildiklerinden daha psişikler. Belki de bir

yanı en sonunda güvende olduğunu biliyordur.

—Fakat onu güvende tutmak için bir adam öldürmem gerekti.

—Onun yerine adamın ölmesi daha iyi.

Bu gece bir paket sigara satın almıştım. Paketi açtım ve vurarak bir tanesini çıkarıp çakmakla yaktım. Ucu yanınca kâğıdın ve tütünün keskin kokusu burnuma anında ulaştı. Sigara içmememe rağmen yeni yanmış sigaranın ilk kokusunu seviyordum. Önümde yanan kanser çubuğuna baktım. Bu hamileliğimden beri içtiğim ilk sigaramdı. İyi bir anne adayı olarak sigarayı tamamen bırakmıştım. Sigarayı sonsuza dek bıraktığımı düşünmüştüm fakat kanser korkusunun ortadan kalkmasıyla, ne olacaktı ki? Neden olmasın? Yalnızca çocuklarımın yanında içmezdim. Ya da bir erkeği öpeceksem.

—Daha önce hiç birini öldürmemiştim, diye yazdım.

—Nasıl hissediyorsun?

Sigarayı çektim ve bunun hakkında düşündüm.

—Hiçbir şey hissetmiyorum.

—Suçluluk duygusu yok mu?

—Hayır. Henüz değil fakat daha sonra gelebilirdi.

—Onu öldürürken nasıl hissettin?

—Neden soruyorsun?

—Genellikle vampirlerin öldürmekten hoşlandığına, başka birinin hayatını alırken zevk duyduğuna inanılır.

Derin bir nefes daha aldım ve itiraf ettim.

—O kadar hoşlandım ki ödüm kopuyor.

—Tekrar yapmak isteyebileceğin için mi?

—Aynen.

—Ondan beslendin mi?

—Hayır. Zamanım yoktu. Fakat olsaydı yapardım. Duraksadım, ardından ekledim:

—Bu gece eksik hissediyorum.

—Beslenmediğin için mi?

—Evet.

—Avinı yakaladın ve ardından onu sırtlanlara kaptırdın.

Bu düşünceyle ürperdim.

—Onun gibi bir şey.

—Kendini kontrol edebiliyor musun, Moon Dance?

Beni görememesine rağmen onu başımla onayladım.

—Evet, hücreden ayrılır ayrılmaz bu his geçti.

—Geçmiş olması iyi.

Tekrar başımla onayladım. Fang'ın ne demek istediğini biliyordum. Eğer açlığım geçmemiş olsaydı, başka bir şeyin ya da başka birinin bu gece ölmüş olma ihtimali vardı.

—Beni başka şekilde düşünüyor musun, Fang?

—Kendini farklı şekilde düşünüyor musun?

Sigarayı bitirdim, yanımdaki komodinin üstündeki camdan kül tablasında söndürdüm.

—Daha önce hiç kimseyi öldürmedim. Herhangi birini ya da herhangi bir şeyi. Şimdiye kadar beni teselli eden şey buydu. Artık bu da yok.

—Artık bir katilsin.

—Evet.

—Müşterini öldürecek kötü bir adamı öldürdün.

—Evet.

—Yani, aslında, müşterinin nefsi müdafaası için eylemde bulundun.

—Öyle söylenebilir.

—Nazikçe onu yalnız bırakmasını söyleyince o ne yaptı?

—Beni ve çocuklarımı tehdit etti.

—Yani, aslında, çocuklarını korudun.

—Tehditlerinin ne kadar ciddi olduğundan emin değildim.

—Adam ölüm hücresindeydi, Moon Dance.

—Yine de onu soğukkanlılıkla öldürdüm, Fang.

—Bu senin birlikte yaşamak zorunda olacağın bir şey, Moon Dance. Bununla yaşayabilir misin?

—Sanırım yaşamak zorundayım.

—Sonsuzluk bir suçluluğu taşımak için uzun bir zaman, Moon Dance.

İkimiz de sessizce durduk. Bir sigara daha yakmayı düşündüm, ardından vazgeçtim. Fang bir şeyler yazmakla meşguldü ve yanıtını bekledim. Bir dakika sonra, geldi.

Sen yapman gerekeni yaptın. Kendinin, çocuklarının ve müşterinin çıkarı için hareket ettin. Dünyayı yaşama amacı başkalarının hayatlarını yok etmek olan bir hayvandan temizledin. Bana sorarsan, gayet iyi bir iç çıkarmışsın.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Sürgülü cam pencereden dışarı yükselmekte olan aya baktım. Dizüstü bilgisayarına döndüm.

—Biraz uyu, Fang.

—Benim bir gece kuşu olduğumu biliyorsun, *Moon Dance*.

—Evet, biliyorum.

—Bir haftaya görüşürüz?

Kalbim göğsümde, bir kez, iki kez attı.

—Evet, bir haftaya.

—Sabırsızlanıyorum, *Moon Dance*.

Dudağımı ısırdım.

—Ben de.

Jacky ile boks yapıyordum.

Akşamüstünün ilerleyen saatleriydi ve yorulmuştum; ellerim düşüp duruyordu. Jacky bundan nefret eder, bunu gösterirdi. O arkasında durmuş darbelerimi izlerken ben bir kum torbasıyla çalışıyordum. Her bir yumruk küçük İrlandalının dengesini biraz daha bozuyor gibiydi. Torbaya tüm gücümle ya da yarı gücümle bile vurmamayı öğrenmiştim zira bu gibi darbeler elektrikli bir çit gibi küçük adamı geri fırlatıyordu.

Güneşin tam olarak batmamasına ve gücüm zirvede olmasa da yumruklarım oldukça güçlüydü.

Tam bir ucubeydim.

Jacky beni üç dakikalık alıştırmalarla boks rauntlarına eşdeğer çalıştırırken terliyordum. Bazen bir mikroskop altında terimin nasıl görüneceğini merak ediyordum. Herkesin

teriyle aynı mıydı? DNA'm farklı mıydı? Lens altında zerreciklerimi inceleyen bir laboratuvar teknisyeni gerçekten neyden yapılmış olduğumu gördüğünde altına eder miydi?

Neyden yapılmıştım? *Kim bilir.*

Yine de bu bana bir fikir verdi. Oldukça ilginç bir fikir. Hmmm...

“Ellerini kaldır, küçük kız. Eller...”

Kum torbasına güçlü bir şekilde vurdum, o kadar güçlü vurdum ki kum torbası Jacky'nin suratına fırladı ve sanırım dudağımı ısırmasına neden oldu. Aman. Lanet okudu ve dayandı fakat en azından lanet ellerim hakkında sonunda çenesini kapadı.

Yavaş kızım. O yalnızca işini yapıyor.

Ruh halim iyi değildi. Kötü bir haldeydim. Bir şeyi yumruklamak istiyordum fakat Jacky'yi incitmek istemiyordum. Kesinlikle bir açmazdı bu.

On dördüncü raundu Jacky'yi şüphesiz beni öğrenci olarak aldığı için pişman eden bir yumruk yağmuruyla sonlandıırken Dedektif Sherbet spor salonuna girdi. İri yapılı dedektif gözleri loşluğa alışırken göz kırparak etrafına baktı, beni gördü ve gelmem için işaret etti. Jacky'ye geri döneceğimi söyledim ve küçük İrlandalı dudağından kanı silerek yalnızca benden birkaç dakikalığına kurtulduğu için rahatlamış gibi görünüyordu.

Bir havlu kaptım ve kısa süre sonra dedektif ve ben spor salonunun uzak ucundaki bir bankta oturuyorduk. Bolca terliyor ve durmaksızın kendimi kurutuyordum. Sherbet kumaş

pantolon ve hoş bir gömlek giyiyordu. Düğmelerden birinin yakınında taze bir jöle lekesi vardı. Düğmeler bel çevresini kapamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

“Bir kıza göre çok terliyorsun,” dedi.

“Bunu daha önce duymuştum.”

Sherbet sıırttı. “Kötü bir şey sayılmaz.”

“Bunu da daha önce duymuştum. Peki, beni nasıl buldun, Dedektif?”

“Birinci sınıf bir araştırmacıyım. Bir de Monica bana söyledi.”

Başımla onayladım. “Peki, bu şerefi neye borçluyum?”

Sherbet bana yakından ve belki de biraz tuhaf bakıyordu. Eğer bunu adlandırmam gerekseydi, bana *şüphe dolu gözlerle* baktığını söylerdim.

“İra Lang öldü,” dedi.

“Ne yazık.”

“Şaşırmışa benzemiyorsun.”

“Şaşıramayacak kadar yorgunum,” dedim. “Tüm bu terin bir sebebi var, biliyorsun.”

“Nasıl öldüğü umurunda değil mi?”

“Hayır.”

“Boynu kırılmış.”

Umursamaz bir ses çıkardım. Sherbet parmaklarını birbirine geçirdi ve elinin avuçlarıyla bir çeşit insan kâsesi oluşturdu. Başparmaklarının uçlarını birbirine vurdu. Birisi ağır bir torbaya oldukça güçlü vuruyordu, sesi bulunduğumuz yerde bile yankılanıyordu.

“Dün gece öldü, hücresinde.”

Susmaya devam ettim. Sırtımdan ter akmaya devam etti ve ben de kaşlarımı silmeye devam ettim. Sherbet’e bakmadım.

“Hücresinde delik açan bir patlama oldu. Çılgınca, biliyorum fakat biri zorla hücreesine girdi,” dedi.

“Kulağa mantıklı gelmiyor, Dedektif.”

“Hiçbir kısmı mantıklı değil, Sam. Hücreesine her ne girdiyse onu öldürmüşse benziyor. Neredeyse kafasını tamamen koparmış.”

Bir kadının eğitmeniyle birlikte her İekme ya da yumrukta homurdanarak *hay-yaah!* çekmesini dinledim. Onun yüzüne karşı *hay-yaah* yapmak istiyordum.

“Hapishane yetkilileri bundan ne çıkaracaklarını bilmiyorlar. Patlama tüm binayı sarsmış. Herkes hissetmiş, birkaç bina ileridekiler bile. Fakat patlama olduğuna dair kanıt yok. Sanki devasa bir top, duvara ateşlenmiş gibi görünüyor.”

“Dedektif sizi tanımasam, öğle yemeği aralarınızda sert şeyler götürdüğünüzü söyledim.”

Hafif tebessüm etmiş olabilirdi fakat çoğunlukla beni duymazdan geldi. “Basından saklıyorlar. Mecburlar. Böylesi bir şey duyulamaz. Ayrıca, ne söyleyecekler?”

“Yani Ira gerçekten öldü mü?”

“Evet.”

“Ve bu hikâyen gerçek?”

“Şimdiye kadar anlattıklarım hikâye sayılmaz. Müdürün ve adamlarının ne olup bittiğine dair hiçbir fikri yok.”

“Hiç tanık yok muymuş?”

“Ah, bir tanık var.”

“Ne görmüşler?”

“Kulede çalışan bir gardiyan patlamayı duymuş. Herkes duymuş. Kaynağını aramaya başlamış ve ölüm hücresi kanadındaki deliği bulmuş. Bir süre sonra delikten sıçrayan çıplak bir kadın gördüğünü iddia etmiş.” Bir kahkaha patlattım fakat Sherbet beni görmezden gelip devam etti. “Kadın Ira’nın hücresinden dışarı zıpladığında gardiyan deliği müdüre gösteriyormuş. Gardiyan ışığını geri getirmekte saniyenin bir anı kadar geç kalmış. Kadın ortadan kaybolmuş ve son rapor ettiği şey büyük ve siyah bir şeyin doğrudan kulenin üstünden uçtuğunuymuş. Kadın hiç bulunamamış.”

“Videoda görülüyor mu?”

“Ellerindeki video duvarın bilinmeyen bir darbe nedeniyle çöktüğünü gösteriyor. Görünmez bir darbe. Başka hiçbir şey görülemiyor. Açık yanlış olduğu için içeride de bir şey görülüyor. Ne kadın ne de gardiyanın üstünden uçtuğunu söylediği şey.”

“Kadının nasıl görüldüğünü söyledi mi?” diye sordum.

“Söyledi. İnce. Uzun siyah saçlı. Soluk tenli. Duvardaki delikten bir kuğu mu atlamıştı.”

“Olay yerinde kalan herhangi bir DNA kanıtı var mı?”

“Şimdiye kadar yok, fakat üstünde çalışıyorlar.”

Başımınla onayladım. “Peki, sen bunların hepsini nasıl biliyorsun?”

“Müdür arkadaşım. Ira benim işimdi ve Ira’ya bir buçuk hafta önce fiziksel olarak saldırıda bulunan kadını, yani seni tanıyorum.”

“Yalnızca bir tanıdığın mıyım? İncindim.”

Sherbet tüm bu konuşma boyunca beni yakından izliyordu. Bense orta ringde idman yapan iki kadını gözlüyordum. İki kadın da ıslak bir kâğıt havluyu yumruklamakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu. İçlerinden biri gerçekten ciyaklayarak döndü ve kaçtı.

“Videoda bir şey daha vardı.”

Eyvah. “Lütfen bir DVD oynatıcısı daha getirdiğini söyleme,” dedim.

Sherbet kıkırdadı. “Hayır. O lanet şeyden dersimi aldım. Senin için özetleyeceğim. Patlamanın ardından video başka bir şey daha yakaladı. Kameranin yalnızca duvara kısmen döndüğünü, bu sırada arama ışığının henüz duvardaki delikte olmamasına rağmen kırık tuğlalar ve kayaların havaya yükseldiğini ve kendi başlarına düştüğünü görebiliyoruz.”

“Belki de hapisane hayaletlidir,” dedim.

“Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi, birisinin ya da bir şeyin yerden kalktığını, ardından duvardan düşen parçaların vücudunun üstünden düştüğünü söyleyebilirdim.”

“Görünmez bir vücudun üstünden,” diye hatırlattım.

Durdu, başını eğdi, yüzünü ovdu ve biraz homurdandı. Sonra bana baktı, zavallı adam gerçekten işkence ediliyormuş gibi görünüyordu. Kendine güven duyan o dedektif gitmiş yerine yanıtlar arayan kafası karışık bir adam gelmişti.

“Tüm bunlardan ne anlam çıkarıyorsun, Sam?” diye sordu.

“Görünmez birinin Ira’yı öldürmüş olabileceğini düşünüyorum,” dedim.

“Belki. Eklemek istediğin başka bir şey var mı?”

“Bu çılgınca bir hikâye Dedektif,” dedim ayağa kalkarak. “Bu bilgiyi kendinize saklamak isteyebilirsiniz. Görünmez suikastçıların Chino Eyalet Hapishanesi’ndeki mahkûmları öldürdüğünü iddia edemezsiniz.”

Dedektife yalan söylemekten nefret ediyordum fakat artık durumum hakkında o kadar uzun zamandır yalan söylüyordum ki bu bana doğal geliyordu. Yine de aklı karışmış, acıklı halini görmekten nefret ediyordum.

Sherbet başıyla onayladı ve boş ellerine baktı. Sanırım o elinde kocaman bir donut olmasını diliyordu, hatta iki tane. Dedektif başını salladı ve ayağa kalktı. Ayağa kalkarken dizleri öylesine yüksek sesle kütürdedi ki yanımızdan geçen bir kız başını çevirip bize baktı.

Dedektif bana baktı ve “Hâlâ senin hakkında merak ettiğim şeyler var, Sam,” dedi.

“Buradayım, Dedektif.”

Başıyla onayladı ve hafifçe topallayarak gitti.

Monica ve ben otel odamda, el ele tutuşmuş, yatağın ortasında bağdaş kurmuş oturuyorduk. Kendini iki kez onu öldürmeye teşebbüs eden ve babasını öldüren on üç yıllık kocasının öldüğünü henüz söylememiştim. Ölümüyle ilgili gerçekleri anlatmadım. Ona eski kocasının aniden öldüğünü söyledim sadece.

Çok ani, diye düşündüm.

Monica şaşırtıcı bir şekilde yıkıldı. Uzun, epey uzun bir süre ağladı. Bazen *acaba* niçin ağladığını biliyor mu diye düşünüyordum. Karmaşık hislerinin onu altüst ettiğini, hüngür hüngür ağlamasına sebep olduğunu düşünüyordum. Şimdi el ele tutuşmuş yatağın ortasında oturuyorduk.

“Yani artık beni incitmeye çalışan kimse yok mu?” diye sordu en sonunda.

“Artık kimse seni incitmeyecek,” diye söz verdim. Hatta Dedektif Sherbet bana henüz suçlanan kiralık katille içten bir konuşma yaptığına dair çok tutarsız ve hata dolu bir metin mesajı göndermişti (Kalın sucuğa benzeyen parmaklarının ceptelefonunun minik klavyesinin tuşlarına basışını görebiliyordum). Şu anda adam öldürmeye tertipten mahkemeye çağrılmayı bekleyen kiralık katil işverenin ki bu durumda Ira Lang’ti, öldüğünü anlamıştı.

Otel benim kulaklarım için bile tuhaf bir şekilde sessizdi. Asansör sesi yoktu. Gıcırdama yoktu. Kahkaha yoktu. Yatak yaylarının gıcirtısı yoktu.

Bir süre sonra Monica, “Öldüğüne inanamıyorum,” dedi.

Yalnızca Ira’nın boyun derisi yerli yerindeyken kafasının yana düşüşünü hatırladım. Öldüğüne inanmakta hiç zorlanmıyordu.

“O halde sanırım artık beni korumayı bırakacaksın,” diye ekledi.

“Evet,” dedim. “Fakat arkadaşın olmayı sürdüreceğim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, korkarsan, ara beni. Yardıma ihtiyacın olursa, dansa gitmek istersen, ara.”

Kahkaha attı fakat yine de ağlar gibiydi. Uzanıp beni kucakladı ve geri çekildiğinde bana yakından baktı.

“Ellerin her zaman soğuk,” dedi, fısıldayarak.

“Evet. Her zaman üşüyorum.”

“Her zaman mı?”

Bunu düşündüm. Evet, kana doyduğum zamanlar haricinde, özellikle de taze kana, genellikle üşüyordum. Bu kısmı kendime sakladım.

“Bu hastalığının bir parçası mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Hasta olduğun için çok üzgünüm, Samantha.”

“Ben de öyle.”

Bir dayanışma gösterisi yaparak ellerimi daha da sıktı. İşleri daha iyi hale getirmeye çalışan küçük bir çocuk gibi ellerimi birazcık salladı. “Dans konusunda gerçekten ciddi miydin?”

“Elbette,” dedim. “Uzun zamandır dans etmiyorum.”

“Ben iyi dans ederim,” dedi.

“Eminim öylesindir.”

Kapı çalındı, ayağa kalktım ve gözetleme deliğinden kontrol edip Chad’i içeri aldım. Elinde çiçeklerle ve hoş bir parfüm sıkılmış halde geldi. Çiçeklerin bana geldiğiyle ilgili espri yaptım, bunu ancak rüyamda görebileceğimi söyledi. Eski ortağım âşıktı fakat kesinlikle bana değil. Chad’i ve çiçekleri görür görmez hemen yüzü gülen Monica’ya baktım. Âşık olup olmadığını bilmiyordum fakat bence böylesi hisleri keşfetmek için çok daha iyi bir yerdeydi. En azından, artık birini sevmekte özgürdü.

Chad beni kenara çekti ve bir süre Ira’nın çılgın ölümünü tartıştık. Fazladan bilgiye sahip olup olmadığımı bilmek istedi ve ben de bir şey bilmediğimi söyledim. İkimiz de Ira’nın ölümünün son derece çılgınca ve şüpheli olduğunu kabul ettik. Hapishane yetkililerinin bilgi sakladığı, olayın üstünün örtüldüğü sonucuna vardık. İtiraf etmek gerekirse, bilgilerin örtbas edildiği fikri bana aitti.

Chad bana baktı fakat buketteki her bir çiçeği neredeyse soluyan Monica'ya dönmek için can attığını görebiliyordum.

"Benimle güvende olacak. Her zaman."

"Bu iyi."

"Onu bir daha kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim."

"İyi bir adamsın."

"Onu seviyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Sence o beni seviyor mu?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama bence ikiniz harika bir başlangıç yapmak üzeresiniz."

Coşkuyla onayladı. "Evet, bence de öyle."

İkisi kol kola gittiler ve birdenbire son birkaç haftadır ilk kez kendimi otel odamda yalnız başıma buldum. Balkonuma çıkıp bir sigara yaktım. Ay, dolunay olmak üzereydi.

Düşüncelerim dağınıktı. Açtım. Hatta açlıktan ölüyordum. Günlerdir bir şey yememiştim. Buzdolabımdaki soğutulmuş kan paketlerini düşündüm, yüzümü ekşittim; düşüncesi bile kusmama neden olabilirdi.

Dağınık düşüncelerim en sonunda kel müşterim Stuart'a odaklandı. Sigaram kendi kendine yanarken onun hakkında düşünmeye devam ettim.

Sıcak bir duş alıyordum.

Şüphesiz birçok insan için fazla sıcaktı fakat benim için iyiydi. Hatta neredeyse kendi etimin pişme kokusunu duya-bildiğimi söyleyebilirdim. Her neyse, böylesi sıcak duşlar gerçekten vücudumdan sıcaklık dalgalarının yayıldığını his-sedebildiğim nadir zamanlardandı. Sıcaklık duştan çıktıktan sonra yirmi dakika daha sürerdi fakat benim durumumdakiler seçici olamazdı.

Gerçekten derin düşüncelere dalmıştım. Danny'nin elinde bana dair iki koz vardı: ilki ben uyurken aldığını söy-lediği kan şişesi (aşâğılık herif) ve ikincisi bir aynada ya da video kaydında görünmez olduğum fotoğraflar ve videolar.

Bu, onun iddiasıydı.

Her iki kanıt da şu andaki *iddiaya göre* onları kim bilir nerede saklayan bir avukat arkadaşındaydı. Avukat arkada-

şının benim ve durumum hakkında ne kadar bilgiye sahip olduğunu bilmiyordum fakat Danny'nin ona pek bir şey anlat-
tığını sanmıyordum. Danny sır saklamakta iyiydi. Her neyse,
eski kocamın söylediğine göre eğer başına bir talihsizlik ge-
lirse avukat arkadaşına bu dosyaları kamuoyuna duyurması
için katı talimatlar vermişti.

Kısa bir süre Danny'nin başına gelecek talihsizliği düşü-
nerek kendimi gerçekliğe geri dönmeye zorlamadan önce, tam
olarak altı saniye o anları düşlemeye devam ettim. Eski kocam-
dan her ne kadar nefret etsem de yine de çocuklarımla baba-
sıydı.

O yüzden sığınacağı bir yer vardı.

Şimdilik.

Her neyse, Danny ayrıca onunla herhangi bir konu hak-
kında tartışırsam beni elindekileri kamuoyuna açıklamakla
tehdit etmişti. Bu yüzden onunla herhangi bir konuda tartış-
madım. Böylece sert koşullarını, çekeceğim manevi ıstırapı
kabul ettim.

Katlandım, katlandım ve katlandım.

Katlanmaktan bıkmıştım.

Peki, ne yapabilirdim? Duşta dönerek, suyun omuzlarımla
arasına girmesine izin verdim ve bunu düşündüm. Danny'nin
kanı kanımın etrafında dönüyordu. Danny, doğru ya da yanlış,
kanımın tahlillerde farklı sonuç vereceğini ve bir canavar ol-
duğumun kanıtlanabileceğini düşünüyordu. Aynı zamanda
fotoğraflar vardı. Bu fotoğraflar hakkında endişelenmiyor-
dum. Bugünlerde böylesi fotoğrafları hemen herkes yapabiliirdi

ve birinin onları ciddiye alacağını düşünmüyordu. Danny o fotoğrafları sallarken tam bir aptal gibi görünür, işini kaybederdi.

Yani fotoğrafları görmezden gelebilirdim.

Fakat kanı görmezden gelebilir miydim? Sanmıyordum. En azından henüz değil. Kan beni endişelendiriyordu. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Vücudumu ısıtırken ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Birkaç dakika sonra, kurumuş ve giyinmiş halde arabamın anahtarlarını aldım ve asansöre doğru ilerledim.

Bir Wal-Mart gezisi yapmanın zamanıydı.

İki saat sonra, banyomdaydım, bu kez organik meyve suyunu tuvalete döküyordum. Zıyan, biliyorum ama meyve suyuyla ne yapacaktım ki? Her neyse, hepsini Anthony'nin dediği gibi pis çukura dökтім ve sonraki birkaç dakikayı şeyi banyo lavabosunda dikkatlice temizleyerek geçirdim. Saç kurutma makinemi plastiği eritmemeye dikkat ederek dikkatlice kullandım.

Yaptıktan sonra işaretparmağımın tırnağının üstüne sıcak su dökerek ve el sabunu kullanarak dikkatlice temizledim. Ardından koluma biraz alkol sürerek temizledim, üfleterek kuruttum ve dikkatlice sağ işaretparmağımı kolumun derisine bastırdım. Bir damar aramakla uğraşmadım. Bir kan alma uzmanı bu manzara karşısında dehşete düşebilirdi ki bir vampir için bu iyi bir şey olabilirdi.

Tabii muhtemelen görev başında içtiğiniz için kovulurdunuz.

Tırnağımı tenimin daha da derinine sokmaya devam ederken gergin bir şekilde kendi bayat esprime güldüm. Bir bıçak iyi olurdu fakat kullanışlı bir bıçağım yoktu. Ayrıca tırnağım yeterince iyi iş çıkarıyordu.

Kendiliğinden sivrilmiş tırnağımın etrafında ilk kalın kan damlası belirdi. İtmeye ve kesmeye devam ettim ve kısa süre sonra oldukça büyük bir kesik olduğunu düşündüğüm yeri açtım.

Kan aktı. Yavaşça aktı fakat yine de aktı. Boş meyve suyu şişesini kesiğin altına getirdim ve serbest bir şekilde düşen ilk kan damlasını yakaladım. Yara tamamen iyileşmeden önce kırmızı sıvı tam olarak on saniye kadar serbest bir şekilde aktı. Ne yara izi ne başka bir şey kaldı. Yalnızca kurumuş bir vampir kanı izi.

Kesme işini tekrarladım, taze kan akışını yakaladım ve yeterince hemoglobininin olduğundan emin olana dek bunu sekiz kez tekrarladım. Sekiz kesik, sıfır yara izi. Kolum tamamen iyileşti.

Evet ben bir ucubeydim.

Şişe içindeki kanımı çevirdim. Otlak ayrığı ve arı poleni olmaksızın şeytana yaraşır bir meyve suyu elde etmiştim. İçindekileri çevirirken yaptığımı iyice düşündüm. Banyodaki küçük bir alanda volta bile attım ve boynumu ovarak kendi içimde tartıştım ve sonunda karanlık plazmamla dolu kapalı meyve suyunu küçük bir strafor pakete koydum.

DC'deki FBI suç laboratuvarında bir arkadaşım vardı; iyi bir arkadaş. Ona güvenmek zorunda kalacaktım özellikle

de eğer kanım... *farklı* çıkarsa. Ya farklı çıkmazsa? O zaman endişe edecek bir şey olmazdı, değil mi?

O köprüyü oraya vardığımda geleceğim.

En önemlisi cevaplara ihtiyacım vardı ve bu onlara ulaşmak için bildiğim en iyi yoldu.

Ardından mini buzdolabımın mini dondurucusuna koyduğum mavi buz paketlerini kontrol ettim. Paketler taş gibi sertti. Güzel. Birini kan şişesinin altına, diğerini de öteki tarafına koyarak üst üste koydum. Strafor paketi kapadım, bantladım ve hepsini küçük karton bir kutunun içine koydum. İnternete girdim ve DC'deki laboratuvarın adresini buldum, aynı gün içinde otele teslim etmesi için UPS'e istekte bulundum. Gün içinde teslimat bana 114 dolara mal olacaktı. DC'deki arkadaşıma son derece hassas bir paketin geleceğini e-postayla bildirdim. E-postamı gülümseyen suratla bitirdim çünkü gülümseyen suratları seviyorum.

Bu işi hallettikten sonra kıyafetlerimi değiştirdim. Eşofmanlarımı ve tişörtümü kesinlikle daha hafifmeşrep olan kıyafetlerle değiştirdim. İlginç bir şekilde hafifmeşrep kız kardeşimden ödünç aldığım ve henüz hiç giymediğim kıyafetlerle.

Neyse, artık daha fazla göğüs, omuz ve sırt dekoltesi veriyordum ve ahlak yoksunu biri gibi görüldüğümünden eminim, yeni paketlediğim kan kutusunu ve araba anahtarlarımı alıp dışarı çıktım.

Bu kez Wal-Mart'a gitmiyordum.

Paketi resepsiyonda bıraktım ve gözleri yuvalarından memelerime doğru fırlayan resepsiyonisti yarın sabah UPS'

in geleceği konusunda bilgilendirdim. Kafası karışmış bir şekilde başıyla onayladı. Niçin kafasının karıştığını merak ettim. Dışarıya çıkmadan önce söylediğimi iki kez tekrarlattım.

Hafifmeşrep giyinmek bir nevi eğlenceliydi. Bence her kadın arada bir böyle giyinmeli. İnsanı özgürleştiriyor.

Ama bir fahişre gibi davranmak tamamen farklıydı.

Belki o da özgürleştiriciydi.

Kıkırdayarak cipimi gazladım ve Colton'a doğru yola koyuldum. Ne de olsa başvuracağım bir striptiz işi vardı.

Bir cipin an itibariyle sallandığı toprak park alanının uzak köşesine park ettim. Yalnızca ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ettiğim için randevu evini gözden geçirdim fakat orada ne olup bittiğini gerçekten bilmediğim için nihayetinde bundan vazgeçtim.

Ayrıca, bir iş görüşmem vardı.

Sayılır.

Gülünç hissederek ve utanarak park alanından öndeki girişe kadar yürüdüm. Danny'nin arabasını görmedim ki bu iyi bir şeydi.

Koruma büyük, siyahi ve benim için bile son derece korkutucu biriydi. Birdenbire delicesine utanarak kendime vücudumun halen yirmi sekiz yaşındaki gibi göründüğünü hatırlattım.

“Affedersiniz,” dedim.

“Evet?” Bana bakmadı bile.

“Çalışacak birilerini aradığınızı duydum.”

Başparmağıyla arkasını, kulübün içini işaret etti. “Rick”le konuş.”

Göz kıptım, onu geçtim ve geçerken eli aşağı indi, kıçımı kavradı. Hafifçe sarsıldım ve karanlık kulübün içine ilerlemeye devam ettim. Kulübün ucunda küçük bir koridora girdim. Açıklığı geçtim ve beni gümbürdeyen müzik, kaybedenler ve memeler karşıladı. Solumda yüzlerce küçük beyaz ampulle parlak bir şekilde yanan yükseltilmiş sahne vardı. Sahne koyu ahşaptan yapılmıştı ve son derece yıpranmıştı. Tek bir pirinç direk sahnenin merkezinden yükseliyordu ve tek bir beyaz striptizci an itibariyle söz konusu pirinç direğin etrafında tepiniyordu. Yalnızca göğüsleri açıktı. Bana sorarsanız göğüsleri o kadar da iyi değildi. Sahteydi ve muhtemelen son kullanma tarihleri geçeli üç ya da dört yıl olmuştu. *Kinci olma*. Göğüslerinin arasında ve göğsünün üst yarısında simler parıldadı. Bu parıltılar adamların umurunda mı acaba diye düşündüm.

Mekân yarı yarıya doluydu. Çeşitli sarhoşluk ve fiziksel çürüklük seviyelerindeki erkekler yükseltilmiş sahnenin etrafında oturuyordu. Çoğu bira içiyordu. Bazıları ağır şeylerin teklerini atıyorlardı. Hepsi parlak göğüsleri olan kadınlara bakıyordu.

Olduğum yerde durdum ve manzarayı inceledim. Peki, Danny niçin buraya gelip duruyordu? Olay neydi? Parıltılı, sahte göğüsler mi?

Belki de. Erkeklerin bundan çok daha azı için dövüşmüşlüğü vardı.

Bu gece bir sıcak duşa daha ihtiyaç duyacağımı anlayıp taramaya devam ettim. Böylesi kurumlarda sigara içmek yasak olmasına rağmen havayı duman kapladı. Taramaya devam ettim. Kimse beni fark etmedi. Kimse girişin orada ayakta durmamı umursamadı. Sol tarafımda bir adam bir kadına kucak dansı olduğunu sandığım bir şey yaptırıyordu. Zamanında buna kuru sürtünme derdik.

Midem kalktı.

Diğer striptizciler ellerini müşterilerin omzunda ve saçlarında gezdirerek onlara başka bir çeşit hizmet sunarak tur atıyorlardı. Erkekler gülümsediler ve nazikçe geçıştirdiler. Çoğu, kadınlara dokunmak istiyor ve kendini güçlükle kontrol ediyor gibi görünüyordu. Kadınlara dokunmanın, böylesi bir ortamda son derece yasadışı olduğundan emindim. Elbette bu striptiz mekânı yasalara uymak konusunda bir modeldi. *Sigara içmeyi ve kuru sürtünmeyi saymazsak*. Bir adam bir striptizcinin teklifini kabul etti ve striptizci hemen onu elinden tutarak arkadaki odaya yönlendirdi. Bir diğer oldukça iriyanı adam bu odanın kapısının dışında duruyordu. O odanın içinde neler döndüğünü düşünürken ürperdim.

Ah bu kadar iffetli geçinme, diye düşündüm. Bu yalnızca seks.

Bara doğru gittim. Hispanik bir barmen kalın boyunlu

bir müşteriyle konuşuyordu. Barmen bana bakmadı. Sonunda dikkatini çektim ve ona Rick'le konuşmak istediğimi söyledim.

Barmen çenesiyle işaret etti ve kalın boyunlu müşteri görünüşe göre müşteri değildi. Adam yavaşça döndü ve bana baktı. "Ne istiyorsun?"

"Sen Rick misin?"

"Evet."

"İş arıyorum."

Rick beni baştan aşağı süzdü ve her nasılsa heyecanını gizledi. "İşçi alımı yapmıyoruz, üzgünüm, düdük."

Düdük mü? Tuhaf bir şekilde reddedilmiş hissederek bir risk aldım. "Danny iş hakkında seninle konuşmamı söylemişti."

"Danny mi?"

"Evet."

Rick fazlaca nefes aldı ki bu kalın boynunun her nasılsa daha da şişmesine neden oldu. Göğüslerimde oyalanarak beni biraz daha inceledi. Biraz nefes aldım ve biraz püfledim. En sonunda, "Bu gece on birde, Danny buraya geldiğinde gel," dedi. "Böylece birlikte konuşabiliriz. Ama son duyduğuma göre işçi alımı yapmıyoruz."

Karanlıkta bir darbe daha almıştım. "Ama Danny buranın sahibi olduğunu ve ne dersen onun olacağını söylemişti."

"Bak, her neyse. Bu gece geri geldiğinde birlikte bir toplantı yapabiliriz." Bakışları üzerimde biraz daha oyalandı. "Memelerini görelim ve kimle çalıştığımızı bilelim."

Kendime rağmen biraz daha hava aldım. Daha önce de gizli görevde bulunmuştum fakat bunun gibi değildi. “Onları bu akşam görebilirsin, Danny ile birlikte.”

Ürperdi ve “Her neyse,” diyerek barmene döndü ve giderken Danny’ye dair duyduğum tüm hisler, onunla ilgili hissettiğim bitmeyen tüm bağlantım o anda tamamen tükenmiş ve yok olmuştu.

Corona şehrindeki bir Denny's kafesinde oturmuş bir bardak buzlu su içiyordum. Önümde duran bir bardak da sade kahve vardı fakat sade kahveye dokunmuyordum. Kahve gösteriş yapmak ve yalnızca bir şeyler ısmarlamış olmak içindi.

Denny's'de kaç vampir daha olabileceğini merak ettim. Belki de hiç. Belki de çoğu vampir mezarlıklarda koşuşturuyor ya da kan âlemi veya gerçek vampirler ne halt ediyorsa onu yapıyor olabilirdi.

Garson kız uğradı, dolu kahve bardağıma göz attı ve başka bir şey isteyip istemediğini sordu. Gülümsedim ve hayır dedim. Gülümsedi ve hesabı bırakıp gitti. Yalnızca öylesine gülümsedim.

Önümde boş, bir sayfası açık duran bir defter vardı. Boş sayfanın üst kısmına doğru gevşek bir şekilde bir kalem tutuyordum. Orada otururken, geçen seferden temel adımları hatırladım ve şimdi uyguladım. Zihnimde kendimi emniyetli bir şekilde parlayan gümüş kablolarla dünyaya bağlı olarak canlandırdım. Ardından biraz nefes aldım ve birkaç dakika boyunca tutup yavaşça bıraktım.

Şimdi kolumda tanıdık bir karıncalanma oldu. Kalem elimde hızla hareket etti. Tekrar hareket etti ve artık ucu oynuyor, yazıyordu. Üç kelime belirdi.

İyi akşamlar, Samantha.

Muhtemelen kafayı yemiş olmam gerektiğini bilerek onlara baktım fakat yememiştim. Neler olup bittiğini bilmiyordum fakat olacıklara hazırdım.

Yalnızca kendim duyabileceğim kadar, neredeyse fısıldayarak ve yeni arkadaşımın duyabileceğini umarak konuştum. Fakat elbette Denny's'den atılacak kadar gürültülü konuşmadım.

“İyi akşamlar, Sephora,” dedim. “Nasılsın?”

İyiyim. Seni gayet iyi duyabiliyorum.

Gülümsedim. “Sana daha önce dönmediğim için üzgünüm.”

Üzülmen için hiçbir sebep yok, Samantha. Unutma, ben her zaman buradayım.

“Evet, bunu söylemiştin. Orası neresi?”

Neresi olduğunu düşünüyorsun?

“Cennet mi?”

Yakın. Buna 'ruhlar dünyası' diyelim.

"Peki, ruhlar dünyası nasıl bir yer?"

Ah, gayet iyi biliyorsun.

"Öyle mi?"

Hatta halen oldukça büyük bir parçan ruhlar dünyasında ikâmet ediyor.

"Hiç anlamadım."

Sen bedeninden çok daha fazlasısın, Samantha. Ruh konseptini anlıyor musun?

"Evet. Yalnızca ruh konseptine inanıp inanmadığımı bilmiyorum."

Anladım. Sen zamanın ve uzayın fiziksel dünyasında yaşıyorsun. Orada, kabul etmek gerekir ki ruhun pek kanıtı yok. Ancak vampirlerin de pek fazla kanıtı yok. Fakat ikisi de varlar.

Başımla onaylayıp buzlu suyum yudumladım. Kahvenin dumanı çıkmıyordu artık. Hızlıca, kimse bakmıyorken birazını masanın üstüne döktüm, ardından peçetemle temizledim. Artık kahve en azından birkaç yudum alınmış gibi görünüyordu. Sırılsıklam ıslak peçetenin etrafına bir peçete daha sardım. Normal görünmek için yaptığım şeylerdi bunlar. Ah.

"Yani bazı şeyler inançla oluyor, bunu mu söylüyorsun?"

Onun gibi bir şey, Samantha.

"Bana Sam diyebilirsin."

Bunu yapacağım... Sam.

"Peki, büyük bir parçanın hâlâ ruhlar dünyasında bulunmasına ne diyeceksin?"

Bunu tanımlamanın en kolay yolu, Sam, ruhunun tamamının şu anki fiziksel dünyana odaklanmadığını söylemek. Ruhunun bir kısmı hatta büyük bir kısmı hâlâ ruhlar âleminde ikâmet ediyor.

“Ruhlar dünyasında ne yapıyor?”

Seni izliyor, yakından.

“Sindirilecek çok fazla şey var,” dedim. “Tuhaf.”

Anlıyorum. O halde yavaşça sindir. Acele etme, zamanın var.

“Sen tam olarak kimsin?”

Yalnızca bir arkadaş, Sam.

“İyi bir arkadaş mı?”

En iyisi.

“Pekâlâ, bu kendimi daha iyi hissettirdi,” dedim ve o kelimeleri sessizce söylerken tüm vücudum boyunca hafif bir ürperme hissettim. Tuhaf bir şekilde bu rahatlatıcı bir histi. Yalnızca kucaklanmış olma ihtimalim yüksekti.

Daha iyi hissettiğine sevindim, Sam.

“Sana kendim hakkında, sormak istediğim daha fazla şey var fakat belki başka bir akşama erteleyebilirim.”

Her zaman buradayım, Sam.

O elektriklenme hissi kolumu terk etti. Defteri kapadım, kalemi (etrafına bir diğer peçete sardığım ıslak peçeteyle birlikte) çantama kaldırdım, hesabı ödedim ve ayrıldım.

Orange County'nin en kötü şöhretli suç patronunu iyi huylu Stuart Young'ın ellerine teslim etmek hakkında daha fazla düşündükçe kusursuz kelliikteki müşteriime bir ölüm cezası verdiğimi daha da iyi anladım.

Bu yüzden bu çıkmaz için ne yapabileceğimi düşünerek birçok gece geçirdim. Uzun ve dikkatlice düşündüm ve şafağın sökmesine yakın bir fikir buldum.

Ertesi akşamı uçak kazasını, özellikle de uçaktaki kurbanları araştırarak geçirdim. Bu bir askeri kaza olduğundan ve kurbanların çoğu önemli bir duruşmada kilit tanık konumunda olduğundan isimleri almak kolay değildi. En nihayetinde bana bir liste ulaştırılana kadar federal hükümetteki her

bir ilişkiimi kullandım ve listeyi aldıktan sonra işe koyuldum.

İki gün sonra, dolunayda, Kingsley güvenli odasının derinliklerinde ulurken böyle olmasını umuyordum, Jerry Blum'un harikulade süslenmiş kaymaktaşı balkonuna kondum.

Devasa kanatlarımı içeri çektim, düşüncelerimi alevin içinde dans eden kadına odakladım, gözlerimi açtım ve kendimi taş balkonunda çıplak halde dururken buldum.

Çıplaktım fakat bir planım vardı.

Pençelerim iğrenç ve korkunç olabilir fakat ufak nesneleri taşımakta iyiydiler ve onlardan biri, bu kez kızımın sırt çantası olmuştu. Sırt çantası ağızına kadar suçla ve savaş ekipmanıyla doluydu diyelim.

Altımda, kendi aralarında sessizce konuşan erkeklerin bastırılmış seslerini işittim. Şimdiye kadar görülmemiştim. Önümdeki sürgülü cam kapı tamamen açıktı. Görünüşe göre Jerry Blum balkonuna dev bir vampir yarasanın konmasını hiç beklememişti. Odanın içinden boğuk bir horlama sesi işittim.

Karanlık içindeki yatak odasına girdim. Gözlerimin alışmaya ihtiyacı yoktu. Ferah odası zikzak çizen ışıkların parlayan telleriyle elektriklenmişti. Hayalet ışığı. Vampir ışığı. Devasa yatakta uyuyan yalnız bir kişi vardı. Yatağın çapraz kirislerinden beyaz, hafif çarşaflar sarkıyordu. Hiç de suç efendisini andırmıyordu.

Yatağın ortasında uyuyan kişi hafifçe, huzurla, memnuniyetle horluyordu. İnsanlığa karşı işlemiş olduğu suçlardan

uykusunun kaçtığına dair hiçbir kanıt yoktu.

Karyolanın ayakucundaki ahşap kızağın üstünden beyaz pamuklu bir bornoz sarkıyordu. Üstüme geçirdim ve durumu değerlendirdim. Hiçbiri doğrudan kapının dışında görünmeseler de yakınlarda bir yerlerde korumaların olduğundan emin dim. Ne onları görüyordum ne de altıncı hissim uyarıyordu. Altıncı hissim, şimdilik, güvende olduğumu söylüyordu.

Sırt çantasını taşıyarak yatağın yanına gittim ve Stuart'ın karısını büyük ihtimalle öldüren, devletin uçağını düşürmeye yetecek kadar güçlü olan adama baktım. Onunla doğrudan ve açık bir şekilde yüzleşmememin bir sebebi vardı. Benim ve sevdiğim her şeyin peşine düşebilirdi. Onu uzaktan avlamam gerekirdi.

Burada olmamın bir nedeni daha vardı. Adamı ölüme mahkûm etmeden önce doğru adamı bulduğumdan emin olmalıydım. Elbette, Jerry Blum aşağılık adamın tekiydi. Fakat benim istediğim o muydu?

Pekâlâ, hadi öğrenelim.

“Uyan, aşağılık,” dedim.

Jerry Blum'un gözleri hemen açıldı. Eli yastığının altına sokuldu, çalışılmış bir hareket. Hızlıydı fakat ben daha hızlıydım. Göz açıp kapayınca kadar kendi elim tarafından yatağa bastırılmış halde kolu başının üstüne sabitlenmişti ve kendimi korkmuş halde yüzüne bakarken, üzerine eğilmiş olarak bulmuştum. Haberlerde, kitaplarda, hatta magazin dergilerinde. sıklıkla gördüğüm bir yüzdü. Ünlü bir suç efendisiydi. Ünlü olsun ya da olmasın o bir kötü bir adamdı. Aynı zamanda ol-

dukça yakışıklıydı. Blum ellili yaşların sonundaydı fakat kırklı yaşların başlarında gibi görünüyordu. Şakaklarında gri saçlar vardı ve gözlerinin kenarlarından ağzının kenarlarına kadar uzanan çizgiler. Bunlar kahkaha değil, şüphesiz endişe sonucu beliren hatlardı. Jerry Blum büyük bir adam değildi fakat altındaki kaslı vücudunu hissedebiliyordum. Şaşırtıcı biçimde kendimi içinde bulduğum pozisyonundan hafifçe hoşlandığımı fark ettim; gecenin bir yarısı yakışıklı bir şeytanı yatağına ya-pıştırarak.

Düşünür düşünmez bu hissi üstümden attım. Belki de kendisine bir faydasının dokunmadığını anlayarak mücadele etmeyi bıraktı ve kalbinin attığı birkaç saniye boyunca bir-birimize baktık. Camı açık çift kapının arasından ışık geldi. Adasının bir yerinden bir kahkaha duyuldu fakat pek yakın değildi. Bir kız kıkırdadı. Yükseklerden bir uçak geçti.

Jerry Blum'un ince dudakları vardı. Benim için fazla ince. Burun delikleri hafifçe açılarak rahat bir nefes aldı. Hoş bir par-füm ve bir şey daha kokuyordu. Lavanta. Fakat koku ondan gelmiyordu. Yatağından, hatta yastığından geliyordu. Aroma-terapi hakkında bir şeyler biliyordum. İyi bir gece uykusu için yastıklara lavanta saçılırdı. Şüphesiz Bay Blum hayatı boyunca kâbuslardan rahat yüzü görmemişti. Ya da görmüştü.

“Sen de kimsin?” dedi en sonunda.

“En kötü kâbusun,” dedim ve her nasılsa düzgün bir ifade takınmayı başardım.

“Evet, bir sürtük gibi görünüyorsun.”

Ardından beni üstünden atmaya çalıştı. *Çalıştı* burada

anahtar kelime. Homurdandı, yüzünü ekşitti ve karşı koydu fakat hiçbir yere gitmedim. En sonunda nefes nefese, yüzü hafif acıyla buruşmuş halde geri yattı. Sanırım bir yerini incitti.

“Siz kötü bir adamsınız, Bay Blum.”

“Ve sen de ölü bir kadınsın.”

“Sandığından daha fazla yaklaştın,” dedim.

Bağırarak ya da çığlık atmak için ağzını açtı ve diğer elimi yüzünü sert bir şekilde tokatlamak için kullandım. hoş bir tokattı, niyetlendiğimden daha sertti fakat umurumda değildi. Gözleri kapandı, ardından tekrar açıldı. Birkaç saniye sonra başı dönmüş halde bana bakıyordu.

“Bağırarak ya da çığlık atmak yok,” dedim.

Ağzının kenarından kan süzüldü. Midem sarsıldı. Bu gece bilerek bir şey yememiştim.

“Seni Danny Boy mu gönderdi?”

“Hayır.”

“Bir sürtük değilsin yani?”

“İki olumsuz cevap, Bay Blum.”

“Lanet olası, ne oluyor?”

Kendimi ağzının kenarında parıldayan kan sızıntısına bakarken buldum. Kan benim için yiyecekti elbette fakat ayrıca başka bir şeydi de. Doğru kan, taze kan açıklıktan fazlasını tatmin ediyordu.

“Kötü haber mi duymak istersin Jerry, yoksa en kötülerini mi?” dedim.

Tekrar bana karşı koydu, bu kez öncekinden daha sert, beni üstünden atmak için elinden gelenin en iyisini yaparak.

Fakat yine hareket etmedim ve nefes nefese hızlıca oynadığı bu oyundan sıkıldı. İşte ben de onu o zaman yumrukladım. Sertçe. Sol gözüne doğrudan bir darbe indirdim. Yumruğum oldukça güçlüydü. Acıtmasını istemiştim. Kemiğin kemiğe vurma sesi mide bulandırıcıydı ve yumruk onu kaz tüyünün huzur verici lavanta kokuları içinde, bırakarak etrafına serpilerek yastığın derinliklerine gömdü.

Çok cılız bir ses, yaptığım şeye tıpkı tüm gece yaptığı gibi karşı çıktı. Bu bana bir anne, bir abla, bir arkadaş, eski bir federal ajan, eski bir eş ve vicdanı, kalbi olan bir kadın olduğumu, bir katil ya da cani olmadığımı hatırlattı.

Orbital ridge'in kenarı boyunca derin bir kesik sol gözünün kenarına kan damlatırken ve Jerry Blum başını sallarken o sese kulak verdim. Argümanlarını duydum, mantığını dinledim ve en sonunda Jerry Blum'un ölmesi gerektiğine karar verdim. Ama henüz değil. Öncelikle bilgiye ihtiyacım vardı. Öncelikle bilmem gerekiyordu.

"Yarım düzine devlet tanığımı taşıyan bir uçağı sabote ettin. Uçak içindeki herkes yere çakıldı," dedim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Öncekinden daha sert, kafasını yastığın derinliklerine gömerek tekrar yumrukladım.

"Lanet olası," dedi. Kan lavantaya hoş, demir gibi bir koku ekleyerek yastık kılıfını lekeliyordu.

Buraya Jerry Blum'u dövmeye gelmemiştim. Buraya onun gözünü korkutmaya gelmemiştim. Buraya ondan bir itiraf almaya gelmiştim. Bundan sonrasına doğaçlama karar verecektim.

“Bana uçaktan bahset, Jerry,” dedim.

“Kim olduğuma dair bir fikrin var mı?”

“Sen Jerry Blum’sun. Orange County’nin en büyük suç patronu. Dokunulmazsın. Düşmanların huzurunda titriyor. Hayatları ve işleri mahvettin ve korkuyu her yana yaydın. Bir şey atladım mı?”

“Evet, zenginim. Her kim ödüyorsa üç katını verebilirim.”

“Bana ne için ödeme yapıyorlar sanıyorsun?”

“Beni öldürmen için.”

“Bana sizi öldürmem için ödeme yapmadılar, Bay Blum. Bunu bedava olarak kabul ettim. Tabiri caizse hayrına.”

Yatakta yatıyordu ve kanaması vardı. Burnu kusursuzdu, muhtemelen cerrahi operasyonla değiştirilmişti. Dişleri kusursuzdu, muhtemelen dişçi tarafından güzelleştirilmişti. Uzun bir nefes verdi. Nefesinde kan kokusu vardı. Hatta her yerinden kan kokusu geliyordu. Çok kanamıyordu fakat ufak bir damlayı bile algılıyordum.

Bir köpekbalığım, diye düşündüm, kilometrelerce öteden sudaki kanın kokusunu alıyorum.

“Bana uçaktan bahset,” dedim. Dürüst olmak gerekirse kan beni delirtiyordu.

“Cehenneme git, sürtük.”

“Bana uçaktan bahset, Jerry.”

Dudakları geriye çekilmiş, boynundaki damarlar çıkmış halde yüzünü bana savurdu. Gözleri gerçekten yuvalarından fırladı. Mücadele etti, karşı koydu ve hüsrana, öfke ve acıyla

feryat etti ve konuştuğunda ağzından tükürükler çıktı. “Elbette onları ben öldürdüm, seni lanet olası ucube! Tıpkı seni de öldüreceğim gibi. Beni durduramazsın, kimse beni durduramaz. Ben yenilmezim. Kimi istersem, ne zaman istersem ve nasıl istersem öyle öldürürüm. Anladın mı seni manyak? Anladın mı? Sen ölü bir kadınsın. Ölü! Müşterin ve tanıdığın herkes de öyle! Nasıl cüret edip evime gelebilirsin, nasıl cüret edip buraya...”

En fazla buraya kadar devam edebilirdi.

“Yeter,” dedim.

Herry Blum’u ters çevirdim ve ellerini sırtına çektim. Numara çantama uzandım ve bir kelepçe çıkardım. Lanet herifi kelepçeledim, ardından yüzünün üstüne nefes alabileceği siyah bir kapüşon taktım. Sıkıca düzelttim. Çılgın bir iblis gibi eğilip bükülerek bana karşı koydu fakat işe yaramadı.

İşim bittiğinde onu ayaklarının üstüne kaldırdım ve omzumun üstüne aldım. Onu sırt çantamın yanında yere koyduğum güzel kaymaktaş balkonuna taşıdım ve bornozdan kurtuldum. Gözlerimi kapadım. Alevi ve iriyarı kanatlı yaratığı gördüm. Gözlerimi tekrar açtığımda saniyeler öncesine göre en az bir elli daha uzundum. Jerry bu kez devasa pençelerimden birinin altında halen altımda yere bastırılmış haldeydi.

Ellerim bu biçimdeyken oldukça maharetli, ne yazık ki aynı zamanda kanatlarıma birleşik durumdalar, tıpkı bir yarası gibi. Yine de ellerimi sırt çantasının pençelerimden birinin üzerine koymak için kullandım. Yaptıktan sonra Jerry Blum’u omuzlarından yakaladım. Pençelerimi beter bir şe-

kilde acıttığına hiç şüphe yoktu.

Jerry'nin saçını çılgınca kamçıl原因 şiddetli bir aşağı çe-kişe sebep olarak kanatlarımı sert bir şekilde çırtım. Çığlık attı ve bana biraz daha karşı koydu fakat ona neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Altıma biraz daha hava alırken artık iki pençemi birden kullanarak suç efendisini tutuşumu ayarladım. Kanatlarımı daha güçlü çırtım ve Blum altımda fare gibi salanırken gökyüzüne doğru yükseliyordum.

Birimizin isteği dışında, Carbon Kanyonu'nda önceden belirlediğimiz aıklıktaydık. Halen başında siyah kapuşonu olan Jerry Blum, elleri başının üstünde bir ağaç dalına kelepçelenmiş haldeydi. Buraya olan yirmi dakikalık uçuş boynunca lanet okumuş ve bağırmıştı. Onu görmezden gelerek ve kanatlarımı bir esinti yaratarak ırpığım bir yüksek irtifa akımı yakalayıp uçmaya devam etmiştim. Açıklığa vardığımda tekrar biçim değiştirmiş ve çantama dahil ettiğim küçük siyah bir elbisenin içine girmiştim. Blum sorularla, öfkeyle ve nefretle doluydu. Bir ağaç dalına onu kelepelerken tüm sorularını duymazdan gelmiştim.

şimdi çantamdan cepte telefonumu çıkardım. On bir alıcı seçtim ve tek bir metin mesajı gönderdim. Ardından müşterim Stuart Young'ı aradım. Stuart'a açıkça kartalın konu-

ğunu söyledim. Adamımız bende idi. Stuart duraksamıştı, güçlkle yutkundu ve mümkün olduğunca çabuk burada olacağını söyledi.

Jerry Blum'u ağaca bağlı bir şekilde bıraktım. Bildiğim kadarıyla kendi mezarını kazmıştı. Sırt çantamdan bir paket sigara çıkardım ve bir tanesini yakıp derin bir şekilde çektim. Açıklıktan birbirine dolanmış ağaçlardan oluşan bir çalığa doğru çıktım. Sigara dumanını dışarı verirken artık birbirine geçmiş dalların arasından yalnızca gümüş bir mozağe benzeyen dolunaya baktım. Yüreğim boştu. Boş ve soğuk hissettim. Ormandaki sesleri ve kendi kalbimin aralıklı atışını dinledim. Sigarayı bitirdim ve yalnızca bir şey yapıyor olmak için yeni bir tane yaktım. Jerry Blum arkamdaki açıklıkta öfkeli bir şekilde feryat etti fakat onu görmezden geldim. *Kendi mezarını kazdı.* İkinci sigarayı bitirdim fakat üçüncüyü içmemeye karar verdim. Sonunda tozlu bir ağaç gövdesine omzumu dayadım, gözlerimi kapadım ve yakınlardaki bir yerden gelen tekerlek seslerini duyana dek o şekilde kaldım.

Stuart ile açıklığın yaklaşık yüz metre ilerisinde, toprak yolda buluştum. Stuart gerçekten iyi görünmüyordu. Hasta ve korkmuş gibi görünüyordu ve muhtemelen tuvalete girmesi gerekiyordu.

"Tualete gitmem gerekiyor," dedi.

Onu başımla onayladım ve fırladım. Bir süre sonra fermuarını çekerek geri geldi. "Yani gerçekten burada mı?" diye sordu.

Onu izleyerek başımla onayladım. "Evet."

"Onu görmek istiyorum."

Tekrar başımla onayladım ve Stuart'ı parlak ay ışığıyla benekli ormanın içinden açıklığa doğru götürdüm. Jerry Blum geldiğimizi işitip başını kaldırdı.

Bir adamı ağaca zincirli halde görmek şüphesiz Stuart için sinir bozucuydu. Hemen olduğu yerde durdu. "Aman Tanrım."

Blum bağırdı: "Orada kim var, lanet olsun?"

Blum'u duymazdan geldim. Onun yerine Stuart'ın elini tuttum ve onu zincirlenmiş suç efendisinin yanına götürdüm. Kapüşonu çıkardım ve Blum başını sallayıp gözlerini kıstı. Stuart'a sırt çantasından bir el feneri uzattım ve tuşuna basarak açtı. Feneri yüzünü çeviren, gözlerini açıp kapayan ve çılgınca tüküren Blum'un suratına doğru tuttum.

"Lanet olsun! Siz de kim oluyorsunuz? Ne oluyor, lanet olası? Buraya nasıl geldim?"

"O lanet çeneni kapat, Jerry," dedim.

Küfredip bana tükürdü, tekme atmaya çalıştı. Yalnızca dengesini kaybedip kısa süre boyunca kelepçelerin ucunda sallanmayı başardı.

Stuart hiçbir şey demedi. Yalnızca ağzı açık ağaçta sallanan adama hayret içinde baktı. Ağzı açık halde bana döndü.

"Gerçekten yaptın," dedi.

Hiçbir şey demedim. Stuart'ı izliyordum. Müşterim halen iyi görünmüyordu. Hatta biraz histerik görünüyordu. Jerry'nin başını tekrar örttüm ve Stuart'ı uzaklaştırdım. Blum

çığlık attı ve durmaksızın vücudunu ağacın gövdesine doğru savurdu. Stuart arkasına baktı fakat ben onu açıklığın uzak ucundaki yüksek oyların arasına doğru çektim. Oraya vardığımızda durduk.

“Kimse burada olduğunu bilmiyor mu?”

“Önemi olan kimse bilmiyor.”

Stuart başıyla onayladı. Vahşi gözleri daha da kararsız görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordum Stuart’a.

“Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum, Sam.”

“Anlıyorum.”

Stuart titriyordu. Bir elini kel kafasının üstünde gezdirdi. “Ondan o kadar nefret ediyorum ki, öylesine çok... Halen burada olduğuna inanamıyorum. Bunu nasıl yaptın?”

Başımı iki yana salladım, Stuart başıyla onayladı. Rüzgâr açıklığın kenarındaki dalları hışırdatarak ve uzun otları bileklerimize vurarak epey hızlandı.

Rüzgârın içinde toprak yolda birbiri ardına birçok başka aracın sesini işittim. Stuart onları duymadı, kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Stuart ayrıca benim işitme kabiliyetime sahip değildi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim.

Stuart başıyla onayladı. Gözlerinde yaşlar vardı.

“Ondan o kadar çok nefret ediyorum ki.”

Biraz daha sessiz kaldık. Rüzgâr ağaçların arasından inleyerek hızlanmaya devam etti. Bize doğru gelen ayak seslerini işittim.

“Ya bunu yalnız başına yapmak zorunda olmadığını söyleseydim, Stuart?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ya Jerry Blum’un karını öldürdüğü gün birçok insana yanlış yaptığını söyleseydim? Ya sana çok, birçok insanın senin duyduğun intikam arzusunu paylaştığını söyleseydim?”

“Anlamıyorum.”

Elimi salladım ve o an on figür ağaçların arasından çıktı. On, ağırbaşlı, beyaz suratlı figür. Yüzleri tanıdım, hepsi de geçen birkaç gün içinde tanıştığım kişilere aitti. Hepsi de bu gece burada olmaları için kolaylıkla ikna ettiğim kişilerdi. Hiçbirini zorlamaya gerek yoktu. Hepsi bu fırsata balıklama atladı.

“Jerry Blum kötü bir adam, Stuart. Bu gece seni öldürebilirdi.”

“Onlar kim?”

“Senin gibi insanlar, Stuart, hepsi de Jerry Blum’un kurbanları.”

“Bu gece ne olacak?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Bunu tamamen size bırakıyorum.”

Stuart inanmayan gözlerle bana baktı. Ardından çoğu başıyla onu onaylayan diğerlerine baktı. Hepsi buradaydı. Anneler, karılar, kocalar ve çocuklar... Hepsi kazada sevdiklerini kaybetmişti.

Stuart’ın elini sıktım, ardından onu diğerleriyle orada bıraktım. Jerry Blum’un yanına gidip kelepçeyi çözdüm. Göz bağını çıkardım ve onu açıklığın ortasına götürdüm.

“Kim bu lanet olası pislikler?” dedi Jerry. Bana biraz karşı koydu.

Ona cevap vermedim. Onun yerine döndüm ve Jerry'yi dolunay ışığının altında yalnız bıraktım. Açıklığın yan tarafında hızlıca elbisemi çıkardım ve cepte telefonumu, kelepçeyi ve anahtarları sırt çantasının içine koydum.

İlk silah sesini duyduğumda henüz dönüşmüştüm. Havaya sıçrayıp kanatlarımı sert bir şekilde çırparak izole kanyondan uzaklara uçarken art arda silah sesleri duydum.

Birkaç gün sonra Stuart'a dolunay gecesinde ne olduğunu sordum fakat bana bir cevap vermeyecekti. Diğerleri de.

Jerry Blum konusunda yanılmıştım. Kendi mezarını kendi kazmamıştı. Bunu Orange County'nin kötü ünlü suç efendisini unutulmuş açıklığın derinliklerine bırakanların yaptığından şüpheleniyordum.

Normalde yorgunluktan tükenmem nadirdir, fakat zihnen yorulurum ve bu gece de tahammül sınıırımı zorladı. Boş otel odama gidip, perdeleri sıkıca kapayıp derin uykuya dalmayı, tüm gün uyumayı dört gözle bekliyordum.

Fakat kartla kapımı açıp içeri adımımı atmamla birdenbire iki şeyle karşılaştım: ilki sonuna kadar açık balkon kapımdan içeri esen taze esinti ve ikincisi de neredeyse dayanılmaz olan berbat bir koku.

En son benzer bir şekilde şaşırdığımda bir vampir avcısı beni bekliyordu. Şu an beni bekleyen şey beni daha da çok afallatmıştı.

Gümüş uçlu oklar veya gümüş Ninja yıldızları ya da

bana doğru savrulan gümüş herhangi bir şeye karşı tetikte olarak, dikkatlice otel odama girdim.

Dikkatlice çok küçük koridorumda ilerledim. Solumdaki dolabın kapısı kısmen açıktı. İçinde kimsenin olmadığını anladım. Hayır, süitime her kim girdiyse oturma odamda ya da uyuma alanımdaydı.

Işıklar kapalıydı. Dalgalı, hızla hareket eden ışık prizmaları çılgın bir şekilde havaya fırladı. Bu fazlasıyla yüklü ışık partikülleri her zaman olduğu gibi yolumu aydınlattı.

Süitimin içine doğru bir adım daha attım.

Kısa koridorun sonuna yaklaşıyordum. Köşenin ardında, sağ tarafta yatağım ve masam olacaktı. Sol tarafında ise sandalyeler ve yuvarlak bir masa vardı. Şu anda, bulunduğum yerden iki köşenin de ardını göremiyordum.

Hemen önümde, süitin uzak ucunda sürgülü cam kapıyı görebiliyordum. Ya da bir zamanlar sürgülü kapı olan şeyi, zira camın çoğu halının üzerine saçılmıştı. Ağır perdeler esintiyle oynuyor, hafifçe sallanıyordu.

Bir adım daha attım.

Altıncı hissim derinleşiyordu. Boynumdaki tüyler dikilmişti. Berbat koku daha da arttı. Odamda kokuşmuş bir şey vardı.

Hayır, odamda *ölü* bir şey vardı.

Bir adım daha attım. Artık koridorun sonundaydım. Sağ tarafımda yatağın ayağını görebiliyordum. Sol tarafımda yu-

varlak masanın bir kısmı vardı. Kötü kokunun sağımdan, yatağımın ve masamın bulunduğu taraftan geldiğinden emindim.

Duraksayarak, dinledim.

Birisi köşenin ardında nefes alıyordu. Derin, kesik nefesler... Kalbim hızla ve sert bir şekilde attı. Birdenbire bir silahımın olmasını diledim.

Sen kendin bir silahsın, diye hatırlattım kendime.

Nefesi dinlemeye devam ettim. Yavaş bir ses. Derin bir ses. Gürleyen bir ses. Ya oturma odamda büyük bir şey vardı, ya da birisi yatağıma bir Dodge Charger park etmişti.

Köşeyi döndüm.

Odamın köşesinde duran şey korkunç ve kâbus gibiydi ve eğer öylesine korkmuş olmasam dönüp kaçardım ya da altıma işerdim. Onun yerine durdum ve gözlerimi dikerek baktım ve yine de altıma birazcık kaçırmış olabilirim.

Odadaki şey beni yakından, neredeyse meraklı, kafası hafif açılı, sivri kulakları dikilmiş ve tetikte izliyordu. Alçak yüzü ya da ağzı hafif dışarı çıkmış fakat alışlageldik bir köpek ya da kurt kadar uzun değildi. Daha çok bir pug'ı andırıyordu.

Odamın köşesinde duran şey uzun zaman önce unutulmuş bir Hollywood filmi kostümü gibi görünüyordu.

Yalnız bu kostüm gürleyerek nefes alıyordu. Alçak bir

hırlama. Bir uyarı hırlaması. Bir bekçi köpeğinin yapacağı türden bir hırlama.

Yüzünden kan süzülüyordu, kan ve benzer şeyler... Siyahımsı, leş kokan bir sıvı. Birdenbire onun bir cesedi parçaladığına ve onunla ziyafet çektiğine dair oldukça güçlü bir hisse kapıldım. Hatta bundan emindim. Bundan nasıl emin olduğumu bilmiyordum. Belki de altıncı hissim daha başka bir şeye evriliyordu.

Ya da belki de bu şey yürüyen ölüler gibi koktuğundandı.

Sırtımın açık cam kapıya dönük olduğundan emin oldum. Eğer saldırırsa ne yapacağımı bilmiyordum fakat hazırda bir kaçış rotası bulundurmamak lanet olası iyi bir fikir gibi görünüyordu. Eğer kaçmam gerekirse bu elbiselere hoşça kal diyebilirdim, çünkü aniden parçalanırlardı.

Birbirimize bakmaya devam ettik. İşeme isteğim geçmiyordu. Yaratık derin, boğazından nefes almaya devam etti. Bir kaplan kafesinin dibinde duruyor olabilirdim.

İşte o zaman yaratık bana doğru bir adım attı.

Her bir içgüdüm bana kaçmamı ve bu *şeyle* arama yüzlerce kilometre koyana dek kaçmaya devam etmemi söylüyordu. Fakat kaçmadım. Bir şey beni o odada tuttu, o şey meraklı.

Merak kediye öldürürdü, ya da bu durumda vampiri.

Bana doğru bir adım daha attı. Oldukça uzun bir adım. Neredeyse tüm yatağımı geçen bir adım. Yürürken tüylü dirseklerini içine çekti. Onun bir kurt adam olduğundan, hatta

bu kurt adamın, Kingsley olduğundan emindim.

Dönüştüğümde tamamen oradaydım, yani halen kendim-deydim ve tüm eylemlerimi ve duygularımı kontrol edebiliyordum. Kinglsey'nin bir mezarı kazıp bir cesetten ziyafet çekip çekmemeyi, tabii eğer yaptığı şey gerçekten bu ise, seçtiğinden şüphe ediyordum. Yani yaratığını başka bir şey kontrol ediyordu. Fakat bu gece otel odamı bulabilmesinin önünde bir engel yoktu.

Panik odasına ne olmuştu? Bu aylık dönüşümler sırasında Kingsley'ye göz kulak olduğunu bildiğim Uşak Franklin neredeydi?

Çok fazla soru soruyorsun, vampir.

Kelimeler düşüncelerimde, sanki birisi onları kulağıma fısıldamış gibi doğrudan kafamın içinde belirdi. Sıçramadım fakat geri bir adım attım.

“Kim dedi bunu?”

Ben konuşurken sivri kulakları birbirinden bağımsız olarak ileri doğru hareket eden yaratı, başını bir tarafa doğru oynattı. Bir köpek için bu hareket tatlıydı fakat iriyarı kâbus gibi bir yaratık için pek de tatlı bir hareket sayılmazdı.

Kimin dediğini sanıyorsun, vampir?

Yaratık öne doğru çıktı. Hareketleri zarafet dolu ve şaşırtıcı biçimde ihtiyatlıydı. Yalnızca zorunluluktan hareket ediyordu. Enerjisi boşa gitmiyordu.

“Kingsley?” diye sordum.

Kingsley evde yok.

“O halde bu kim?”

Kurt adam biraz daha yakına geldi ve ondan yayılan tiksinti dalgası neredeyse beni kusturacaktı.

Kendime en sert suçluların bile yüreklerine korku salabilecek, korkunç bir gece yarattığı olduğumu hatırlattım.

Korkmuş görünüyorsun, vampir, dedi kafamdaki ses.

Şimdi yaratık daha da iğrenç görünüyordu ve hemen üstümde daha da beter kokuyordu.

“Kimsin sen?” diye tekrar sordum. Sesim titredi.

Önemi var mı?

“Evet. Arkadaşımın nerede olduğunu bilmek istiyorum.”

Ah, o burada, vampir.

“Nerede?”

Arka planda, vampir. Bizi izliyor.

Ay ışığı yarattığın ağzını hafifçe çıkararak kalın kaşından yansıdı. Uzun, beyaz dişleri siyah dişetlerinin üstünde parıldıyordu. Boğazından ve göğsünden alçak bir gurlama sesi geliyordu. Yaratık sessiz kalamıyor gibi görünüyordu. Neredeyse karşı konulamaz bir geri çekilme hissine karşı koydum. Geri çekilmedim.

Cesursun, vampir.

“Sen de iğrenç kokuyorsun.”

Kurt adam başını oynattı. Kulaklarından biri benim bile duyuş kabiliyetimin ötesindeki bir şeyi duyarak bir tarafa döndü.

Kingsley seni görmek isteyip duruyordu, vampir. Hem de çok. Fakat gururundan bunu yapmayı reddetti. Fakat bu gece seni ziyaret etmeyi üstlenmeyi düşündüm. Tanışmanın zamanının geldiğini düşündüm. Ne de olsa bizden çok az var.

“Bizden?”

Yaşayan ölüler.

“Pekâlâ, artık benimle tanıştın. Şimdi, sen de kimsin?”

Kurt adam devasa göğsünün içinden yankılanır gibi gelen daha derin bir sesle hırıldadı.

Benim adım Malthus.

Duyduğum şeyi anlamak için elimden gelenin en iyisini yaptım. “Sen Kingsley’nin içinde yaşayan ayrı bir varlık mısın?”

Her zaman içinde değil, hayır. Fakat onu ayda bir ziyaret ediyorum. Öylesine zarif bir ev sahibi.

Bir iğneleme hissettim. “Peki, tam olarak ne oluyorsun?”

Ben birçok şeyim, vampir.

“Peki, nasıl Kingsley’nin bedenini ele geçirebiliyorsun? Bu şeye nasıl dönüşebiliyorsun?”

Adlandırdığın şekliyle bu şey benim fiziksel olarak vücut bulmuş halim ve sevgili Kingsley’nin vücudunu alabiliyorum çünkü o beni içine aldı.

“Bir kurt adam tarafından ısırılmak mı istedi?”

Hayır. Ölüm istedi. İntikam istedi. Tamamıyla nefret, çaresizlik ve boşlukla doluydu. Duraksadı, Kurt Adam yarı açık ağzından yoğun bir şekilde nefes alarak bana doğru baktı.

Dudakları saf siyahtı. *Ben o boşluğu doldurmak için varım.*

“Anlamıyorum.”

*Bir gün anlayacaksın, vampir ve tekrar buluşacağız.
Bundan emin olabilirsin.*

Göz açıp kapayıncaya kadar, o büyüklükteki herhangi bir yaratıktan daha hızlı hareket ederek devasa omuzlarını döndürdü ve parçalanmış kapının arasından fırlayıp alçı balkondan dışarı sıçradı.

Balkonun ucuna koştum ve dokuz kat düşüp, hafifçe ve zarafet dolu bir şekilde konuşunu izledim. Ne başını geri savurdu, ne kulak tırmalayıcı bir şekilde uludu ne de dörtlü gecenin içine doğru fırladı.

Hayır, yalnızca havayı kokladı, kulağının arkasını kaşıdı ve sakince yürüyerek uzaklaştı.

Gece geç saatte sohbet pencerem açıldı. Şimdiye kadar Fang'den bir işaret yoktu. Son üç saatimi odamı temizleyerek, cam toplayarak ve Kingsley'den damlayan kan ve diğer vücut sıvılarını ovalayarak geçirmiştim. Mekânın temizlenmesiyle artık tek yapmam gereken kırık cam parçaları için ikna edici bir hikâye uydurmaktı. Sarhoş, boşanmış anne yolunu uygulamaya karar verdim. Cam kapıya takılıp çarptığımda balkonda içiyordu. Bu herkese olabilirdi.

Odam hindistancevizi yağı ve çürümüş ceset gibi kokarken bilgisayarımın başında oturmuş Fang'in bağlanmasını bekliyordum.

Onu tekrar dürttüm.

Ve tekrar.

Yirmi dakika kadar sonra görmek istediğim şeyi gördüm: yanıp sönen bir kalem mesaj kutusunda belirdi. Fang bana mesaj yazıyordu. Sevinçten havalara uçtum ve rahatladım. Fang'e fark ettiğimden daha fazla umut bağlamıştım; fark ettiğimden daha fazla.

Bir süre sonra kelimeleri belirdi:

—*Bu gece ısrarcısın, Moon Dance.*

—*Haberlerim var.*

—*Ona ne şüphe.*

—*Uyuyor muydun?*

—*Uyuyor olabilirdim fakat senin için her zaman vaktim var, Moon Dance.*

Göğsüm kabardı.

—*Teşekkür ederim, Fang.*

Bir gülün surat koyup ardından sordu:

—*Peki, haberlerin neler?*

—*Bu gece bir kurt adam gördüm.*

—*Eski müşterin ve yeni sevgilin mi?*

Tereddüt ettim.

—*Evet.*

—*Anlat bakalım.*

Anlattım. Olan biten her şeyi elimden geldiğince anlattım. Ben yazarken Fang sabırla bekledi. Ancak tekrar uyuyakalmış da olabilirdi.

Hayır. Cevabı neredeyse hemen belirdiğinde mesajımı henüz göndermiştim.

—Şaşırmadım. Kurt adamların cesetlerden ziyafet çektikleri genel bir inanıştır.

—Eğer beni o hortlağımsı dudaklarla tekrar öpeceğini sanıyorsa yanılıyor.

—Bu birazcık tencere dibin kara seninki benden kara olmadı mı?

—Ben ceset yemiyorum, Fang.

—Anladım. Yani bu varlık, arkadaşının içinde yaşıyor diyorsun?

—Evet, diye yazdım.

Fang duraksadı, ardından yazdı:

—Kurt adamların ve benzeri gece yaratıklarının aslında oldukça gelişmiş karanlık ustaların fiziksel tezahürleri olduğunu söyleyenler var.

—Emin değilim ama dinliyorum.

—Bu varlıkların, bu güçlü mevcudiyetlerin yeryüzünde vücut bulması yasak. Fakat kurallarda kendilerini kurtaracak bir açık buldular.

—Bu da ayda bir, kurt adam olarak vücut bulmaları.

—Aynen. Fakat kendilerini kurt olarak görmüyorlar. Aslında en karanlık kötülüğün fiziksel ifadesine bakıyorsun.

Tüylerim ürperdi.

—Peki, nasıl bir... ev sahibi buluyorlar?

—Şüphesiz olağan yollarla. Böylesi bir varlık tarafından ısırılmak bir yoludur. Fakat genellikle ve sanıyorum ki

eski müşterin de bunun bir kanıtı, kendilerini gönüllü bir ev sahibine bağlıyorlar.

—*Anlamadım, diye yazdım. Alışılacaktık şekilde.*

—*Eski müşterin, avukatın bir kurt adam olmayı açıkça istemediğinden şüphem yok. Fakat zayıflık, ıstırap, acı, çaresizlik gösterdi. Böylesi uç duygular oldukça gelişmiş karanlık ustaların dikkatini çeker.*

—*Bir kurt adama benzer yaratığın arkadaşına ulaşması yalnızca bir zaman meselesiydi. Ya onun ya da ölümün.*

—*Yani arkadaşımı iyi bir ev sahibi olarak gördüler.*

—*Böyle söyleyebilirsin.*

—*Yani, aslında, o ele geçirildi.*

—*Aynen. Fakat son derece karanlık ve çok ama çok şeytani bir şey tarafından ele geçirildi.*

—*Güneş yakında doğacak, diye yazdım.*

—*Gerçek bir vampir gibi konuştun. Peki, halen pazar gecesi görüşüyor muyuz?*

İki gün sonrasında bahsediyordu. Kalbim çarpıyordu.

—*Evet.*

—*Nerede buluşmak istersin, Moon Dance?*

—*Güney Kaliforniya'da mısın? diye sordum.*

—*Evet.*

—*Orange County'yi bilir misin?*

—*Evet.*

—*Fullerton'daki Downtown Grill'in nerede olduğunu biliyor musun?*

Bir duraksama oldu.

—Evet.

—Tamam, gece yarısı orada görüşürüz.

—Vampir saati. O halde gece yarısı, Moon Dance.

—İyi geceler, Fang.

—İyi sabahlar demek istiyorsun herhalde.

—Ha-ha.

—Tatlı rüyalar, Moon Dance. Yakında görüşürüz.

Otel yönetimiyle sürgülü kapı meselesini halletmek için her zamankinden daha erken kalktım.

Uyku sersemiydim; zayıf ve kötü bir halde kısa, tıknaz kadına dün akşamki cam kapıyı kırarak içinden geçtiğime dair hikâyemi anlattım. Tuhaf sesler çıkararak itiraz ettiyse de hasarın birkaç fotoğrafını çektikten sonra hikâyemi yutmuşa benziyordu. Yaklaşık bir saat kadar sonra bir tamirat ekibi uğrayıp camı değiştirdi.

Çalışırlarken acaba nihayet kendi yerimi bulma zamanım geldi mi, diye düşündüm. Elbette çoktan kendime ait bir yerim vardı. Danny ve benim birlikte satın aldığımız evdi. An itibarıyla içinde sevgilisini becermek için kullandığı ev.

İki aydır elçilik sütlerindeydim. Elbette değişim zamanı

gelmişti. Bu düşünceyle tamirat ekibi büyük cam parçasını balkon kapısının eşiğinde hizaladığında yatağımın ortasında oturmuşken Colton'daki striptiz kulübünde *daha önce* görmediğim bir şeyi fark ettim.

Kalbim gümbürdeyerek dizüstü bilgisayarımı açtım. Otelin kablosuz ağına girdim ve kulübü hızlıca arattım. Beklediğim gibi adı hiçbir yerde geçmiyordu.

Tamirat ekibi işini bitirirken içlerinden biri bir dahaki sefere zil zurna sarhoş olduğumda kapıdan başka bir tarafa doğru düşmemi tavsiye etti. Ona tavsiyesini aklımda bulunduracağımı söyledim (aşâğılık) ve gittiklerinde ben de çıktım.

Güneş kremi, kalın kıyafetler, havalı şapkam ve güneş gözlükleri içinde anahtarlarımı kaptım ve yola düştüm.

Riverside County mahkemesine giderken ceptelefonum çaldı. Arayan Kingsley'di. Hemen cevap verdim.

"Hey," dedi.

"Hey."

"Dün gece için özür dilerim."

"Dün gece biraz korkutucuydu. En azından artık... ne olduğundan şüphe etmiyorum."

Kingsley çok gizli kimliklerimizi telefonda konuşmamızdan nefret ederdi. Bu kez güldü. "Bunu diyen... ne olduğunu biliyor değil mi?"

"Hepimizin takıntıları var."

Sıkışık otoyolda otomobille giderken sessizdi. Neyse ki güneş arkamdaydı.

En sonunda Kingsley, "Geçen gece müvekkilimin icabına baktığını mı anlamalıyım?" dedi.

"Neyi istersen onu anlamalısın."

Neredeyse beni başıyla onayladığını görebiliyordum.

"Bunun için sana çok sinirlenmem gerekir."

"Bana teşekkür etmelisin. İş yükünü azalttım."

"Bu çok pervasızcaydı, Sam."

"Pervasız zamanlardayız."

Bir süre daha sessiz kaldı. Dosya yığınlarıyla çevrili halde devasa ofisinde olduğunu sanıyordum.

"Peki, ne yapacağız, Sam?"

"Ne hakkında?"

"Bizim hakkımızda."

"Bilmiyorum," dedim.

"Senden çok hoşlanıyorum."

"Çok sevilesi bir insanım," dedim.

Kıkırdadı. "Bazen. Ama şu an mesafeli ve soğuk davranıyorsun."

"Mesafeli ve soğuk hissediyorum, yani şaşırtıcı değil."

"İşim yüzünden," dedi.

"Yaptığın işten nefret ediyorum."

"Bazen insanlara yardım ediyorum, Sam. Herkes hapis-haneye ait değildir."

"Ve herkes yalnızca bir teknik detay yüzünden salıverilmemeli."

“Bunu sonsuza dek tartışabiliriz,” dedi.

“Ve sonsuz... bizim için çok uzun bir zaman.”

Tekrar hafifçe kıkırdadı. “Yarın akşam seni görebilir miyim?”

“Yarın akşam planlarım var.”

Bir ses çıkardı. Planlarımın kiminle olduğunu sormak istediğini biliyordum fakat sormadı. “Anlıyorum. Belki önümüzdeki hafta?”

“Belki,” dedim.

“Seni daha sonra ararım.”

Tamam dedim ve kapadım.

Ceptelefonum tekrar çaldı. Numarayı ve kimlik bilgisini ön yüzden kontrol ettim. Numara gizli çıktı. Ya bir alacaklı ya da emniyetteki arkadaşlarımdan biriydi. Geçtiğimiz birkaç ay içinde mali durumum birazcık kontrolden çıkmıştı. Otel ücretim yüksekti ve Danny bana yardım etmiyordu. Şansımı denedim ve tuşlayarak açtım.

“Hiç param yok,” dedim.

“Merhaba? Sam, ben Mel.”

Aman. Bu FBI Suç Laboratuvarı’ndan DNA biyoloğu arkadaşım. Alacakları kan olarak kabul etmesine rağmen kesinlikle bir alacaklı değildi. Kalbim aniden kaburgalarımın içine sert bir şekilde çarptı. Araması tek bir anlama gelebilirdi.

“Ne var ne yok, Mel?”

“Kan tahlilinin ilgili sonuçlar elimde, Sam.”

Derin bir nefes aldım, tuttum ve ardından, “Tamam,” dedim. “Onları önüme ser.”

Danny'nin firması ofis binasının ikinci katını tamamen almıştı. Binanın kendisi çok ahım şahım değildi; karemsi, çirkin ve hemen unutulan cinsten. Birkaç yıl önce şaka yaparak binadan 'ambulans kovalayan merkezi' diye bahsetmiştim ve Danny iki gün benimle konuşmamıştı.

Koca bebek.

Güneşin batmasına hâlâ birkaç saat vardı ve en güçlü halimde değilken merdivenleri çıktım ve buzlu cam kapıları iterek açtım. Dört deri sandalye kapının bir yanında boş duruyordu. Kalın, kare tiftik bir halı ofis boyunca dağılmıştı. Köpüren bir süs fiskiyesi bu sıkıntılı, kazaya yatkın zamanlarda zene benzeyen bir sakinlik aurası yansıtarak solumdaki köşede fokurduyordu. Duvarlarda yıllar önce bir bit pazarından Danny ile seçtiğim resimler asılıydı. Büyük, sahte, ucuz şeyler.

Böbrek şeklinde bir masanın ardında, parlak, güneşte yanmış bacaklarını üst üste atıp ceptelefonuyla kayıtsızca mesaj yazan eski kocamın yeni sekreteri karşımdaydı. Beni aldattığı kadın. Halihazırda becerdiği kadın. Evimizde, yatak odamızda, yatağımızda eğlendirdiği kadın. Çocuklarımızla tanıştırdığı kadın.

Danny'nin evli olduğunu biliyordu. Şüphesiz beni ona karşı bir canavar gibi göstermiş, gözünde benim için uygunsuz bir anne resmi çizmişti. Uygunsuz ya da değil, evli bir adamla birlikte olmayı seçmişti; benim adamımla.

Telefonunu kenara bıraktı, ince bacaklardan birini diğerinin üstünden indirdi ve bana kocaman bir gülücük verdi. Ağzı açık kaldı ve gözleri kısıldı. Çirkin bir kadındı, diye düşündüm. Danny'nin onda ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Yüzü çok ince, teni çok esmer, memeleri çok sahteydi. Bir daha düşününce, Danny'nin onda ne gördüğünü tam olarak anladım. Benim tam tersimdi. Bana yardımcı olup olamayacağını sormak üzereydi fakat ardından durdu.

Ayağa sıçradı ve masasının etrafından hızla hareket ederek yolumu kapadı. Kollarını sahte memelerinin altında bağladı. Tırnakları kırmızı ve uzundu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Gülümsedim ve yürüyüşümü bozmadan doğrudan suratını yumrukladım. Geriye uçtu, masadan geri sekti, etrafında döndü ve yüz üstü düştü. Hatta burnunun üstüne. İnledi. Gücümün zirvesinde değildim ve kesinlikle ona elimden geldigince güçlü vurmadım fakat beni hep hatırlayacaktı.

Danny ağzı açık halde ofis kapısında belirdi. Bana, ar-
dından tiftik halıda yatan sekreterine baktı. “Sam, burada ne
halt ediyorsun?”

Ofisinden dışarı adım atarken sert bir şekilde midesine
yumruğu geçirdim. Acı bir şekilde *ofladı* ve iki büklüm oldu.
Onu yakasından yakaladım ve ofisine geri fırlattım, kapıyı
da arkamdan kapadım.

Onu deri müşteri sandalyelerinden birine ittim ve üstüne bir F-17 indirmeye yetecek kadar büyük olan yönetici masasının ucuna oturdum.

Danny'nin nefesi hâlâ tam olarak düzelmemiştir. Yüzü morumsu ve buruşmuştu ve bana korkmuş, öfkeli gözlerle bakıyordu.

Ciğerlerinin tekrar çalışmaya başlamasını beklerken bacaklarımı hoşça salladım ve kayıtsızca ısıklık çaldım. En sonunda kısa, hırıltılı nefesi uzun ve hırıltılı nefeslere dönüştü ve ağzından bazı kelimeler kustu. "Lanet olsun sen ne yapı... kendini kim sanı... kendini gerçekten... ne cüretle bana saldırdı..."

"Bitirdin mi, aşağılık?"

Doğruldu, uzun, acı dolu bir nefes aldı.

“Neler olduğunu bilmek istiyorum.”

“Madem bu kadar nazik bir şekilde sordun.”

Sırttım ve bacaklarımı sallamaya devam ettim. Bu işten bu kadar çok keyif almamalıydım fakat alıyordum.

Oldukça şaşkın ve karanlık gözlerle bana baktı. Danny büyük bir adam değildi. Bir seksenden yalnızca birkaç santim kısaydı, aynı zamanda bana göre fazla siskaydı fakat ona bunu hiç söylemedim. Her zaman biraz daha kaslı erkekleri sevmiştim ki Kingsley bu yüzden benim için bu kadar sarhoş edici olmuştu.

“Kendini batırdığın pislik hakkında fikrin var mı, Sam?”

“Senin kendini batırdığın pislik kadar, adi herif.”

Gözleri kısıldı. “Bu da ne anlama geliyor?”

Kapalı kapının ardında, dışarıda bazı hıçkırıkların takip ettiği alçak bir inleme oldu. Sekreterinin halının üstünde yatarak ağlaması muhtemelen iş için iyi değildi.

“Kittycat’ın sahibi sensin,” dedim. “Belki de en bayağı striptiz kulübü. Hatta oranın tek sahibi sensin.”

Zaten soluk olan yüzünün rengi tamamen soldu. Doğrulamaya çalıştı. Ona olduğu yerde kalmasını söyledim ve o da kaldı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, Sam.”

“Elbette bilmiyorsun. Her şeyi inkâr et, değil mi? Kaybedenlerin mottosu bu.”

“Sam, saçmalıyorsun.”

“Öyle mi? Tek yapmam gereken emniyetteki arkadaşlarımdan herhangi birine telefon açmak. Kittycat’ın üzerine çullanacaklardır.”

“Biraz sakin ol, Sam. İşin benim olup olmamasının bir anlamı yok. Striptiz kulübü işletmek suç değildir.”

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Göğsüm anormal bir şekilde bluzumun üstünden çıkmıyordu ve bundan gurur duyuyordum.

“Bu bir suç, Danny, özellikle lisanssız striptiz kulübü işletmekten bahsediyorsan.”

“Lanet olsun.”

Sırttım ve geriye doğru yaslandım. Bacaklarımı biraz daha salladım. Danny’nin kıvrandığını görmek en sevdiğim yeni hobim olmuştu.

“Lisans alma sürecindeyim...”

“Lisansının olmasıyla, lisans alma sürecinde olman farklı şeyler, Danny, bunu biliyorsun. Fakat bekleyemedin, değil mi? İlla adiliğin çukuruna o kapıları açmak zorundaydın.”

Hiçbir şey demedi. Ütülenmiş gömleğinin gümbürdeyen kalbinin üstünde çarptığını görebiliyordum. Aklında binbir tilki geziniyordu. Fakat bundan kaçış yoktu. Onun için değil.

“Sana ne oldu, Danny?” diye sordum. “Nasıl saygın bir aile adamı o pislik zindanının sahibi olabilir?”

“Sana cevap vermek zorunda değilim.”

“Hey, ben polis değilim, Danny oğlan. Sana haklarını okumayacağım ve üstümde dinleme cihazı yok. Bu yalnızca senin ve benim aramda.”

“Lanet olsun, ne dediğini bilmiyorsun. Artık Sugar’a bakabilir miyim?”

Güldüm. "Sugar?"

"Şimdi değil, Sam..."

"Adı Sugar mı? Ciddi misin? Aynı zamanda pis striptizcilerinden biri mi, Danny? Patrona birden fazla şekilde mi yalakalılık yapıyor?"

"Tamam, beni yakaladın. Sıkıcı evliliğimizin dışında bir şeyler aradığım için beni mahkemeye ver. Bana tonla para kazandıracak bir işe atladığım için bana dava aç."

"Acınacak haldesin."

"Sense bir kâbusu yaşıyorsun. Ne istiyorsun, Sam?"

Onu uzun ve dikkatlice inceledim. Sugar kapının diğer tarafında hıçkırmayı kesmişti. Sugar mutlu değildi.

"Evimi ve çocuklarımı istiyorum."

Güldü. "İmkânsız. Senin çocuklarımızı gözetimsiz görmene imkân yok."

"İçinde bulunduğun bataklığı anladığımı sanmıyorum, Danny. Komut verdiğim anda iğrenç girişimin üstüne çekiç gibi iner. Amansız bir ceza seni bekliyor ki barodan ihraç edilecek olmandan bahsetmeye bile gerek yok. Ah, evet ve aşağılık bir adam olarak bilineceksin. Annenin tüm bu olan biten hakkında ne düşüneceğini görmek için de sabırsızlanıyorum." Başımı iki yana sallayıp duraksadım. "Kimse durup annesini düşünmüyor. Ne ayıp."

"Unutuyorsun, Sam. Eğer bir şey söylersen, canavar olduğunu ifşa ederim."

Masadan kayarak indim ve yavaşça ona yaklaştım. Dirseklerimi dizlerine koyarak bacaklarının arasına çöktüm.

Çok ama çok savunmasız bir pozisyondaydı.

“Neyi ifşa edeceksin, Danny? Nadir görülen bir deri hastalığına sahip olduğumu mu?”

“Elimde kanınla dolu bir tüp var, Sam. Güvenli bir kiralık kasada duruyor. Eğer bana bir şey olursa kanın hemen test edilmesi için avukatım bilgilendirildi. Sırrın ortaya çıkacak. İfşa olacaksın.”

“Belki de kanı çoktan test ettirmişsindir, Danny.”

“Bu ne anlama geliyor.”

Tekrar ayağa kalktım ve arka cebimden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardım. Daha önce, Kinko’s’ta durdum ve Mel’in e-postayla gönderdiği test sonuçlarını bastırdım.

“Bu ne?”

“Kan testi sonuçlarım.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Kanımı test ettirdim, Danny. Hem de bir dizi test. Teknisyenden herhangi bir düzensizlik için bakması istendi. Sonuçlara kendin bak.”

Hızlıca raporu okudu. Avukatlar iyi tarayıcıları.

“Gördüğün üzere,” dedim. “*Hiçbir anormallik bulunmadı* diyor. Kanım normal, Danny. *Normal*. Her açıdan. Yani al test ettir. Ne istersen onu yap. Fakat ben evimi ve çocuklarımı geri alıyorum ve şuna inansen iyi edersin ki eve ve çocuklarımin yanına fahişelerini getiren hiçbir aşağılık porno kralı *asla* evimde hoş karşılanmayacak. Evi boşaltmak için bu akşam sekize kadar vaktin var ve geride bıraktığın her şey çöpe atılacak. Anlıyor musun?”

Kâğıda biraz daha baktı, ardından bir kez daha bana baktı.

“Midemi bulandırıyorsun.”

Doğrudan kasıklarına bir yumruk geçirdim. Nefes nefese sandalyeden yuvarlanırken ofisinden dışarı çıktım ve yerde iki büklüm yatan kadına başımı eğip bakmadım bile.

Saat 20:30'du ve Danny henüz gitmişti.

Soğuk kalbimin iyiliği için ona fazladan otuz dakika vermiştim, zira ne de olsa eşyalarını taşımak için çok çalışmıştı. Çocuklar dışarıda kız kardeşim Mary Lou ile pizza yiyorlardı. Eve geldiklerinde babalarının gittiğini öğreneceklerdi. Onlar için sarsıcıydı, biliyorum fakat alışacaklardı. Alışmak zorundalardı.

Danny tüm pisliliğiyle dolu Cadillac Escalade'siyle uzaklaşmadan önce Sugar'ı ona büyük bir zam sunarak dava açmaktan vazgeçirdiği konusunda beni bilgilendirdi. Danny'ye nafaka ve çocuk desteği olarak benim de büyük bir zam istediğimi hatırlattım.

Son derece tükenmiş halde direksiyonun başına geçtiğinde önünde iki büküm olmamı gerektiren öfkeli bir bakış attı. Kıvrılmadım.

“Bu iş bitmedi, Sam.”

“Kesinlikle öyle umuyorum,” dedim. “Çok fazla eğleniyorum.”

Başını salladı ve uzaklaştı. Sola dönmesini ve görüşten çıkmasını izledim ve nereye gittiğini umursamadığımı fark ettim.

Görüşürüz, aşağılık.

Telefonu hafifçe vurarak açtım ve kız kardeşimi aradım. “Onları eve getir,” dedim.

Kremşanti ve çikolata soslu dondurma yiyorduk ve evet bazılarımız yalnızca yiyormuş gibi yapıyordu. Şimdiye kadar çocuklarım onlar gibi yemek yiyemediğimi fark etmemişti. Çoğunlukla annelerinin az yediğini düşünüyorlardı ve ağzıma aldığım lokmaları bir bardağa tükürme rutinim harikalar yaratıyordu.

Yutmasam da dondurmanın ve çikolatanın bir kısmı yutayımdan aşağı inmiş ve rahatsızlık veren kramplara sebep olmuştu. Dondurmanı birkaç dakika yiyormuş gibi yaptıktan sonra en sonunda kâsemden kurtuldum ve tükürme bardağını çöpe boşalttım. Neyse ki fark etmediler. Çocuklarımla dondurma yemesini ve teyzeleriyle gülmesini izleyerek bana ait konforlu evimde oturdum.

Çocuklar art arda babalarının nerede olduğunu soruyorlardı ve onlara evi alma sırasının annede olduğunu, babanın bir süreliğine bir arkadaşıyla kalacağını ve her şeyin iyi olacağını söyledim.

Tammy daha sonra yanıma geldi ve neredeyse tüm gece boyunca elimi tuttu. Tekrar tekrar telefonda bana bağırdığı için ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Tekrar ve tekrar ona önemli olmadığını ve onu tüm kalbimle sevdiğimi söyledim.

Dondurmayla işimiz bittiğinde koridor dolabından temiz bir yorgan aldım ve oturma odasındaki kanepeye kıvrıldık ve Mary Lou'nun satın aldığı *Toy Story 3* 'ün korsan kopyasını izledik. Ona böylesi gayrimeşru bir davranışa göz yumamayacağımı söyledim ve filmin DVD'si çıktığında çıktığında gerçek bir kopyasını alacağıma söz verdim. Mary Joe bana dilini çıkardı. Filmin yarısına doğru Anthony kıkırdadı. Bu kıkırdayışın anlamını biliyordum.

“Ah, hayır, yapmış olamazsın!” diye haykırdım.

Daha da fazla güldü ve yorganı kaldırdı. “Hollanda fırını!” diye bağırdı ve bir koku dalgası bizi vurdu.

Hepimiz kahkaha atıp yuvarlanarak salonda yere yığıldık.

Odayı temizleyip filmi bitirdikten sonra Mary Lou Tammy'nin uzun saçını örerken ve Anthony duş alırken sevinçten ağladığımı fark ettim.

58

Ertesi akşam büyük buluşma için hazırlanıyordum. Bugünlerde rahatım fakat şu an fazlasıyla tedirgindim. Hazırlanırken, AOL hesabım sinyal verdi. Bu Fang'di.

—*Bir saate görüşüyor muyuz, Moon Dance?*

—*Elbette.*

—*Tedirgin misin?* diye sordu.

—*Bildiğinden daha fazla.*

—*Merak etme. Isırmam.*

Eğer midem düğümlenmiş olmasaydı gülerdim. Derin bir nefes aldım. Gerçekten bu kadar derin nefeslere ihtiyacım yoktu fakat sakinleşmeme yardım ediyorlardı.

—*Seni nasıl bulacağım?* diye yazdım kendimi klavyeye odaklayabilecek kadar sakinleştirdiğimde.

—Gözünde bir ışıltı olan adamı ara.

—Ukala.

—Güven bana, *Moon Dance*, bu gece beni başkasıyla karıştırmayacaksın.

—Adın ne? diye yazdım. Yani, gerçek adın?

—Sana ismimi bu gece söyleyeceğim, *Moon Dance*. Anlaştık mı?

—Tamam, anlaştık. Hazırlanmam gerekiyor.

—Elli sekiz dakika sonra görüşmek üzere.

—Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz?

—Evet, diye yazdı Fang. Bunu gerçekten yapıyoruz.

Dizüstü bilgisayarımı kapadım ve tekrar saçımla ilgilenmeye başladım. Ellerimin titrediğini fark ettim.

Cepte telefonum çaldığında Chapman Bulvarı'ndan aşağı araba sürüyordum. Ekranı baktım. Bir diğer gizli numara. Bu geç saatte arayan yalnızca bir polis olabilirdi. Hatta kim olduğuna dair sinsi bir şüphem bile vardı. Açma tuşuna bastım.

“Ben değilim, memur bey, yemin ederim. Lütfen tekrar plastik hortumu kullanmayın.”

“Artık plastik hortumlar kullanmıyoruz,” dedi Sherbet.

“Peki, ne kullanıyorsunuz?”

“Düzgün sorgulama teknikleri.”

“O işe yaramazsa?”

“Plastik hortumları kazıp çıkarıyoruz.” Duraksadı. “Birkaç dakikan var mı?”

“Ne istersen, dedektif.”

“Bunu unutmayacağım. Neyse, birkaç gece önce Fullerton sokağında koşan bir şeye dair sayısız şahit raporu aldık ve bunun hakkında senin görüşünü istiyorum.”

“Deri hastalığının olması ve gün ışığından uzak durmak zorunda olmam beni gece ortaya çıkan varlıklar konusunda uzman mı yapıyor?”

“Onun gibi bir şey.”

“Bu şey üç metre boyunda ve kürkle mi kaplıydı?”

“Nasıl bildin?”

“Oralarda bozulmuş bir mezar var mıydı?”

“Evet, Beacon sokağında fakat...”

“Yalnızca şanslı bir tahmin, Dedektif.”

“Bana palavra sıkma, Sam. Şehrimde neler oluyor?”

“Asla inanmazsın, Dedektif.”

“Dene.”

“Yakında. Söz veriyorum.”

Telefonun diğer tarafında bir sessizlik oldu. En sonunda, “Ne kadar yakında?” dedi.

“Yakında.”

İç çekti. “Senin en iyi arkadaşın olabilirim, Sam ya da en kötü düşmanın. Korumam gereken bir şehir var.”

“Yakında konuşacağız, Dedektif. Söz veriyorum.”

Hoşuna gitmedi fakat kabul etti.

“Biraz uyuyun, Dedektif.”

“Üç metrelik bir yaratık ortalıkta koştururken mi? Zor.”

“Güvendesiniz,” dedim. “En azından bir sonraki dolunaya kadar.”

“Benimle kafa buluyorsun.”

“Daha sonra konuşuruz, Dedektif.”

Downtown Bar ve Grill’in otoparkına yanaşırken telefonu kapadık.

Kısa bir zaman önce, genç bir kadının benim davamla bağlantılı bir şekilde öldürüldüğü aynı otoparktaydım. Kingsley'nin de dahil olduğu bir davaydı bu.

Otopark çoğunlukla boştu. Pazar gecesinin geç saatle-riydi, yani sürpriz olamazdı. Park alanının girişinde, harika görüşü olan bir noktadaydım.

Bunu gerçekten yapıyorum, diye düşündüm.

Birkaç dakika erken gelmiştim. Sağımda restoranın arkasında uzanan ara sokak vardı. Ara sokak temiz, loş bir şekilde aydınlatılmış ve Harbor Bulvarı boyunca uzanan dükkânların arka girişlerine uzanıyordu. Saksılı bitkiler barın arka kapısının dışına dizilmişti ve yakındaki bir yangın çıkışı yeni boyanmış görünüyordu. Ara sokağın kendisi bir İngiliz köyünde görebileceğinize benzer Arnavut taşlarıyla örül-

müştü. Kızın kanının zikzak çizerek ölmekte olan vücudundan uzaklaşıp taşların arasını ıslatmasını hatırladım.

Ay parlaktı fakat dolunay değildi. Bulutlar parıldayan gökyüzüne en azından benim gözlerime nadir saçılmış haldeydi. Yavaş bir rüzgâr, yarı açık pencereden içeri girdi. Ellerimi titremekten alıkoyamıyordum ve bu yüzden onları sıkıca kavrayarak direksiyonun üstünde tuttum.

Bir araba Chapman Caddesi'nden sol yaparak yavaşça otoparka döndü. Araç garaj yolundan park alanına doğru çıkarken farlarının ışığı yükselip alçaldı.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Bu kadar tedirgin olacağımı beklememiştim. Fang hakkındaki her şeyi biliyordu. En kirli sırlarımı biliyordu. Peki, ben onun hakkında ne biliyordum? Onun kadınlarla iyi geçinen bir adam olduğunu biliyordum. Vampirlere karşı büyük bir hayranlığı olduğunu biliyordum. Ölümlü olduğunu biliyordum.

Bu kadar.

Bir bakıma, Fang'i seviyordum. Her zaman ama her zaman benim için oradaydı. En kötü zamanlarımda beni avuttu. Moralimi düzeltti ve bana bir canavar olmadığını hatırlattı. Onunla kalbimi paylaştım ve karşılığında hassasiyet ve şefkatle kabul etti. O kusursuz bir erkekti, kusursuz sırdaş...

Fang'le aramızdaki bağı kaybetmek istemiyordum.

Araba otopark alanında ilerlemeye devam etti. Lastiklerinin seslerini duyabiliyordum. Kısa süre sonra arabanın

büyük hacimli motora sahip eski bir Amerikan arabası olduğunu gördüm. Güzel bir şeydi. Tam olarak harika değil fakat iyi bakıldığı aşikârdı. Geçen geceki kurt adamın hırlamasından çok da farklı olmayan, gırtlaktan bir hırlama sesi duyuldu.

Fang’i kaybetmek istemiyordum. Paylaştıklarımızı seviyordum. Aramızdaki bağlantı öylesine nadir, uyumlu, sevecen, tatlı ve benim için önemliydi ki... *Bunu kaybedemezdim.* Halen kontağın üstünde takılan ellerimi anahtarların etrafına doladım.

Bu kötü bir fikirdi. Bunu asla kabul etmemeliydim.

Gerçek panik duygusunu belki de uzun zamandır ilk kez hissederek, “Ne yapıyorum ben?” diye fısıldadım. Üç metre boyundaki bir kurt adamın otel odamda karşıma çıktığı günden çok daha şiddetli bir panikti bu. Ya Fang, olduğunu söylediği kişi değilse? Ya tamamen farklı biriye? Güvenilmez birisiyse?

Ya onu susturmam gerekirse?

Sürücü koltuğunda sallanmaya başladım. Eski Amerikan arabasının gırtlaktan gelen hırıltısı çevredeki karanlık binalardan sekerek boş otoparkta yankılandı. Araba yavaşça iki sıra önümdeki park alanına yanaştı.

Artık birbirimize bakıyorduk. Ön cam içerisini görmemi zorlaştırmaya yetecek kadar koyu filmliydi. Yine de tek bir figür görebiliyordum. Bir adam.

Arabanın motorunu kapadı ve park alanı tekrar sessizleşti. Bir süre sonra arabanın farları iki kez yanıp söndü.

Kalbim çarptı. Sağ elim halen anahtarları tutuyordu. Arabayı şimdi çalıştırabilir, buradan defolup gidebilir, olanları unutabilir, Fang ve ben tekrar eski halimize dönebilirdik.

Yapabilirdim. Fakat yapmadım.

Uzandım ve karşılık olarak farlarımı iki kez yakıp söndürdüm. Bir an sonra, büyük motorlu arabanın yan kapısı açıldı. Botlu bir ayak dışarı adım attı.

Hızlı ve derin nefes alıp kapımı açmak için uzandım fakat sonra durdum.

Bunu gerçekten yapıyorum. *

Cipimden tamamen dışarı çıktığımda karşımdaki kişi de aynısını yaptı. Gece serindi. Yakındaki bardan sesler kahkaha ve müzik sesleri, kalabalığın uğultusu geliyordu. Cipimin önünde durdum ve karşımdaki de aynısını yaptı. Gelişigüzel bir şekilde bir kalçasını ön kaputa dayadı. Onu gördüğümde durdum, nefesim kesildi ve ağzımı iki elimle kapattım.

Fang banâ sırttı. “Merhaba, Moon Dance.”